

เอกสารของกรรมการการอุดมศึกษา :	หน้า
● ปัญหาหลักของอุดมศึกษาเสนอ กกอ. เพื่อพิจารณา โดย รองศาสตราจารย์ คุณหญิงสุมนหา พรหมบุญ	1
● สถานะทางวิชาการของนักวิชาการไทย โดย ศาสตราจารย์ลิขิต อีร์เวคิน	4
● การวิพากษ์การสอนปริญญาตรีบัณฑิตในประเทศไทย โดย ศาสตราจารย์ลิขิต อีร์เวคิน	10
● Education in South-East Asia โดย ศาสตราจารย์กิตติคุณสมหวัง พิธิยานุวัฒน์	21
● ข้อเสนอเพื่อการพิจารณาของคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดย พลตำรวจตรีนายแพทย์ชุมศักดิ์ พงษ์พานิช 1) การปฏิรูปการศึกษาระดับวิชาชีพด้านสุขภาพ 2) การศึกษาหลังปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต 3) การพัฒนาและรับรองคุณภาพสถานพยาบาล	43
● ความเป็นมาเป็นไปของทิศทางการศึกษาของชาติ โดย ศาสตราจารย์ปรีชา เถาทอง	51
● การเขียนเนื้อหาสาระทางวิชาการจากการสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย การวิจัยศิลปะ โดย ศาสตราจารย์ปรีชา เถาทอง	54
● WCF Country Report Thailand เอกสารประกอบจาก ศาสตราจารย์วิชัย รุ่งตระกูล	73
● ความคาดหวังกับคุณภาพของบัณฑิต โดย รองศาสตราจารย์อานนท์ เทียตรง	79

ปัญหาหลักของอุดมศึกษาเสนอ กกอ. เพื่อพิจารณา

โดย สุเมธนา พรหมบุญ

5 กันยายน 2556

1. ปัญหาเกณฑ์มาตรฐานมีรูปแบบเดียว ทำให้ไม่สามารถเอื้อเต็มที่ต่อการพัฒนาคุณภาพบัณฑิตและความเป็นเลิศทางวิชาการที่หลากหลายของ ม/ส และตามความต้องการกำลังคนของประเทศ อย่างน้อยการสร้างคน 3 กลุ่มต่อไปนี้มีเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรและคณาจารย์ รวมทั้งการประเมินที่ต่างกัน

1.1 นักวิจัย นักวิชาการ เพื่อสร้างองค์ความรู้เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันในระดับนานาชาติ กลุ่มนี้ต้องการจำนวนไม่เกิน 1% ของประชากร หรือประมาณ 10 – 15% ของนักศึกษา

1.2 นักวิชาชีพ นักเทคโนโลยีระดับสูงที่ต้องเน้นภาคปฏิบัติ ส่วนใหญ่มีสาขาวิชาชีพควบคุม ได้แก่ แพทย์ พยาบาล ทันตแพทย์ นักกายภาพบำบัด นักกฎหมาย สถาปนิก วิศวกร นักเทคนิคการแพทย์ เภสัชกร ครู ฯลฯ เพื่อปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับสุขภาพ ความมั่นคงและความปลอดภัยของประชาชน ทั้งอาจารย์และนักศึกษาต้องชำนาญการภาคปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพ กลุ่มนี้จำนวนที่ต้องการจะมากกว่ากลุ่มที่ 1 และแตกต่างกันในแต่ละสาขาวิชาชีพตามสัดส่วนของประชากรที่รับบริการ

1.3 นักพัฒนาชุมชน และภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มนี้ต้องการจำนวนมากที่สุด เพื่อสร้างรากฐานที่มั่นคงและยั่งยืนในระดับฐานราก

ดังนั้น คณาจารย์ หลักสูตร การเข้าสู่ตำแหน่งวิชาการ การประเมินภายในและภายนอก และการรับนักศึกษาและคณาจารย์ต้องเอื้อให้แต่ละกลุ่มพัฒนาอย่างเหมาะสมและต้องให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ กกอ. กำหนด ซึ่งต้องเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำของมาตรฐานที่กำหนดไว้ในระดับสูง

กกอ. จึงควรทบทวนเกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ให้ ม/ส ผลิตบัณฑิต วิจัย บริการสังคม เพื่อการพัฒนาประเทศ ให้ครบทุกด้าน และ ม/ส สู่วิชาการเป็นเลิศที่หลากหลาย

2. ปัญหาการขาดมาตรการส่งเสริม ม/ส สู่วิชาการเป็นเลิศ ส่วนใหญ่มุ่งควบคุม ตรวจสอบ และประเมินว่าเป็นไปตามเกณฑ์ขั้นต่ำหรือไม่ จึงขอเสนอ กกอ. ดังนี้

2.1 ควรศึกษา World Rankings และ Accreditations อย่างละเอียด และจูงใจ ให้ทุกม/ส สามารถเลือกเข้าร่วมในประเภทต่างๆ ที่ตรงกับปณิธานของตน กกอ. สามารถพิจารณาใช้ลำดับ world rankings /accreditations หรือการประเมินอื่นที่มีมาตรฐานสากลแทนวิธีการประเมินภายในประเทศ

2.2 การให้ credit พิเศษในการประเมินของ กกอ. และ สมศ. การให้รางวัลหรือการยกย่องอื่นๆ การแนะนำรัฐมนตรีให้จัดสรรงบประมาณเพิ่มพิเศษ เมื่อผู้บริหาร คณาจารย์ นักศึกษา สร้างผลงานที่เป็นเลิศเกินกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำของกลุ่มต่างๆ

2.3 ส่งเสริมนักเรียนทุนรุ่นใหม่ให้มีโอกาสทำงานวิจัยและแสดงผลงานให้เต็มศักยภาพในเรื่องที่เป็นความต้องการของประเทศ

3. ปัญหาวิธีการควบคุม ติดตาม ประเมิน ที่มีรูปแบบเดียว ใช้หลักฐานเชิงเอกสารและวัดเชิงปริมาณเป็นหลัก ไม่สามารถสะท้อนคุณภาพที่แท้จริง จึงขอเสนอ กกอ ดังนี้

3.1 ควรเน้นคุณภาพของผู้ประเมินมากกว่าการมุ่งจัดเฉพาะสิ่งที่วัดได้ง่าย โดยการคัดสรร peers หรือ assessors (ผู้ตรวจประเมิน) ที่มีคุณภาพ รอบรู้ด้านอุดมศึกษามีจิตเป็นธรรม มีการประเมินผลการทำงานอยู่เสมอ การประเมินต้องให้ความสำคัญกับความเห็นเชิงคุณภาพของผู้ประเมิน ผู้ประเมินได้รับการประเมิน และปรับรายชื่อให้เป็นปัจจุบันเสมอ

3.2 ไม่ควรให้ข้าช้อน สร้างภาระ แก่ ม/ส และส่วนกลางเกินพอดี ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีเดียวกันสำหรับทุก ม/ส

3.3 ควรเน้นการคัดสรรและประเมินผู้ตรวจผลงานทางวิชาการ ปรับรายชื่อให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

3.4 ควรส่งเสริม 9 เครือข่ายอุดมศึกษาได้ช่วยดูแล ม/ส ในเครือข่าย ช่วยพัฒนา ม/ส ที่ยังมีจุดอ่อน

4. ปัญหาการรับนักศึกษา ที่ข้าช้อน สิ้นเปลือง ไม่เท่าเทียม การสอบการกวดวิชาที่กระทบต่อการศึกษาระดับพื้นฐาน ฯลฯ จึงขอเสนอ กกอ. ดังนี้

4.1 ควรมีระบบเกณฑ์คะแนนข้อสอบมาตรฐานขั้นต่ำมากกว่าการเรียงลำดับคะแนนรวมที่เป็นคะแนนดิบ

4.2 ควรมีระบบ central admissions หรือเครือข่าย admissions ที่รับใบสมัครร่วมกัน แต่แยกไปให้แต่ละ ม/ส หรือกลุ่มสาขาวิชา พิจารณาตัดสินแล้วประกาศผลร่วมกัน

4.3 ควรมีการรับรองข้อสอบมาตรฐานต่างๆ ให้มีการสอบหลายรอบต่อปี และ ม/ส ใช้ข้อมูลหลายด้านในการพิจารณาใบสมัคร

4.4 ควรมี provisional admissions, มี bridge/remedial programs, มี advanced placements ฯลฯ หลักการคือ ให้นักศึกษาที่มีคุณสมบัติตรงตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มต่างๆ ในข้อ 1. หากยังไม่ตรงอาจให้โอกาสซ่อม/ปรับฐานก่อน และ/หรือให้มีระบบ exit exams

5. ปัญหาอำนาจหน้าที่การกำกับดูแลประสิทธิภาพและธรรมาภิบาลของผู้บริหารและสภา เรื่องนี้ กกอ. ชุดก่อนได้แก้ปัญหาด้วยการร่าง พ.ร.บ. การอุดมศึกษา ซึ่งอยู่ระหว่างดำเนินการ

6. ปัญหาประสิทธิภาพของ กกอ. ขอเสนอ กกอ. ดังนี้

6.1 ปรับปรุงโครงสร้างและระบบการทำงานภายใน สกอ.

6.2 มอบอำนาจให้คณะกรรมการ/คณะอนุกรรมการเพิ่มขึ้น

6.3 ติดตามผลการดำเนินงานของคณะกรรมการ/อนุกรรมการและคณะทำงานที่ กกอ.

แต่งตั้ง เพื่อดำเนินนโยบายเชิงรุก

6.4 เพิ่มกลไกการพบเสวนากับองค์กร / เครือข่ายของ ม/ส อาทิ ที่ประชุมอธิการบดี/

คณบดี/สภามหาวิทยาลัย และเครือข่าย 9 ภาคของ ม/ส ฯลฯ เพื่อสร้างความเข้าใจในอุดมการณ์และเป้าหมาย
ร่วมกันและร่วมมือกันพัฒนา ม/ส ให้สอดคล้องกับการพัฒนากำลังคนระดับสูง รวมทั้งองค์ความรู้และ
เทคโนโลยีตามความต้องการของประเทศ

สถานะทางวิชาการของนักวิชาการไทย

ศ.ดร.ลิขิต ธีรเวคิน, ราชบัณฑิต

ผู้อำนวยการโครงการปริญญาเอก

วิทยาลัยสื่อสารการเมือง มหาวิทยาลัยเกริก

นักวิชาการไทยที่ศึกษาจนจบระดับบัณฑิตตั้งแต่ปริญญาตรี โท เอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับปริญญาเอก หรือดุษฎีบัณฑิตจะมีสถานภาพทางสังคม โดยเมื่อเข้าทำงานในองค์กรภาครัฐก็จะเป็นผู้ที่ถูกมองว่ามีความรู้ และรอบรู้ในวิชาการอย่างเข้มข้น ส่วนผู้ซึ่งเข้าสู่วงการศึกษาก็จะถูกมองว่า เป็นครูบาอาจารย์ และนักวิจัย มี ตำรับตำราตีพิมพ์ออกมามากมาย ที่สำคัญคือเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ดังกล่าวให้แก่นักศึกษาเพื่อเป็นผู้ที่มีความรู้ หรือที่เรียกว่าเป็นปัญญาชน โดยบุคคลเหล่านั้นจะได้เปรียบคนอื่นในสังคมในบางด้าน และจะ ประสบความสำเร็จในชีวิตก้าวสู่ตำแหน่งต่างๆ ทั้งในภาครัฐหรือภาคเอกชน

แต่สิ่งซึ่งต้องพิจารณาอย่างละเอียดก็คือ การพิจารณากลุ่มนักวิชาการที่มีสถานภาพทางสังคมจะพิจารณา เฉพาะบริบทในสังคมไทยไม่ได้ จะต้องมีการพิจารณาเปรียบเทียบกับบริบทสากล และต้องพิจารณาจาก เนื้อหาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่วิชาการ จุดที่สังเกตได้ก็คือ สถานะของนักวิชาการไทยซึ่งศึกษาจบระดับ ปริญญาเอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่จบมาจากต่างประเทศนั้น ในแง่หนึ่งจะต้องยอมรับว่ามีข้อมูลความรู้ มากกว่าคนอื่น แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าคนที่ไม่ได้จบปริญญาเอกหรือไม่ได้ศึกษาจากต่างประเทศจะเป็น ผู้ซึ่งขาดข้อมูลความรู้เสมอไป และในหลายกรณีเนื่องจากไม่อยู่ภายใต้กรอบของการศึกษาอบรม และเชื่อว่า เป็นทฤษฎีที่เป็นสัจธรรมของโลกกลับกลายเป็นนักวิชาการที่มีความคิดที่อิสระกว่า เป็นตัวของตัวเอง มากกว่า คนที่อยู่ภายใต้กรอบที่เชื่อว่าเป็นสัจธรรม และมีลักษณะเป็น “หน้าดำรา”

สถานะทางวิชาการของนักวิชาการไทยถ้าจะกล่าวอย่างกว้างๆ มี 10 ลำดับด้วยกันดังต่อไปนี้

ลำดับที่หนึ่ง ข้อมูล นักวิชาการที่ศึกษาจนจบระดับดุษฎีบัณฑิตจะเป็นผู้ที่มีข้อมูล (data) มากกว่าคนซึ่งไม่ มีการศึกษาอย่างเป็นระบบ เป็นต้นว่า คนที่เรียนมาทางเศรษฐศาสตร์ก็จะมีข้อมูลเกี่ยวกับวิชาเศรษฐศาสตร์ มากกว่าคนอื่น เพราะเป็นวิชาที่รวบรวมสถิติและข้อมูลอื่นๆ เอาไว้อย่างเป็นระบบ แต่ในที่นี้จะต้อง สันนิษฐานไว้ก่อนว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง สอดคล้องกับความเป็นจริง มิฉะนั้นการรู้ข้อมูล ดังกล่าวจะกลับกลายเป็นผลในทางลบเพราะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการมองปัญหาและเข้าใจปัญหา

ลำดับที่สอง รู้และเข้าใจ นักวิชาการจะเป็นผู้ที่รู้และเข้าใจถึงเรื่องที่ตนได้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาที่ตนเป็นผู้เชี่ยวชาญ แต่ที่สำคัญจะต้องเป็นผู้ที่รู้และเข้าใจอย่างถ่องแท้มีใช้รู้เพียงครั้งๆ กลางๆ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นกลับจะกลายเป็นพิษเป็นภัยเนื่องจากได้ความรู้และความเข้าใจที่ผิดๆ เช่น องค์กรที่ได้อ่านความรู้ที่ผิดจนนำไปสู่ความคิด คำพูดและการกระทำที่ผิด หรือความรู้ที่ผิดๆ ที่ว่าการร่วมเพศสตรีที่มีประจำเดือนอาจจะกลายเป็นโรคเรื้อน ซึ่งเป็นข้อมูลและความเข้าใจที่ผิด

ลำดับที่สาม ความรู้ (knowledge) ความรู้คือการที่สามารถจะเข้าใจข้อมูลและเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล เช่น ข้อมูลสองชุด คือคนที่ได้รับการศึกษาสูงกับความตื่นตัวทางการเมือง เมื่อมีความรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและความตื่นตัวทางการเมืองอันเนื่องมาจากการศึกษาจากนักวิชาการและมีการศึกษาจากตำรับตำรา กล่าวคือ คนที่ได้รับการศึกษาสูงจะตื่นตัวทางการเมืองมากกว่าคนที่ได้รับการศึกษาต่ำ วัดได้จากการไปใช้สิทธิใช้เสียงในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง โดยไม่มีตัวแปรอื่นเข้ามาแทรกแซง นี่คือนิยามความรู้เนื่องจากมองเห็นความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อมีความรู้มากขึ้นก็จะกลายเป็นองค์ความรู้ (body of knowledge) ทำให้เป็นผู้ซึ่งมีข้อมูลความรู้และเข้าใจ และมีความรู้ ซึ่งย่อมเหนือกว่าบุคคลอื่นที่ขาด 3 ข้อดังกล่าวมาแล้ว

ลำดับที่สี่ ความจำ จากลำดับที่หนึ่ง-สามทำให้เกิดเป็นสิ่งที่อยู่ในความทรงจำ ขณะเดียวกันก็มีการอ่านหนังสือเพิ่มเติมจนเสริมลำดับที่หนึ่ง-สามมากยิ่งขึ้น ทำให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในสถานะทางวิชาการเหนือกว่าบุคคลอื่น จึงก้าวไปสู่ลำดับที่ห้า นั่นคือเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้กับบุคคลอื่นด้วยการสอนหนังสือ

ลำดับที่ห้า การเป็นผู้สอน เป็นครูบาอาจารย์ โดยมีการเขียนบทความและเขียนตำราเกี่ยวกับวิชาความรู้ที่เรียนมา เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้เป็นนักศึกษา แต่ประเด็นที่สำคัญคือ ตำรับตำราที่เขียนส่วนใหญ่เป็นการเรียบเรียงจากสิ่งที่อ่านหรือเล่าเรียนมา บทความที่เขียนก็เป็นการรวบรวมหรือเรียบเรียงเป็นระบบ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ศึกษา ลำดับที่ห้านี้ได้นำไปสู่การเป็นครูบาอาจารย์หรือนักวิชาการที่สามารถเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ต่อผู้ที่มีสถานะด้อยกว่า นักวิชาการหรือครูบาอาจารย์ส่วนใหญ่มักจะจบลงด้วย

ลำดับที่ห้า ในลักษณะที่ใช้สิ่งที่เรียนมารวมทั้งสิ่งที่อ่านเพิ่มเติมถ่ายทอดสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้แก่นักเรียนหรือนักศึกษา และส่วนใหญ่ก็จะเป็นการใช้ความจำในลักษณะบอกสิ่งที่ตนเองรู้และจำได้ให้กับผู้ที่ไม่รู้ให้รู้เท่ากับตน เข้าลักษณะ karaoke teacher หรือ read, remember, repeat แต่นักวิชาการที่มีสถานะความรู้ที่นำไปสู่การสามารถที่จะเจาะทะลวงกำแพงของความรู้มากกว่าที่ศึกษาเล่าเรียนมาเพื่อจะอยู่ในฐานะที่สร้างความรู้ใหม่ จะต้องนำไปสู่ลำดับที่หก

ลำดับที่หก การวิจัย การวิจัยเพื่อหาข้อมูลและความรู้เพิ่มเติม นักวิชาการที่ต้องการจะก้าวข้ามจากลำดับที่ห้า นั้นจะต้องสร้างความรู้ด้วยการวิจัย นักวิชาการใดที่วิจัยไม่เป็นจะไม่สามารถก้าวข้ามจากลำดับที่ห้าดังกล่าวได้ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีความรู้ในการวิจัยหาข้อมูล แต่การที่จะวิจัยหาข้อมูลได้นั้นจะต้องเข้าใจถ่องแท้ถึงปรัชญาของวิชาที่ตนเล่าเรียนมา เช่น ต้องเข้าใจปรัชญาวิทยาศาสตร์หรือปรัชญาสังคมศาสตร์แล้วแต่กรณี ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร มีขอบเขตความรู้แค่ไหน มีจุดแข็งจุดอ่อนอย่างไร ก่อนที่จะมีการวิจัยหาความรู้จะต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชานั้นอย่างถ่องแท้ด้วยการค้นคว้า อ่านจากหนังสือต่างๆ ที่เรียกว่าสำรวจวรรณกรรม จนเข้าใจสถานะของความรู้ที่ตนจะวิจัยหาความรู้เพิ่มเติม โดยต้องเข้าใจทฤษฎีที่เกี่ยวข้องวิชานั้นอย่างถ่องแท้ และสามารถที่จะมอง **ทฤษฎีอย่างวิเคราะห์และวิพากษ์วิจารณ์ว่า ทฤษฎี ดังกล่าวจะถูกต้องหรือไม่อย่างไร** ไม่ใช่เมื่ออ่านเจอทฤษฎีก็ถือว่าทฤษฎีนั้นเหมือนหนึ่งคัมภีร์ทางศาสนา อ้างทฤษฎีโดยไม่มีการคิดวิเคราะห์หรือถกเถียง และมักจะพูดว่า นี่คือ ทฤษฎี เมื่อมีการถูกซักถามต่างๆ ที่ในทางวิชาการทฤษฎีเป็นสิ่งที่จะต้องมีการพินิจวิเคราะห์และถกเถียง และพยายามหักล้างจนไม่สามารถจะหักล้างได้ อ่านต่อฉบับหน้า

เมื่อมีการสำรวจวรรณกรรมและมีความรู้ทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่นๆ ดังกล่าว จะต้องหาประเด็นที่ตนต้องการจะวิจัยเพื่อพิสูจน์สมมติฐานเพื่อเหตุผลในการสร้างความรู้ขึ้นมาใหม่ ในส่วนนี้เป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่ง การที่จะวิจัยจะต้องรู้จักการสร้างโครงสร้างของมโนทัศน์ของความรู้ หรือ conceptual framework **โครงสร้างของมโนทัศน์ของความรู้จะต้องเป็นผู้สร้างขึ้นมาเอง ไม่ใช่หยิบยกของผู้อื่นที่มีอยู่แล้วมาใช้ประโยชน์โดยเพียงแต่หาข้อมูลด้วยการเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่าง สถานที่ หรือช่วงเวลา** เพราะนั่นเท่ากับเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือขโมยความรู้ของผู้อื่น ดังนั้น เบื้องต้นของการวิจัยหาความรู้จะต้องมีความสามารถในการ conceptualization ถึงโครงสร้างมโนทัศน์ของความรู้ (conceptual framework) เพื่อที่จะนำไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยหาข้อมูลเพื่อสร้างความรู้ขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้จะต้องสามารถนำเอาไปใช้ประโยชน์ในการเก็บข้อมูลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลเชิงประจักษ์ และการเก็บข้อมูลดังกล่าวจะต้องสอดคล้องกับกรรมวิธีของการวิจัย

ลำดับที่เจ็ด การวิเคราะห์ (analysis) ความสามารถทางการวิเคราะห์ หลังจากที่มีการสร้างโครงสร้างของมโนทัศน์ของความรู้ และเก็บการวิจัยเชิงประจักษ์โดยวิจัยสนามหรือวิจัยในแง่ qualitative analysis จะต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อจะได้มีการตีความข้อมูลดังกล่าว โดยการวิเคราะห์นั้นต้องโยงใยกับทฤษฎีที่ต้องการจะพิสูจน์สมมติฐาน (hypothesis) คำถามก็คือ การวิเคราะห์จะเกิดขึ้นได้อย่างไร การวิเคราะห์ต้องเริ่มจากการมีจิตวิเคราะห์ คือมีความสามารถที่จะตอบคำถามสำคัญว่า ปรากฏการณ์ ก. เกิดขึ้นๆ เพราะอะไร มีตัวแปรเกี่ยวข้องอะไรบ้าง ฯลฯ จุดอ่อนที่สำคัญที่สุดของระบบการศึกษาไทยซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเรื่องวัฒนธรรมและของนักวิชาการไทยก็คือ **การขาดความสามารถในการวิเคราะห์ ส่วนใหญ่**

มักจะจำข้อมูลและไม่ตั้งคำถามและวิเคราะห์ว่าถูกต้องหรือไม่ น่าเชื่อถือหรือไม่อย่างไร กล่าวคือ ไม่มี critical thinking ในการวิเคราะห์นั้นจะต้องนำข้อมูลที่เก็บได้มาวิเคราะห์โดยมีทฤษฎีสนับสนุนหรือหักล้างผลงวิเคราะห์ของตน รวมทั้งโยงใยไปกับการศึกษาของผู้อื่นจนนำไปเป็นประเด็นวิเคราะห์ใหม่ที่กลายเป็นข้อถกเถียงสำคัญ (core argument)

ลำดับที่แปด สังเคราะห์ (synthesis) เมื่อมีการวิเคราะห์โดยอาจจะมีประเด็นวิเคราะห์หลายประเด็น และอาจจะมีทฤษฎีหลายทฤษฎี นักวิชาการต้องมีความสามารถในการสังเคราะห์ คือเอาประเด็นวิเคราะห์และทฤษฎีร้อยรัดสอดคล้องกันเป็นข้อถกเถียงใหม่ที่น่าเชื่อถือมีเหตุผล ทั้งในแง่ตรรก ทฤษฎี ข้อมูลและการวิเคราะห์ของงานอื่น เมื่อมีการสังเคราะห์ดังกล่าวก็ย่อมจะนำไปสู่ประเด็นข้อถกเถียงอันใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นที่พยายามโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ เมื่อสามารถพิสูจน์ได้ดังที่ได้กล่าวมานี้ก็จะนำไปสู่ความรู้ใหม่ซึ่งสอดคล้องกับการสร้างความรู้ในทางวิชาการ

ลำดับที่เก้า ทฤษฎีเบื้องต้น (partial theory) เมื่อมีการวิเคราะห์ที่โยงใยระหว่างตัวแปรก็จะนำไปสู่ข้อถกเถียงที่เป็นของใหม่และเป็นแก่นของความรู้ (core knowledge) ดังนั้น การวิจัยจะต้องจบลงด้วยการมีข้อถกเถียงที่เป็นแก่นที่มีการนำเสนอมาเป็นนามธรรม ที่เรียกว่า thesis ดังที่กล่าวมาแล้ว ตัวอย่างของ thesis เช่น มีการพิสูจน์ว่าโลกแบน หรือมีความเชื่อว่าโลกแบน แต่เมื่อมีการหาข้อมูลด้วยการใช้ตรรกและการสังเกต เช่น ดาวนพเคราะห์อื่นมีสัญญาณกลม จันทรคราสเกิดขึ้น เงามีลักษณะเป็นส่วนโค้งซึ่งหมายถึงสัญญาณกลม ฯลฯ ก็จะสรุปมาเป็น thesis ใหม่ว่าโลกไม่ใช่แบน แต่ โลกกลม ปรากฏมี thesis เช่นนี้ถ้ามีการพิสูจน์บ่อยครั้งก็จะกลายเป็น thesis หลายๆ thesis ที่ไปในทิศทางเดียวกัน ที่เรียกว่า theses

ลำดับที่สิบ ทฤษฎี (theory) หลังจากมีการพิสูจน์หลายๆ ครั้งโดยไม่จำกัดเฉพาะคนๆ เดียว แต่มีแก่นข้อถกเถียงเหมือนกัน คือมี theses ที่กล่าวมาแล้วจนไม่มีใครแย้งเป็นอื่นได้ ก็จะสรุปเบื้องต้นว่ามีทฤษฎีใหม่เกิดขึ้น ทฤษฎีนี้จะเป็น paradigm สำหรับการศึกษาต่อไปในขอบเขตที่กว้างยิ่งขึ้น การสร้างความรู้ด้วยการสร้างทฤษฎี หรือ theory นักวิชาการจะต้องมีลักษณะมีความคิดอิสระ มีความเชื่อมั่น มีศักยภาพของการเก็บข้อมูล มีความสามารถในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ เป็นตัวของตัวเอง ไม่ตกอยู่ในกรอบของทฤษฎีจนไม่กล้ามีความคิดแบบอิสระ และมีความรู้และสามารถที่จะสร้างความคิดใหม่ๆ ได้ ที่เรียกว่า ความสามารถในการเจาะทะลุ (break through)

กล่าวโดยกว้างๆ ว่า สถานะทางวิชาการของนักวิชาการไทย รวมทั้งครูบาอาจารย์มักจะอยู่ในลำดับ 1-5 เท่านั้น บางส่วนก็อาจจะก้าวข้าม 5 ไปสู่ 6 คือการวิจัย แต่ก็ไม่สามารถจะก้าวข้ามไปจนถึง 10 เพราะแม้ในการวิจัยหรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนในระดับปริญญาเอกหลายแห่งของประเทศไทยก้าวไม่พ้นแม้กระทั่ง

การสร้าง conceptual framework ของตัวเอง ส่วนใหญ่ก็ได้แต่การเก็บข้อมูลโดยได้ข้อมูลใหม่เพิ่มขึ้น โดยใช้ conceptual framework อันเดียวกันโดยลอกต่อๆ กันมา และเสนอข้อมูลโดยไม่มีการวิเคราะห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มี thesis ไม่มีทฤษฎีใหม่ วิเคราะห์ไม่เป็น สังเคราะห์ไม่ได้ และนี่คือจุดบอดของวงวิชาการไทย

การไม่มีความสามารถที่จะสร้าง conceptual framework ของตัวเอง เป็นแต่ใช้ของคนอื่นหรือที่ศึกษามาจากตำราไปเก็บข้อมูลนั้น จึงไม่ใช่การวิจัยแต่เป็นการเก็บข้อมูลโดยได้ข้อมูลใหม่ๆ ยิ่งถ้าไม่มีการวิเคราะห์ข้อมูลก็จะมีเพียงลักษณะการเพิ่มข้อมูลดิบจาก conceptual framework เดิม ซึ่งอาจจะไม่สมบูรณ์จึงไม่ใช่การสร้างความรู้ แต่เพียงการเพิ่มข้อมูล

โดยสรุป สถานะทางวิชาการของนักวิชาการไทยหยุดอยู่แค่ลำดับ 1-5 ก้าวไปสู่ 6-10 ไม่ได้ จึงไม่ปรากฏว่ามีทฤษฎีที่สร้างขึ้นหรือเสนอขึ้นโดยคนไทย ส่วนใหญ่เป็นการอ้างทฤษฎีของต่างประเทศ เพียงแต่เป็นการเพิ่มเติมข้อมูลซึ่งเกิดจากการเก็บข้อมูลเท่านั้น ไม่เคยมีการท้าทายหรือหักล้างทฤษฎีที่มีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของนักวิชาการชาวตะวันตก และไม่มีการเสนอทฤษฎีใหม่ที่น่าเชื่อถือของตนเอง

การสร้างทฤษฎีซึ่งจะต้องดำเนินตามลำดับขั้น 10 ขั้นตอนต่อไปนี้

1. สำรวจวรรณกรรมเพื่อองค์ความรู้ เพื่อความเข้าใจในบริบทที่ต้องการจะทำการหาความรู้ใหม่ ทั้งในแง่ข้อมูล ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ปัญหาที่เป็นข้อถกเถียง ประเด็นที่ยังไม่ยุติ
2. มองหาประเด็นที่ต้องการจะพิสูจน์ด้วยการสร้าง conceptual framework และเก็บข้อมูลเพื่อจะวิเคราะห์และสังเคราะห์ เพื่อสร้าง thesis ที่นอกเหนือไปจากที่มีอยู่ในวรรณกรรมที่สำรวจในข้อ 1
3. ใช้การวิจัย การขบคิด เพื่อจะสร้าง conceptual framework หรือ theoretical framework เพื่อเป็นกรอบของการเก็บข้อมูลเพื่อพิสูจน์ข้อ 2
4. hypothesis คือ สมมติฐานที่ต้องการพิสูจน์ด้วยการวิจัย โดยการวิจัยนั้นมาจากกรอบของข้อ 3 และเมื่อมีการวิจัยจนได้ข้อมูลแล้ว (ตามข้อ 5 ข้างล่าง) คำว่า hypo ซึ่งแปลว่าต่ำ หรือต่ำกว่าจะหายไป ก็จะกลายเป็น thesis แต่ก่อนที่จะมีการพิสูจน์ด้วยข้อมูลสถานะก็ยังเป็นแค่สมมติฐาน หรือข้อสมมติฐาน
5. การวิจัย ซึ่งเป็นกระบวนการเก็บข้อมูลที่กำหนดไว้ในวิชาวิจัย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจะต้องแจ่มชัด ในแง่มโนทัศน์ ทฤษฎี ฯลฯ เพื่อเป็นฐานของการวิจัย

6. เมื่อได้ข้อมูลจากการวิจัยจะต้องมีการวิเคราะห์ (analysis) และสังเคราะห์ (synthesis) เพื่อเสนอ core argument หรือ thesis
7. เมื่อได้ข้อมูลใหม่แล้ว hypothesis ก็พิสูจน์ด้วยข้อมูล คำว่า hypo ก็ตัดออกเหลือแต่ thesis ตามที่กล่าวมาแล้วข้อ 4
8. วิจัยในเรื่องเดียวกันซ้ำหลายๆ ครั้งโดยเปลี่ยนสถานที่ เวลา และกลุ่มตัวอย่าง เพื่อพิสูจน์ thesis ดังกล่าวด้วย conceptual framework อันเดียวกัน จนถึงจุดๆ หนึ่งก็สามารถจะกล่าวด้วยความมั่นใจว่า thesis ที่เสนอมีตามที่เกิดจากงานวิจัย
9. เมื่อมีการพิสูจน์ thesis ดังกล่าวหลายครั้งก็ถือว่าได้เก็บข้อมูลมากพอเพื่อที่จะเป็นข้อถกเถียงที่เป็นแก่น และตราบเท่าที่ยังไม่มีการพิสูจน์หักล้างโดยผู้อื่น ต้องถือว่า thesis ได้มีการพิสูจน์แล้ว และจะยังคงอยู่จนกว่าจะถูกหักล้าง
10. Thesis ที่ยังไม่มีการหักล้างก็จะกลายเป็น theory หรือทฤษฎี

และนี่คือกระบวนการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างความรู้ใหม่ ถ้าไม่สามารถจะกระทำครบ 10 ประการดังกล่าวนี้ ก็จะเป็นการศึกษาเพียงการเก็บข้อมูลเพิ่มขึ้น ไม่มีประเด็นถกเถียงที่เป็นแก่น ไม่มีทฤษฎีใหม่เกิดขึ้น ระดับการพัฒนาของวิชาการจะอยู่กับที่เพิ่มเติมเพียงแค่ว่าข้อมูล และนักวิชาการที่ไม่สามารถกระทำได้ครบดังกล่าวนี้จะอยู่ในลำดับที่ 1-5 เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเริ่มต้นจากดัชนีพนธ์ ไม่มี thesis มีแต่การเก็บข้อมูล ไม่มีแม้แต่การวิเคราะห์ นักวิชาการไทยส่วนใหญ่จึงไม่สามารถก้าวไปลำดับที่ 6-10 ได้ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเบื้องต้น

8

การวิพากษ์การสอนปรัชญาตะวันตกในประเทศไทย

การสอนระดับปรัชญาตะวันตกในประเทศไทย มีข้อน่าสังเกตหลายข้อที่จะต้องมีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน ในการวิพากษ์วิจารณ์นี้จะยกวิชาการสอน Public Administration หรือรัฐประศาสนศาสตร์ มาเป็นตัวอย่างหลัก แต่ข้อวิพากษ์วิจารณ์หรือข้อสังเกตก็สามารถปรับเข้ากับวิชาอื่นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาในทางสังคมศาสตร์

ข้อบกพร่องดังกล่าวมีดังต่อไปนี้ คือ

1. ในกรณีของวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่สอนในประเทศไทยนั้น เป็นการหยิบปรัชญารัฐประศาสนศาสตร์ (Public Administration) ของสหรัฐฯ มาทั้งดุ้น คำต่อคำ ประโยคต่อประโยค เรื่องต่อเรื่อง ทฤษฎีต่อทฤษฎี โดยไม่เข้าใจถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ระบบการเมืองสหรัฐฯ หรือของอังกฤษเป็นระบบการเมืองที่มีเสถียรภาพ (stability) และมีการจัดตั้งสถาบัน (institutionalization) จึงมุ่งเน้นการบริหารทรัพยากรทั้งบุคคลและวัตถุ เพื่อจะให้การนำนโยบายไปปฏิบัติ (policy implementation) ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล แต่ในกรณีของประเทศไทย การยกแต่ท่อนบนของระบบ คือ การบริหารของสหรัฐฯ เท่ากับมองข้ามพื้นฐานสำคัญในทางการเมือง การไม่มีการศึกษาวิชาการเมืองไทยอย่างแน่นแฟ้นซึ่งมีผลโดยตรงต่อการบริหาร จึงเป็นการศึกษาแบบชาลลอย ไม่มีความรู้พื้นฐานของอุปสรรคและปัญหาต่างๆ อย่างแท้จริง โดยสันนิษฐานว่าทฤษฎีบริหารรัฐกิจหรือรัฐประศาสนศาสตร์เป็นทฤษฎีที่ใช้ได้ทุกกาลเทศะ (extrapolate in time and space) ซึ่งเป็นการมองปัญหาที่ผิด

2. นักวิชาการทาง Public Administration จำนวนหนึ่ง จะด้วยเหตุผลใดก็ตามพยายามจะแยกตัวออกจากวิชารัฐศาสตร์และการศึกษาเกี่ยวกับการเมือง เพื่อจะสร้างเอกลักษณ์ของวิชา Public Administration ที่เป็นเอกเทศ ไม่เกี่ยวข้องกับวิชารัฐศาสตร์และความรู้ทางการเมือง ทั้งๆ ที่เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับทางรัฐศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ทางเศรษฐศาสตร์ และอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางรัฐศาสตร์และการเมืองของประเทศนั้นๆ เพราะเป็นฐานสำคัญของการบริหารนโยบายสาธารณะ รวมทั้งการกำหนดนโยบายสาธารณะ วิชา Public Administration ที่สอนในระดับปริญญาเอกที่มีสอนอยู่นั้นมักจะมีวิชาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวเพียงวิชาเดียว โดยให้ผู้มีความรู้มาบรรยายครั้งสองครั้งเกี่ยวกับวิชารัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมวิทยา ฯลฯ ทำให้เกิดความคับแคบอย่างมากต่อผู้ศึกษาจนจบปริญญา กลายเป็นวิชาที่จำกัดตัวเองในเรื่องความรู้ มุ่งเน้นแต่ทฤษฎีของตะวันตกแบบท่องจำ หรือแบบนักเทคนิค ซึ่งสอดคล้องกับข้อ 1 ที่กล่าวมา

3. วิชา Public Administration ที่อยู่ในวงวิชาการศึกษาของไทยนั้นมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า หลังสงครามโลกครั้งที่สองมีการแบ่งค่ายทางการเมืองของมหาอำนาจ คือ ค่ายเสรีประชาธิปไตยและสังคมนิยม โดยต่างต่อสู้กันด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจให้ประสบความสำเร็จ เพราะต่างก็อ้างว่าระบบของตนเหนือกว่า เช่น สหรัฐฯ ถือว่าระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยและเศรษฐกิจแบบตลาดเหนือกว่าระบบ

การปกครองแบบสังคมนิยม เศรษฐกิจมาจากส่วนกลาง และมีพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งไม่ให้สิทธิเสรีภาพอย่างเต็มที่ต่อประชาชน วิธีการของค่ายตะวันตกหรือเสรีประชาธิปไตยตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า วิธีการต่อสู้คอมมิวนิสต์และการเอาชนะคอมมิวนิสต์ก็คือการพัฒนาเศรษฐกิจให้พัฒนาขึ้น ดังนั้น จึงมีการเสนอโครงการให้มีการกู้เงินจากธนาคารโลกเพื่อพัฒนาประเทศยากจนให้มีเศรษฐกิจที่ดีขึ้น และเพื่อการนี้ จำเป็นต้องมีสถาบันที่มีการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์ โดยมีวิธีการบริหารแบบที่สหรัฐฯ หรือในระดับหนึ่งแบบอังกฤษ หรือแบบตะวันตก บริหารอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามทฤษฎีต่างๆ เช่น ทฤษฎีองค์กร ทฤษฎีการบริหารงานบุคคล ทฤษฎีการกำหนดนโยบายสาธารณะ ฯลฯ จนกระทั่งปัจจุบันมีหลักธรรมาภิบาลซึ่งเริ่มต้นจากธนาคารโลก ขณะเดียวกันประเทศที่กำลังพัฒนาถูกคุกคามจากภัยคอมมิวนิสต์ นอกจากจะได้รับความช่วยเหลือในการกู้เงินแล้วยังมีการช่วยเหลือโดยตรง เช่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน ส่วนประเทศอื่นที่อยู่ในค่ายเสรีประชาธิปไตยนั้นก็มีการให้กู้เงินจากธนาคารโลกตามที่ได้กล่าวมาแล้ว นอกจากนี้ก็หาทางพัฒนาบุคลากรเพื่อประโยชน์ในการบริหารโดยเสนอวิชา Public Administration ให้เปิดขึ้นตามสถาบันต่างๆ

ในกรณีของประเทศไทยนั้นก็มีการตั้งสถาบันใหม่คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ หรือนิด้า มีการส่งนักวิชาการชาวอเมริกันมาช่วยวางหลักสูตร รวมทั้งทำการสอนและเป็นที่ปรึกษาของหน่วยงานราชการต่างๆ ขณะเดียวกันก็ให้ทุนการศึกษาส่งอาจารย์และข้าราชการประเทศกำลังพัฒนาไปศึกษายังสถาบันการศึกษาของสหรัฐฯ ที่มีการสอนวิชา Public Administration เช่น Indiana, Michigan State ฯลฯ เมื่อเรียนเช่นนี้การสอนวิชา Public Administration จึงมุ่งเน้นแต่การบริหารของกลไกการบริหารภาครัฐ ในกรณีประเทศไทยคือระบบราชการ ทั้งนี้เพราะระบบการเมืองการปกครองเป็นเผด็จการทหารหรือกึ่งเผด็จการทหารจึงไม่มีการเน้นทางการเมือง แต่เน้นการบริหารทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์ ส่วนในทางการเมืองอันเป็นระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยนั้นสหรัฐฯ ไม่ให้น้ำหนัก ซึ่งจะมาเปลี่ยนในปัจจุบัน ในยุคนั้นสหรัฐฯ ต้องการให้รัฐบาลที่มีอำนาจรวมศูนย์เพื่อต่อสู้กับการรุกรานของพรรคคอมมิวนิสต์ จึงมีการส่งเสริมสนับสนุนการทำรัฐประหาร และสนับสนุนรัฐบาลทหารทั้งในประเทศไทย เกาหลีใต้ ปากีสถาน และที่อื่นตรงเท่าที่มีรัฐบาลที่ต่อต้านรัฐบาลคอมมิวนิสต์ นอกจากนั้นยังมีการช่วยเหลืออาวุธยุทโธปกรณ์ รวมทั้งการตั้งฐานทัพและจัดองค์การต่อต้านคอมมิวนิสต์ ได้แก่ Southeast Asia Treaty Organization - SEATO และนี่คือที่มาที่ไปของ Public Administration ในประเทศไทย หลักสูตรทั้งหลายจึงไม่ได้โยงการบริหารกับการเมือง ทำให้ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในปัจจุบัน และผู้ซึ่งเรียนจบจากสหรัฐฯ กลับมาเป็นอาจารย์ เขียนตำรับตำรา ก็ยังเป็นวิธีการแบบเก่าในยุคที่ Public Administration เพียงพอ เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาโดยมีเป้าหมายที่จะต่อต้านคอมมิวนิสต์ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งวิวัฒนาการมาจนถึงปัจจุบันโดยผู้สอน รวมทั้งหลักสูตรต่างๆ มีลักษณะขาดความพลวัต ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง

4. เมื่อพูดถึงนโยบายสาธารณะ (public policy) ก็จะพูดถึงมาตรฐานคือ policy formulation, policy implementation, policy evaluation, policy change และ policy termination ซึ่งเป็นหลักทั่วไป แต่ในความเป็นจริงการกำหนดนโยบายสาธารณะขึ้นอยู่กับ

ก) ระบบการเมืองการปกครอง เช่น ระบบสังคมนิยมย่อมมีการกำหนดนโยบายแบบหนึ่ง ระบบทหารย่อมมีการกำหนดนโยบายอีกแบบหนึ่ง ระบบฟาสซิสต์ก็อีกแบบหนึ่ง ระบบประชาธิปไตยก็เป็นอีกแบบหนึ่ง ไม่ใช่มีแบบเดียว

ข) การกำหนดนโยบายสาธารณะขึ้นอยู่กับนโยบายต่างประเทศ ประเทศใดคอบสหรัฐอเมริกา ก็จะเอนเอียงไปทางสหรัฐฯ ประเทศใดคอบสหภาพโซเวียตในสมัยเป็นคอมมิวนิสต์ก็จะเอนเอียงไปทางคอมมิวนิสต์ จึงต้องวิเคราะห์ถึงตัวแปรดังกล่าวนี้ เพราะแต่ละยุคคนนโยบายต่างประเทศไม่เหมือนกัน

ค) สถานการณ์ของการเมืองโลกในขณะที่เกิดสงครามเย็นย่อมส่งผลต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะ มาในปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ก็มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งความรุ่งเรืองของเอเชียและการรวมกลุ่มเป็น AEC

ง) เหตุการณ์พิเศษเฉพาะหน้า เช่น การเกิดสึนามิที่ญี่ปุ่น การเกิดอุทกภัยในประเทศไทย ซึ่งจะทำให้มีการกำหนดนโยบายสาธารณะเฉพาะหน้าอีกแบบหนึ่ง

จ) ภายใต้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย การกำหนดนโยบายสาธารณะจะอยู่ที่นักการเมือง แต่ถ้าภายใต้ระบบการปกครองแบบทหารหรือกึ่งทหารก็จะถูกกำหนดโดยข้าราชการประจำ เช่น สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และภายใต้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยนั้นจะมีกลุ่มต่างๆ ซึ่งเป็นกลุ่มผลักดัน เช่น นักธุรกิจ นักการเมือง นายธนาคาร นักอุตสาหกรรม นักธุรกิจนำเข้า-ส่งออก ผู้นำท้องถิ่น ฯลฯ จะแสดงบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะ

ในส่วนของสังคมนั้น วัฒนธรรมไทยมีระบบอุปถัมภ์ (the patron client system) ย่อมจะบิดเบือนระบบการใช้คุณธรรม (the merit system) ในการเลื่อนตำแหน่งในระบบราชการ

5.ทั้งหลายทั้งปวงดังกล่าวมาในเบื้องต้นทำให้ขาดการให้น้ำหนักต่อการศึกษาวิชาการรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมวิทยา ให้ลึกพอสมควร เพื่อเป็นฐานของการศึกษาวิชาการบริหาร ผู้ศึกษา public administration จึงกลายเป็นนักเทคนิค (technician) จมปลักอยู่กับทฤษฎีซึ่งหลายส่วนล้าสมัยไปแล้วแม้ในประเทศตะวันตก ความคิดที่คับแคบที่ต้องการสร้างเอกลักษณ์ของตนเองว่าเป็นวิชาเฉพาะวิชารัฐประศาสนศาสตร์หรือบริหารรัฐกิจ ทำให้ผู้สอนนำเอาทฤษฎีที่ไม่สอดคล้องกับยุคสมัย ไม่สอดคล้องกับระบบการเมืองการปกครอง ฯลฯ มาสอนนักศึกษา และผู้สอนมักจะสอนแบบ karaoke teacher ว่าไปตามตำรา จากนั้นก็ถามความรู้จากนักศึกษาจากตำรา ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิด และผู้ศึกษาเองก็จะกลายเป็น karaoke student ศึกษาเพื่อจะจำทฤษฎี โดยไม่เข้าใจเนื้อหาจริงๆ ของวิชา public administration และไม่สามารถจะปรับประยุกต์กับสภาพของสังคมไทย

11

6. ทฤษฎีของตะวันตกพูดแต่ทฤษฎี public administration ของตะวันตก ไม่เคยมีการเปรียบเทียบถึง public administration ของจีนในอดีตซึ่งมีระบบราชการที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีระบบสอบจางหงวน หรือของไทยที่มีการบริหารจัดการเป็นเวียง วัง คลัง นา จตุสดมภ์ ฯลฯ ทั้งหมดเป็นการลอกของตะวันตกมาทั้งดุ้นมีลักษณะท่องจำ ขาดความพลวัต

7. ในการศึกษาและการสอนไม่มีการวิเคราะห์ ดุษฎีนิพนธ์บทที่ 1, 2, 3 ซึ่งเป็นบทเกี่ยวกับเรื่องที่มา ปัญหาที่จะวิจัย วิธีการวิจัย สถิติที่จะใช้ เหมือนกันเกือบทุกคน และบ่อยครั้งมาจากแหล่งที่รับจ้างทำแห่งเดียวกัน จะแตกต่างกันคือบทที่ 4, 5, 6 ซึ่งมีการเปลี่ยนตัวอย่างจากกลุ่มหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง จากระดับหนึ่งไปอีกระดับหนึ่ง และก็จบลงด้วยการสรุปและอภิปรายผลโดยมีเพียงไม่กี่หน้า ขณะเดียวกันบทที่ 1, 2, 3 ซึ่งมีทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องก็ไม่นำมาวิเคราะห์ ดุษฎีนิพนธ์กลายเป็นโครงการวิจัยหนึ่งโครงการ ซึ่งประกอบด้วยการเล่นสถิติโดยใช้สมองกล มีตารางต่างๆ แบบพรรณนาความ มิได้มีการวิเคราะห์ในตัวเลขแต่ละตาราง มีเพียงมากล่าวตอนสุดท้ายไม่กี่หน้า ดุษฎีนิพนธ์จึงกลายเป็น dissertation ที่ไม่มีแก่นของการค้นพบ (core argument) กล่าวคือ ไม่มี Thesis เมื่อดูดุษฎีนิพนธ์กับโครงการวิจัยทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน หลายคนไม่เข้าใจด้วยว่าดุษฎีนิพนธ์จะต้องมีการใช้เวลาในการคิดวิเคราะห์มาเป็นปี และพยายามหาข้อถกเถียงที่เป็น thesis เช่น โลกแบนเป็น thesis โลกกลมเป็น thesis อันใหม่หรือ anti-thesis

8. ปัญหาของการเขียนดุษฎีนิพนธ์และ Dissertation เพื่อจะจบปริญญาเอกนั้น มีจุดที่เป็นปัญหาคือ มักจะออกมาเป็นการรวบรวมข้อมูลจนเลห์หนาเตอะ (gargantuan) ประมาณ 500-600 หน้า หรือมากกว่า โดยเอาข้อมูลวิชาเฉพาะมาใส่ในดุษฎีนิพนธ์ เช่น ถ้าดุษฎีนิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องการบริหารการเกษตรหรือการขุดน้ำมัน เพื่อจะเป็นภูมิหลังสำหรับการเขียนดุษฎีนิพนธ์และการวิเคราะห์ มักจะเอาความรู้เกี่ยวกับการเกษตรหรือการขุดน้ำมันเข้ามาใส่ 300-400 หน้า ซึ่งผู้ดูแลดุษฎีนิพนธ์ไม่สามารถจะวิพากษ์วิจารณ์ได้ ที่สำคัญคือไม่มีส่วนโยงเกี่ยวกับงานที่ทำการวิจัยเพื่อจะให้เป็นการวิเคราะห์แบบ public administration งานศึกษาที่เกี่ยวข้องก็ดี ทฤษฎีที่อ้างมาก็ดี ส่วนมากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับวิชาการเกษตรและหรือการขุดน้ำมันก็หยิบมาใส่ไว้เพื่อให้ทราบว่ามีความรู้เรื่องดังกล่าวต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการบริหารในวิชา public administration ซึ่งเป็นการใส่ความรู้ทางเทคนิคเพื่อจะให้ดูน่าประทับใจ และเสมือนหนึ่งมีปริมาณอย่างมากโดยไม่ได้เกี่ยวโยงโดยตรงนักกับทฤษฎีและการวิเคราะห์ทาง public administration และมักจะมีจำนวนไม่กี่หน้า เช่น อาจจะประมาณไม่ถึง 100 หน้าเกี่ยวกับ public administration มองในแง่หนึ่งเป็นโครงการวิจัยคนละส่วน และที่สำคัญที่สุดเช่นเดียวกับที่กล่าวมาแล้วคือทั้งเล่มไม่มี thesis มีแต่การใส่ข้อมูลและการวิเคราะห์ตามทฤษฎี และนี่คือปัญหาที่เกิดขึ้น ดุษฎีนิพนธ์จะต้องมีขนาดกระทัดรัด เช่น 150-200 หน้า มีประเด็นที่พิสูจน์เป็น thesis ทั้งในทฤษฎีและตรวจในการวิเคราะห์จนเป็นที่น่าเชื่อถือในกรณีที่มีการศึกษาแบบ qualitative analysis หรือมีข้อมูลมาสนับสนุนอันเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ถ้าเป็นการศึกษาแบบ quantitative analysis ทั้งหลายทั้งปวงดังกล่าวนี้ทำให้ดุษฎีนิพนธ์ของผู้เรียนปริญญาเอก

ขาดคุณภาพ ขาดความสอดคล้อง และส่วนมากไม่โยงกับหัวข้อหรือสมมติฐาน เพียงแต่ใส่เข้ามาในเล่มเดียวกันโดยแต่ละส่วนไม่มีการโยงใยกันในทางการวิเคราะห์หรือทฤษฎีแต่อย่างใด ให้ความหนาของดุษฎีนิพนธ์ให้เกิดความประทับใจ แต่เนื้อหาไม่มีอะไรมากเท่าที่ควร และบางครั้งก็มีผิดรูปผิดฝา เป็นคนละเรื่องกัน ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ทำให้การเขียนดุษฎีนิพนธ์กลายเป็นเพียงโครงการวิจัย ซึ่งความจริงเป็นการเก็บข้อมูลเพื่อปริมาณ แต่ไม่สามารถพิสูจน์โดยมี thesis อะไรทั้งสิ้น

9. สาเหตุจากปัญหาที่เกิดขึ้นในข้อที่กล่าวมา ผู้ศึกษาดุษฎีนิพนธ์ระดับปริญญาเอกไม่เคยเรียนปรัชญาสังคมศาสตร์ หรือเรียนก็ไม่มาก ไม่เรียนวิจัยสังคมศาสตร์ ไม่เรียนอย่างลึกซึ้ง (โปรดดูสิ่งที่แนบมา) ซึ่งประกอบด้วยประมาณ 100 คำ เริ่มตั้งแต่ thesis ใครก็ตามที่ไม่สามารถเข้าใจลึกซึ้งใน 100+ คำที่ยกมาให้ดูนั้น คงยากที่จะอ้างว่ามีคุณสมบัติพอที่จะเขียนดุษฎีนิพนธ์ ดังนั้น จึงมักจะลงเอยด้วยการทำโครงการวิจัยและทำในรูปแบบเดียวกันตามที่กำหนด โดยมีความแตกต่างกันเฉพาะกลุ่มตัวอย่าง ทำนองเดียวกับการทำแกงเขียวหวาน วิธีทำเหมือนกันหมด ต่างกันเฉพาะเป็นแกงเขียวหวานเนื้อ หรือเขียวหวานไก่ หรือเขียวหวานปลา หรือเขียวหวานหมู ฯลฯ

10. ปัญหาที่สำคัญอีกปัญหาหนึ่งสำหรับโครงการปริญญาเอกก็คือ คนจำนวนไม่น้อยมาศึกษาระดับปริญญาเอกไม่ได้มุ่งมาหาความรู้อย่างจริงจัง แต่ต้องการมาหาคำนำหน้านามว่า ดร. ทำนองเดียวกับคำนำหน้านาม พลเอก พลตำรวจเอก หรือในสมัยโบราณก็คือ พระยา พระ ขุน หลวง หลายคนจะไม่ค่อยมาเรียนโดยอ้างว่าไม่มีเวลา หรือเรียนก็ไม่ให้ความเอาใจใส่อย่างแท้จริง จุดมุ่งเน้นคือทำอย่างไรให้จบเร็วที่สุด หลายคนมาเรียนเพื่อหาเพื่อน เพื่อเข้าสังคมและวงการใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีฐานะดี ประกอบธุรกิจจนมีฐานะและลูกหลานรับภาระต่อไปแล้ว หรือในกรณีที่เป็นข้าราชการก็มักจะเป็นข้าราชการที่เกษียณแล้ว ซึ่งก็ไม่ไ้เรื่องแปลกกลับกลายเป็นเรื่องดี แต่ปัญหาที่สำคัญคือตามที่ได้กล่าวมาแล้ว หลายคนไม่ได้มีการศึกษาอย่างจริงจัง บางคนใช้วิธีทางลัดด้วยการจ้างคนเขียนดุษฎีนิพนธ์ เมื่อศึกษาจบก็ไม่เคยอ่านหนังสือหาความรู้เพิ่มเติม ไม่มีความสามารถแม้จะเขียนบทความวิชาการด้วยตนเอง บางคนก็ใช้วิธีซื้อปริญญาบัตรจากต่างประเทศเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวโดยไม่มีความรู้ลึกซึ้งติดตะขวงใจ และไม่คำนึงถึงคำพูดที่อริสโตเติลได้กล่าวไว้ว่า "ศักดิ์ศรีมิได้อยู่ที่การได้รับเกียรติ แต่อยู่ที่สมควรได้รับเกียรตินั้นหรือไม่" (Dignity does not consist in having honors but in deserving them - Aristotle) ขณะเดียวกันสถาบันการศึกษาบางแห่งก็มุ่งเน้นการทำธุรกิจหาเงินจนถึงกับมีการโฆษณาที่ว่า "จ่ายครบจบแน่" หลายแห่งก็มีการโฆษณาเกินความเป็นจริง เพื่อดึงดูดลูกค้าจนน่าเกลียด

11. จุดที่คนพยายามหาคำนำหน้า ดร. โดยวิธีการได้อย่างง่ายดาย ไม่จริงจัง โดยไม่มีความรู้อย่างแท้จริงนั้น มีข้อเสียที่จะเกิดขึ้น 5 ข้อ ซึ่งเจ้าตัวอาจจะไม่ตระหนัก มีดังต่อไปนี้คือ

ก) เมื่อได้ ดร. แล้วจะมีสถานภาพทางสังคม จึงต้องมีความรู้ มีการพูดจา มีการวางตัว การใช้ภาษาที่เป็นวิชาการ ไม่ใช่พูดแบบชาวบ้าน ถ้าหากใครก็ตามที่ไม่สามารถเปลี่ยนตัวเองในตัวแปรต่างๆ ที่กล่าวมา ก็แสดงว่าขาดบุคลิกลักษณะและคุณสมบัติของคนที่มีการศึกษาจนจบปริญญาดุษฎีบัณฑิต ที่

13

6

คำคัญที่สุดคือ ถ้ามีพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงการขาดจริยธรรม ขาดหิริโอตตัปปะ เท่ากับเป็นการทำลายเกียรติ และศักดิ์ศรีของปริญญาที่ได้มา ซึ่งในความเป็นจริงก็อาจจะได้มาอย่างไม่สมควรอยู่แล้ว และนี่คือปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมที่กำลังพัฒนาไปสู่ความเสื่อม ทำทุกอย่างโดยใช้เงินซื้อ หรือได้มาโดยทางลัดที่ไม่ถูกต้อง และขาดคุณสมบัติอย่างแท้จริง เมื่อมีการแสดงความคิดเห็นและพูดจาผิดๆ ใดๆ การใช้เหตุผลที่ขาดตรรก คนก็จะเกิดความสงสัยว่าจบปริญญาเอกมาจริงหรือไม่ หรือใช้วิธีซื้อมา บางคนอาจจะถามตรงๆ ว่า "จบระดับปริญญาเอกได้อย่างไรพูดจาไม่เห็นเหมือนคนจบปริญญาเอก" ซึ่งย่อมจะสร้างความเสียหายให้แก่ตนเอง

ข) เมื่อมีการถามต่อไปว่า ศึกษาโดยมีอาจารย์ผู้ดูแลดุษฎีนิพนธ์ชื่ออะไร พอบอกชื่อออกไปความเสียหายเกิดขึ้นทันทีกับอาจารย์ผู้ดูแลดุษฎีนิพนธ์ โดยอาจจะพูดเปรยขึ้นมาว่าปล่อยให้คนแบบนี้จบมาได้อย่างไร และในบางกรณีผู้ดูแลดุษฎีนิพนธ์กลายเป็นบุคคลที่ไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้เรื่องคุณสมบัติ ที่จะช่วยดูแลดุษฎีนิพนธ์ เนื่องจากตนเองก็ไม่ได้จบมาอย่างมีความรู้ที่แท้จริง ย่อมจะขาดความรู้ความสามารถในการที่จะผลิตคนที่จบดุษฎีนิพนธ์ต่อไป มหาวิทยาลัยใหญ่ๆ ในสหรัฐฯ ผู้ดูแลดุษฎีนิพนธ์โดยเฉพาะบุคคลที่เป็นผู้ดูแลหลัก มักจะต้องเป็นผู้ที่ได้ดุษฎีบัณฑิตและเป็นศาสตราจารย์

ค) เมื่อถามถึงสถาบันการศึกษาที่จบมา พอเอ่ยชื่อสถาบันก็อาจจะอุทานว่า "อ้อ!" ซึ่งหมายถึงว่าเป็นอย่างนี้เอง หรือถ้าเป็นสถาบันที่มีชื่อเสียงพอสมควร ความเสียหายก็จะเกิดขึ้นกับสถาบันทันที

ง) เมื่อมีโอกาสไปสอนหนังสือ บรรยายถูกๆ ผิดๆ คนที่โชคร้ายที่สุดคือนักศึกษาเพราะอาจารย์รู้ไม่จริง ใช้วิธีมั่วส่ง และรับความรู้ที่ผิดๆ สืบต่อกันไปจนเกิดความเสียหายในวงกว้าง เช่น การสอนภาษาอังกฤษที่ออกเสียงผิด กลายเป็นผิดไปค่อนข้างประเทศ

จ) เมื่อมีการพิมพ์นามบัตรใช้คำว่า ดร. นำหน้า เท่ากับเป็นการหลอกลวงประชาชน เพราะที่ได้มานั้นมาจาก "จ่ายครบจบแน่" หรือซื้อมา หรือใช้วิธีหาได้จากมหาวิทยาลัยที่ให้มาเรียนเพียงสองอาทิตย์ก็จะได้รับปริญญาเอก ส่วนมากจะเป็นมหาวิทยาลัยต่างประเทศ หรืออาจเดินทางไปสอบเพียง 3-4 ชั่วโมงพอเป็นพิธี ก็จะได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิต หรือจ่ายเงินจำนวนหนึ่งก็จะได้รับปริญญาอย่างหรูหราซึ่งจัดชั้นในโรงแรมโดยมีการเลี้ยงอาหารด้วย หรือบางคนใช้วิธีวิ่งเต้นโดยการบริจาคเงินให้กับสถาบันการศึกษา และบางครั้งสถาบันการศึกษาเป็นคนเสนอเอง จากนั้นก็ให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์ก็จะเรียกตัวเองว่า ดร.

12. บางคนเป็นเจ้าของมหาวิทยาลัย เปิดสอนระดับปริญญาเอก ตัวเองไม่ได้จบปริญญาเอก โดยถูกๆ ก็ไม่จบปริญญาเอก รวมตลอดทั้งอาจารย์หลายคนที่ยอมรับมาก็แค่ปริญญาตรี จึงใช้วิธีการจัดโครงการพิเศษให้อาจารย์ที่ไม่จบปริญญาโทให้เรียนปริญญาโทกับมหาวิทยาลัยที่กำลังสอนอยู่จนจบ หรือในกรณีที่เรียนปริญญาเอก เจ้าของและถูกๆ ก็เรียนปริญญาเอกจนครบหลักสูตรโดยไม่ลำบากอะไรนัก จากนั้นก็ได้ปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยที่ตนเป็นเจ้าของ ผลที่เกิดขึ้นก็คือ เปิดมหาวิทยาลัยเอง จัดสอนตัวเอง เข้าศึกษาเอง จนได้ปริญญาเอก และก็มีมีการพิมพ์นามบัตรใส่คำนำหน้าอย่างสง่างาม และ

หลังจากนั้นก็ไม่มีผลงานแม้แต่ชิ้นเดียว อย่างดีก็นำดุษฎีนิพนธ์มาพิมพ์ตำรา หรือเอาบทความที่เคยส่งเป็น Term Paper มาปัดฝุ่นใส่ footnote เพิ่มเติม และให้ตีพิมพ์ในวารสารของคณะหรือมหาวิทยาลัยที่ตนเป็นเจ้าของ หรือเป็นอาจารย์สอนอยู่

13. สถาบันการศึกษาบางแห่งใช้วิธีหลอกล่อด้วยการให้คนมีเกียรติ มีชื่อเสียงในสังคม เข้ามาเรียนฟรี โดยเข้ามาเป็นรุ่นพิเศษ รุ่นบุคคลสำคัญ รุ่นผู้อาวุโส หรือรุ่นอะไรต่ออะไร เพื่อจะดึงดูดบุคคลอื่นให้เข้ามาร่วมเรียนด้วยเป็นจำนวนมาก บางแห่งก็ใช้วิธีการดัดดาราภาพยนตร์ นักร้อง มาเป็นนักศึกษา เพื่อจะกลายเป็นฟรีเซ็นเตอร์เพื่อการขาย ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องผิดถ้าผู้เข้ามาศึกษาศึกษาอย่างจริงจัง มีความรู้ความสามารถ และมีคุณภาพ จบออกไปอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีทุกประการ แต่ถ้ามีการปล่อยปละละเลยหรือหละหลวม มาตรฐานของการศึกษาก็จะตกต่ำ ผลสุดท้ายค่านำหน้าว่า ดร. จะกลายเป็นเรื่องตลก

14. ในกรณีการรับนักศึกษานั้น มหาวิทยาลัยหลายแห่งรับทุกคนที่มาสมัครชนิดที่รับไม่อัน แต่เนื่องจากขาดพื้นฐานแม้จะมีการศึกษาวิชาปรับพื้นฐานก็ตามก็ไม่สามารถจะเล่าเรียนได้เนื่องจากฟังการบรรยายไม่เข้าใจ เพราะระดับความรู้ไม่ถึงขั้น และในหลายกรณีแม้จะพยายามเคี่ยวเข็ญอย่างไรก็ไม่สำเร็จ บางคนก็ถือว่าตนเองเป็นคนเก่งแม้จะมีการติวก็ไม่ยอมเข้ามาฟัง เพราะกลัวจะเสียเหลี่ยมเสียหน้า โดยเฉพาะผู้ซึ่งอยู่ในวัยอาวุโส มีตำแหน่งหน้าที่การงาน จึงไม่สามารถจะศึกษาได้ตลอดรอดฝั่ง ผู้ที่สอนระดับดุษฎีบัณฑิตไม่ตระหนักว่าการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตไม่ใช่ทุกคนสามารถจะเรียนได้ จะต้องประกอบด้วยความรู้พื้นฐานที่แข็ง มีความสามารถในการศึกษาเล่าเรียน หาความรู้ นอกเหนือจากระบบท่องจำ หรืออาศัยคนอื่น ๆ เพื่อศึกษาแทน เขียนบทความ เขียนสารนิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์แทน ผลสุดท้ายก็จะประสบปัญหาอย่างมากเมื่อมีการทดสอบด้วยการสอบประมวลวิชา หรือในการสอบป้องกันดุษฎีนิพนธ์ ซึ่งจะฟังได้ทันทีว่าไม่มีความรู้ลึกซึ้งและอาจจะไม่ได้เขียนดุษฎีนิพนธ์ด้วยตนเอง ตอบคำถามอย่างกระต่อนกระแต่น และนี่คือปัญหาสำคัญที่สุดที่จะยอมยอมไม่ได้ เพราะเท่ากับเป็นการขายปริญญาโดยปริยาย ผลสุดท้ายก็อาจจะเกิดความหมางใจระหว่างผู้มาศึกษาชำระค่าเล่าเรียนจนครบ เกิดความรู้สึกว่าควรจะต้องทำตามที่ได้คาดหวังหรือตามที่ให้สัญญาไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้หลายแห่งก็ใช้วิธีเลือกอาจารย์ที่สามารถพูดให้ลดหย่อนมาตรฐานลงได้เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เมื่อเกิดขึ้นบ่อยๆ มาตรฐานระดับปริญญาเอกก็จะมีลักษณะเป็นปริญญาห้องแถวหรือปริญญาไหลไปโดยปริยาย

15. ในส่วนของอาจารย์นั้น อาจารย์บางคนขาดความรู้ที่แท้จริงเพราะจบมาอย่างกระต่อนกระแต่น ทำให้การสอนและการดูแลดุษฎีนิพนธ์ดำเนินไปในลักษณะกล่อมเกลี้ยง อาจารย์บางคนมีข่าวซึ่งไม่มีหลักฐานยืนยันว่ามีการเรียกเงินจากนักศึกษาเพื่อตอบแทนการให้คะแนนหรือสำเร็จการศึกษา จนเกิดทะเลาะเบาะแว้งกันเองระหว่างผู้สอนที่เกิดความขัดแย้งในทางผลประโยชน์ จนทำให้สถาบันการศึกษากลายเป็นแดนสนธยา เป็นที่ท่ามาหากินหรือหาเงินของอาจารย์บางคน หรือสถาบันบางแห่ง

นอกจากนี้ อาจารย์บางคนก็ทำตัวที่น่าเกลียด ขาดจริยธรรมการเป็นครูบาอาจารย์ เป็นคนติดต่องานลักษณะเป็นนายหน้าผู้รับจ้างทำธุระปฏิบัติเพื่อหาประโยชน์จากส่วนแบ่ง ที่เลวร้ายที่สุดซึ่งผิดจริยธรรมของการเป็นครูบาอาจารย์ รวมทั้งผิดกฎหมายก็คือ อาจารย์บางคนต่อรองกับนักศึกษา ก่อนจะสำเร็จเพื่อกระทำการที่ละเมิดเบญจศีลข้อ 3 อาจารย์ที่มีพฤติกรรมต่ำทรามเช่นนี้ควรจะถูกลบออกจากวงการ เสียหายที่ไม่มีหลักฐานและผู้เสียหายไม่กล้าฟ้องร้อง มีบางรายลาออกจากสถาบันการศึกษาทันทีเนื่องจากไม่ต้องการลดตัวเสียศักดิ์ศรี อาจารย์ที่ลาออกได้เคยมาคุยกับอาจารย์อีกสถาบันหนึ่งถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เนื่องจากไม่มีหลักฐานเรื่องก็เงียบไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งตนเองก็มีความอับอายที่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าว สิ่งที่หวังก็คือ กฎแห่งกรรมน่าจะตามสนองบุคคลที่ทำลายจริยธรรม ทำลายความเป็นอาจารย์ ทำลายสถาบันการศึกษา และทำลายสังคมโดยไม่ละอายใจ ตะขิดตะขวงใจ หรือขาดหิริโอตตัปปะ

16. มีอยู่กรณีหนึ่งซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาเอก อาจารย์ผู้สอนจะใช้วิธีต่อรองกับนักศึกษาที่มาขอต่อรองคะแนน ด้วยการให้นักศึกษานำสินค้าบางอย่างไปขายเช่น เสื้อ โดยบอกว่าเป็นราคา 1,200 บาท ซึ่งในความเป็นจริงอาจจะราคาเพียง 300 บาท เท่ากับเป็นการบีบให้นักศึกษาต้องชำระเงินด้วยการซื้อด้วยตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนกับการลดหย่อนของการให้คะแนน กรณีเช่นนี้ก็เช่นเดียวกับที่กล่าวมา เป็นการกระทำที่เอากการให้คะแนนเป็นการประกอบธุรกิจ ทำให้นักศึกษาที่อยู่ในภาวะจำยอมไม่มีทางเลือก ขณะเดียวกันผิดหลักจริยธรรมความเป็นครูบาอาจารย์ ทำมาหากินอย่างไร้ยั้งอาย บุคคลเช่นนี้เป็นบุคคลที่ขาดความเคารพตนเองอย่างมาก

แต่ที่เลวร้ายกว่านั้นมีมหาวิทยาลัยบางแห่งเพื่อแก้ปัญหาวิกฤตทางการเงินของตน มีการบอกให้อาจารย์กดคะแนนนักศึกษาปีสุดท้ายที่จะจบการศึกษาให้ตกลงประมาณ 30% หรือมากกว่าของห้อง เพื่อจะต้องลงทะเบียนต่ออีกหนึ่งภาคการศึกษา เป็นการดึงจำนวนนักศึกษาเอาไว้ซึ่งจะได้ค่าหน่วยกิตจากการลงทะเบียนใหม่เพื่อแก้ปัญหาวิกฤตทางการเงิน การกระทำดังกล่าวนี้เป็นการทำลายโอกาสและอนาคตของนักศึกษาโดยไม่มีสิทธิ์ แต่ขาดจริยธรรมของการจัดการศึกษาและการเป็นครูบาอาจารย์ ซึ่งไม่มีหลักฐานพอที่สังคมจะเอาเรื่องเอาราว รวมตลอดทั้งในทางกฎหมายก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน

ทั้งหลายทั้งปวงดังกล่าวนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการเสื่อมของความศักดิ์สิทธิ์ของปริญญาในอนาคตจะเกิดปัญหาปริญญาเฟ้อ (degree inflation) จนมีคำกล่าวว่า “ปริญญาห้องแถว” ดังที่เคยเรียกปริญญาประเทศหนึ่งในอดีต ที่ประกอบด้วย 7,000 เกาะ อยู่ไม่ไกลจากประเทศไทยนัก นอกจากนั้นก็ยังมีความหาวิทยาลัยที่มาจากประเทศใหญ่รองจากจีนที่มักจะใช้วิธีขายปริญญาในมหาวิทยาลัย

ในเรื่องการให้ปริญญาอย่างง่ายดายนี้ไม่ยกเว้นแม้กระทั่งประเทศเก่าแก่ในยุโรปประเทศหนึ่งที่คนไทยนิยมไปศึกษากัน ในปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยเอกชนเกิดขึ้นมากมาย มีคนไทยแห่ไปเรียนกันมากแต่ส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้ามหาวิทยาลัยชั้นหนึ่งได้ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่รู้จักกันทั่วโลก แต่จะไปเข้ามหาวิทยาลัยเอกชนที่เพิ่งตั้งและก็จบปริญญา โดยบางแห่ง ก.พ. ก็ไม่รับรอง ก็เท่ากับเป็นการหารายได้จาก

สถาบันการศึกษาโดยยอมลดมาตรฐานการศึกษาเพื่อให้เกิดความเติบโตของธุรกิจ อันเป็นเรื่องที่น่าสมเพชอย่างยิ่ง

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้กำลังจะเป็นปัญหาใหญ่ของหลายประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทย ในอนาคตถ้าอ้างว่าจบ ดร. จะมีคำถามตามมาว่า “จบจากไหน” เมื่อทราบก็จะไม่ปรึกษาพูดอีกต่อไป ในใจก็คิดว่า “นึกแล้วประเภทนั้น” สถานการณ์เช่นนี้เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงและจำเป็นแก้ไข แต่ก็ไม่ง่ายนักเพราะถ้าผู้พยายามหาคำแนะนำโดยไม่คำนึงถึงเกียรติและศักดิ์ศรี ทำทุกอย่างโดยไม่มีความรู้สึกละอายใจก็จะต้องชวนชวายนจนได้ และใช้คำแนะนำนามซึ่งเป็นศักดิ์ศรีที่จอมปลอมหลอกลวงประชาชนและสังคมต่อไป โดยคนส่วนใหญ่มักจะไม่ทราบข้อเท็จจริง มองในแง่หนึ่งคือวิธีการย้อมแมวตามคำกล่าวที่คนโบราณพูดไว้

โดยสรุป คุชกูนิพนธ์ส่วนใหญ่ นอกเหนือจากวิธีซื้อหรือจ้างคนเขียน มักเป็นการทำตามรูปแบบ ไม่ใช่ศึกษาจนเป็น scholar หรือนักวิชาการ แต่เป็นการฝึกนักเทคนิค (technician) โดยการจำทฤษฎีซึ่งไม่สอดคล้องกับสภาวะความเป็นจริงในประเทศ หรือแม้บางส่วนในประเทศเจ้าของทฤษฎี ขาดความยืดหยุ่นที่สำคัญที่สุด ขาดความเป็นตัวของตัวเองที่สามารถจะ break through หรือก้าวข้ามการเป็นทาสการท่องจำและกล่าวอ้าง จนสามารถสร้างทฤษฎีขึ้นมาใหม่โดยการทะลุทะลวงผ่านการเป็นผู้ซึ่ง “ท่องตำราอ้างตำรา และเป็นหน้าตำรา”

ปัญหา:

- ผู้เรียนบางคนต้องการเฉพาะใบปริญญาบัตร และคำว่า ดร. นำหน้า ไม่สนใจเรียนรู้อย่างแท้จริง
- ผู้เปิดสอนระดับปริญญาเอกบางแห่งต้องการผลทางธุรกิจมากกว่าคุณภาพการศึกษา เอาการศึกษาเป็นการค้า

- ทำอย่างไรจึงจะได้ทั้งปริญญาบัตรและความรู้ และมีคำแนะนำว่า ดร. อย่างมีศักดิ์ศรี
- ทำอย่างไรจึงสามารถจะผลิตผู้สำเร็จปริญญาเอกได้อย่างมีคุณภาพสมศักดิ์ศรีของสถาบัน ขณะเดียวกันทำให้การประกอบธุรกิจดำเนินต่อไปได้โดยไม่ถึงกับต้องปิดโครงการ หรือปิดมหาวิทยาลัย

การสร้างความสุขและความสมบูรณ์ของการเรียนการสอน การจัดการศึกษา ในทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับคุชกูนิพนธ์ เป็นประเด็นที่ต้องขบคิดและหาทางออกให้เกิดประโยชน์แก่ทุกฝ่าย ทั้งผู้เรียน ผู้สอน สถาบันการศึกษา และการประกอบธุรกิจ

ศ.ดร.ลิขิต ธีรเวคิน

ราชบัณฑิต

12 มิถุนายน 2556

17

Concepts and key words as a foundation for a Ph.D. candidate

1. Thesis, anti-thesis, synthesis, hypothesis
2. Conceptualization, conceptual framework, theoretical framework
3. Logic: major premise, minor premise, conclusion
4. Non-sequitur or ill logical argument
5. Operational definition or working definition, operationalize, abstract, concretize
6. Existential statement, universal statement, falsifiable
7. Independent variable, dependent variable, intervening variable, extraneous variable
8. Extrapolate in time and space, temporal-spatial extrapolation
9. Conditioned by time and space
10. Ceteris paribus, other things remaining constant, other things being equal
11. Analytical mind, critical thinking
12. Analysis, synthesis
13. Paradigm, paradigm shift
14. Cause and effect, law of causality
15. Causation, correlation, (association, relationship)
16. Science—if A...then B ceteris paribus
17. Law, grand theory, partial theory
18. Value free, value neutral, value laden, value loaded, bias, a value judgment
19. Replicable
20. Proved means cannot be disproved
21. Mono-causal analysis, multi-faceted
22. Necessary but not sufficient condition
23. Morselization, . contextualization
24. Static equilibrium, dynamic equilibrium, homeo-static equilibrium
25. Diachronic study, synchronic study, ideographic study, nomothetic study
26. Assumption, presumption
27. Normative theory, empirical theory, empirical study
28. Intuitive knowledge,
29. Retroduction
30. Correction by definition
31. An over-generalization
32. Exceptions become the rule
33. Tautology

18

34. Truism
35. Circular concept, argument
36. Dialectic
37. Mutatis mutandis (with the necessary modifications, with the necessary changes having been made or with the respective differences having been considered)
38. Ho, Hi, (Null Hypothesis, Hypothesis One)
39. Men are thinking animals
40. Quantitative change, qualitative change
41. A priori, a posteriori, inductive, deductive, abstract, concrete, objective, subjective
42. Speculation, speculative
43. Hypothesize, theorize
44. A foregone conclusion
45. Intellectual discipline
46. Inter-disciplinary, multi-disciplinary
47. Self-fulfilling prophecy, self-denying prophecy
48. Reliability, validity
49. Not statistically significant, Not at a significance level
50. Variable and constant
51. Serendipity
52. Education—training
53. The objectives of education
 - a. data
 - b. analysis
 - c. research
 - d. theory
 - e. value
 - f. application

19

1. Prima facie
2. As a general rule
3. Ipso facto
4. Ex post facto
5. Retroactive
6. Casus belli
7. Tit for tat
8. Quid pro quo
9. Tete-a-tete
10. Modus vivendi
11. Force majeure, Acts of God
12. Fait accompli
13. Inter alia
14. Sans
15. Albeit
16. Self-explanatory
17. In toto
18. Agree to disagree without being disagreeable
19. Vicarious
20. Cathartic
21. Empathetic e, empathy
22. Sublimate
23. Id, ego super-ego
24. Inferiority complex, superiority complex
25. Selfhood, personhood
26. Individualism, (field independent) individuality, individuation, de-individuality
27. Political self, democratic political self
28. Democratic value, democratic spirit, democratic ethos
29. Culture (social culture)
30. Socialization
31. Political socialization
32. Political culture--Parochial pol cul, subject pol cul, participant cul
33. Social mobility (vertical mobility), geographic mobility(horizontal mobility)
34. Social mobilization
35. Political modernization, political development and political decay (Samuel Huntington)

20

36. Political immobilism
37. Political cul de sac
38. Political crisis, political turmoil
39. Failed states
40. Rogue states
41. Banana republics
42. Mango State
43. Micky mouse State
44. Coup d'etat, coup de main, coup de theatre, coup de grace
45. A bureaucratic polity
46. The patron-client system
47. Favoritism, nepotism, cronyism
48. The merit system, the spoils system
49. sine qua non
50. persona non grata
51. The Achilles heel
52. Social construction of reality
53. A Pyrrhic victory
54. The battle and the war
55. The Trojan horse

21

Education in South-East Asia

Edited by

Colin Brock & Lorraine Pe Symaco

Oxford Studies in Comparative Education
Series Editor: David Phillips

**SYMPOSIUM
BOOKS**

22

Symposium Books
PO Box 204, Didcot, Oxford OX11 9ZQ, United Kingdom
www.symposium-books.co.uk

Published in the United Kingdom, 2011

ISBN 978-1-873927-56-4

This publication is also available on a subscription basis
as Volume 21 Number 2 of *Oxford Studies in Comparative Education*
(ISSN 0961-2149)

© Symposium Books Ltd, 2011

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without
the prior permission of the publisher.

Printed and bound in the United Kingdom by Hobbs the Printers, Southampton
www.hobbs.uk.com

23

Education in South-East Asia

CHAPTER 16

Quality Assurance in South-East Asian Higher Education

SOMWUNG PITIYANUWAT

SUMMARY In the South-East Asia (SEA) region, every country except Myanmar and Timor-Leste has an agency responsible for quality assurance (QA) in higher education. There are three predominant modes of QA agencies: centralized government, quasi-governmental and non-governmental agencies. Programme and institutional audit or accreditation can be seen in many countries in the SEA region. Few countries have developed a national qualifications framework (NQF). In terms of QA, common practices are accreditation, self-assessment, quality audit, site visits and reports. Concerning QA networks, the three popular international and regional networks in the SEA region are the International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education (INQAAHE); the Asia-Pacific Quality Network (APQN) and the ASEAN Quality Assurance Network (AQAN).

Introduction

This chapter is a study of quality assurance systems of higher education in the South-East Asian region. Higher education in this context means education at a college or university level and is divided into two levels: degree level, and level prior to or lower than that of degree level. This chapter identifies areas of similarity and difference of each country in terms of national quality assurance agencies; predominant modes of quality assurance agencies; scope of external quality assurance agencies; scope of quality assurance; voluntary/compulsory quality assurance; national qualifications frameworks; quality assurance practices; and existing international and regional networks. Finally, a comparative overview of quality assurance of higher education in the South-East Asian countries is highlighted.

Somwang Pitiyanuwat

Specific Issues and Challenges in Quality Assurance (QA)

It is the aim of the ASEAN (Association of Southeast Asian Nations) to put into place practices that allow free flow of education in the region by 2015. It is therefore urgent to build up mutual trust and degree recognition between nations by strengthening the quality of the QA systems in the region. There is a need for greater transparency of degree qualifications, recognition of accreditation, and the ability to facilitate student mobility and credit transfer.

Although QA development has improved over the years, there still are many issues and challenges that lie ahead. It is envisaged that some answers to these issues and challenges should include the following proposals: 1. emphasis on the QA system, i.e. both internal and external, to ensure improvement at programme and/or departmental level; 2. promotion of quality enhancement and benchmarking at every level from department through respective commissions on higher education; 3. improvement of the validity and reliability of both internal and external assessment results by basing enough qualified assessors and judgements on central educational statistical agencies, which must be upgraded or urgently established; 4. promotion of assessment results for improving quality of higher education institutions; 5. better alignment between higher education quality assessment results and government/institute budgetary allocations; 6. focusing external quality assurance on the integrity of the assessment process and findings (more in accordance with competitive economic and sustainable development).

Without real attention to these issues and challenges, the QA process may be another process which takes valuable time and resources away from the higher education community but bears no fruitful results. The following sections give an overview of the different quality assurance systems of the countries in the region.

Quality Assurance of Higher Education in Brunei Darussalam

There are a number of agencies that are responsible for determining QA in higher education institutions (HEIs) in Brunei Darussalam such as the Brunei Darussalam National Accreditation Council (BDNAC), the Ministry of Education, Brunei Darussalam Technical and Vocational Education Council as well as other statutory/professional bodies. BDNAC was established in 1990 and is assisted by 10 sub-committees whose responsibility is to assess and evaluate qualifications and to make recommendations to the Council in the following disciplines: Accountancy and Management, Communication, Education, Engineering and Architecture, Environmental Sciences, Islamic Religious Studies, Medicine, Law, Military and Security, and Information Communications Technology.

The vision of BDNAC is to establish a national and international reputable accrediting agency, while the mission is to ensure and maintain the

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

quality and standard of educational credentials in accordance with the provisions set and required by the government (Salleh, 2009).

Although BDNAC adopts four main criteria for its accreditation and evaluation activities, in the context of course assessments offered by local private education institutions in Brunei Darussalam, the BDNAC Secretariat conducts continuous monitoring and evaluation of programmes/courses as well as the physical aspects of the institution.

The Ministry of Education of Brunei, through various departments such as the Department of Schools, Department of Technical and Vocational Education, Department of Examinations, the University Council/Senate and the Brunei Darussalam Technical Vocational Education Council, is responsible for determining the quality of educational awards, processes and products. In 2006, the Ministry set up the Quality Assurance Division, which was made responsible for the quality assurance aspects of administration, resources and academic issues in relation to the Department of Technical and Vocational Education and vocational and technical education institutions (Haji Ashri bin Haji Ahmad, 2007).

At present, Brunei Darussalam has three universities and due to this small number of institutions, all site visits and assessment are handled by BDNAC making external assessors unnecessary.

QA scope in the country includes both programme and institutional accreditation. Institutional accreditation is compulsory, however programme accreditation is voluntary. This means that a programme can operate without being accredited.

In order to get up-to-date and first-hand information and to obtain best practices, BDNAC implements cross-referencing and collaborates with overseas/international accreditation agencies such: the Australian Universities Quality Agency, the Malaysian Qualifications Agency, the New Zealand Qualifications Agency, and the Quality Assurance Agency for Higher Education of the United Kingdom (Akbar, 2008).

Brunei is also a member of both the Asia Pacific Quality Network and the ASEAN Quality Assurance Network; here it has been taking active steps to gain knowledge for the progressive development of BDNAC.

Quality Assurance of Higher Education in Cambodia

The Cambodian government throughout the 1980s started re-establishing its institutions of higher education. A network of nine public higher education institutions have been established which provide for instruction in areas such as agriculture, medicine, economics, industry, technology, teacher training, science, art and culture. A further 15 technical and professional training institutions (specialised secondary schools) also offer tertiary-level courses lasting for periods of two to three years for upper secondary school graduates. All higher education institutions providing degree programmes are public.

Somwang Pitayanuwat

completely free of charge, as nominal payments may be made but the vast majority of payments are covered by the government (Southeast Asian Ministers of Education Organisation-Regional Institute of Higher Education and Development [SEAMEO-RIHED], 2009).

National reconciliation, peace keeping, human resource development and alleviation of poverty are the principal goals of the Cambodian government. To achieve these goals, the government makes an effort to enable people to obtain basic education, skills training and qualification in life skills. Formal and non-formal education are considered as an official education system of the country (Ministry of Education, Youth and Sport [MoEYS], 2008).

Education reform started in 2000 and its impact was immediate (Khorn, 2009a). There has been concern about quality in Cambodia's higher education since privatisation in higher education was introduced. Since the quick mushrooming of HEIs in Cambodia in early 2003, a concern over higher education quality has been expressed by the public and policy makers. Finally, the Accreditation Committee of Cambodia (ACC) was established in March 2003 with its main purpose, as stated in the Royal Kret, to establish a legal mechanism for administering the accreditation of higher education for all HEIs (Khorn, 2009b).

The quality of higher education was in the past supervised by government agencies, particularly MoEYS and other relevant ministries (Ministry of Health, Ministry of Agriculture, Ministry of Culture) (Xiongchunou et al, 2009).

ACC is the newest QA agency in the region. The mission and objectives of ACC are to:

- ensure and promote academic quality for greater effectiveness and quality consistent with international standards;
- determine the organisation of structure, roles, functions, and duties regarding the administration of the accreditation process of higher education for all HEIs which grant degrees in the Kingdom of Cambodia (ACC, 2009).

The main roles of ACC are to develop accreditation policies and measures to assure the quality of HEIs. To determine the accreditation status of HEIs as well as approve the curriculum of foundations courses, ACC publishes the results of accreditation to the public.

ACC makes site visits to all its HEIs in order to assess the quality of the institution as part of the accreditation process. Accreditation is compulsory in Cambodia. Full accreditation takes place at five-year intervals. Provisional accreditation is done at three-year intervals. Accreditation status is granted after the majority vote (50% + 1) of ACC's governing board in support of accreditation. ACC applies institutional accreditation (ACC, 2009).

ACC is funded by the Cambodian government, which includes the costs incurred for site visits and accreditation. At present Cambodia is

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

working closely with other South-East Asian countries through its affiliation with the ASEAN Quality Assurance Network to help further its progress in implementing and evolving its QA systems. It has been working particularly closely with Thailand, which has similar cultural, religious, and political traits. Both countries have devout Theravada Buddhist beliefs and are both officially constitution monarchies with democratically elected governments. Both countries border each other and share much history. This proximity has also produced frequent exchanges of students between the two countries.

Unrelated to QA, but with a very heavy bearing on the government's investment in education, there have been recent discoveries of offshore oil and natural gas (Su, 2006). These will have a great socio-economic impact on the population of Cambodia, making education much more accessible, desirable, and attainable.

Quality Assurance of Higher Education in Indonesia

Based on the National Education System Act no. 20, 2003, there are at present three national external quality assurance agencies which provide mandatory accreditation in Indonesia. The government established the National Accreditation Agency for Higher Education or BAN-PT, as well as placed BAN-S/M in charge of accrediting schools and madrasahs (Islamic schools), and BAN-PNFI in charge of accrediting non-formal and informal educational programmes and institutions.

BAN-PT is an external QA institution in Indonesia. BAN-PT was established in 1994 as an independent body with authority to accredit programmes and institutions at tertiary education at all levels. It is located outside the Ministry of Education structure. The agency conducts the accreditation of study programmes and institutions of higher education. This accreditation takes place on a five-year cycle and is conducted by assessors who act as peer reviewers. Eligible study programmes and higher education institutions requesting accreditation submit their accreditation documents, which consist of a comprehensive self-evaluation report, among others. After the assessment reports are validated, the reports are sent directly to the applying programmes or units and published nationally through BAN-PT's website and directories, and reported to the Ministry of Education.

The accreditation instrument was developed and based on two groups of standards used for accreditation. Firstly, standards reflecting components of leadership and institutional development: integrity, vision, governance, human resources, facilities and infrastructure, funding, information system, and sustainability. Secondly, standards reflecting components of quality, efficiency, and effectiveness of the programme: students, curriculum, methods of learning, QA mechanism, management, and academic atmosphere. Scopes of accreditation include Quality Control (system and mechanism to assess compliance with performance indicators), Quality Audit

28

Somwang Pitayanuwat

(appraisal of internal quality control mechanisms), and Quality Assessment (system efficiency and effectiveness) (Yavaprabhas, 2009).

Currently, the QA system for higher education institutions consists of three activities, essentially aimed both independently and collectively at assuring the quality of higher education management: (a) an assessment programme based on self-evaluation; (b) accreditation of higher education, conducted by the national accreditation body for higher education institutions or BAN-PT; and (c) quality assurance.

Indonesia is a member of the Asia-Pacific Quality Network, the ASEAN Quality Assurance Network, University Mobility in Asia and the Pacific, the ASEAN University Network, the Association of Southeast Asian Institutions of Higher Learning, and the Association of Pacific Rim Universities.

Quality Assurance of Higher Education in Laos

The development of higher education institutions in Laos occurred in the years 1975-96. There are 31 private HEIs and five public HEIs. Higher education in the private sector began with the prime minister's Decree 64 in 1995, which aimed to increase the number of HEIs on a yearly basis.

Currently, there is no independent organisation responsible for quality assurance or accreditation in Laos but the Ministry of Education has played an important role in 'developing' quality. In 2008 the Ministry formed the Education Standard and Quality Assurance Centre (EQAC), which serves as the body for developing the standard, assessments and indicators for educational quality (Xiongchunou et al, 2009). This QA centre is also under the Ministry of Education.

EQAC controls and monitors the teaching and learning process in both public and private HEIs. The quality assurance scope of Laos focuses on both programme and institution level. However, Laos does not have the QA system to set up standards that control the quality of education (e.g. through curriculum assessment, student and teacher qualifications, among others).

Laos enhances cooperation with regional and international exchanges in the areas of accreditation and quality assurance through membership with the Asia-Pacific Quality Network, the ASEAN Quality Assurance Network, University Mobility in Asia and the Pacific, and the ASEAN University Network.

Quality Assurance of Higher Education in Malaysia

The Malaysian National Accreditation Board (Lembaga Akreditasi Negara, LAN) was officially established in 1996 to assure the quality of all programmes and qualifications offered by private higher education institutions. Subsequently, the Ministry of Education set up the Quality Assurance Division (QAD) in 2002 to conduct quality audit and establish

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

internal quality assurance mechanisms for public universities. Through internationally benchmarked quality standards and quality assurance procedures, both agencies play a crucial role in facilitating the learning and institutionalisation of quality assurance in the Malaysian higher education system. This led to a dual quality assurance system within, perhaps, a dual qualifications framework structure in higher education – with a third one emerging from the skills sector.

Driven by other national needs and development, the government decided in 2005 that a new entity must be established taking over the role of LAN and QAD to implement the newly developed Malaysian Qualifications Framework (MQF) (Fahmi, 2009). On 1 November 2007, under the Malaysian Qualifications Agency Act 2007, the Malaysian Qualifications Agency (MQA) Act was established.

The Malaysian Qualifications Framework (<http://www.mqa.gov.my/>) is Malaysia's declaration about its qualifications and their quality in relation to its education system. MQF is an instrument that develops and classifies qualifications based on a set of criteria that are approved nationally and benchmarked against international best practices, and which clarifies the academic levels attained, learning outcomes of study areas and a credit system based on student academic load. These criteria are accepted and used for all qualifications awarded by recognised higher education providers. MQF has eight levels of qualifications in three national higher education sectors and is supported by lifelong education pathways. The sectors are (a) skills; (b) vocational and technical; and (c) academic. The levels are differentiated by learning outcomes, credit hours and student learning time. Lifelong education pathways cut across all levels of qualifications through accreditation of prior experiential learning (Malaysian Qualifications Framework, 2007).

MQA in the future seeks to create common training programmes for QA external auditors in the ASEAN region to enable recruiting assessors from the region – the exchanges are important for feedback, benchmarking practices and shared values. Such inputs will assist reviews of training modules and activities for ongoing QA improvement.

MQA and Malaysia have also taken a lead role in the development and organisation of international QA networks. Malaysia has been an executive member of the International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education, the Asia-Pacific Quality Network and the ASEAN Quality Assurance Network. MQA was the driving force in the foundation of the latter, and currently serves as its Chair.

Quality Assurance of Higher Education in Myanmar

Since Myanmar achieved independence in 1948, the higher education sub-sector has expanded tremendously. Higher education departments and

Someing Pitayamwat

Education Committee, the Universities Central Council, and the Council of University Academic Bodies.

The functions of the developments under higher education are coordinated by the Universities Central Council and the Council of University Academic Bodies. In addition, a committee is established with respect to each programme. In the university academic body, external experts (from different universities and different ministries) are included to assess the university course and syllabus for requirements in their specific field (Win et al, 2009).

In order to provide greater access and ensure equity, the education sector has undertaken far-reaching changes such as implementing new QA systems as well as launching new learning and research initiatives by investing in participation with international QA networks in order to learn from neighbouring countries with more developed QA systems.

At present, Myanmar is a member of the Asia-Pacific Quality Network, the ASEAN Quality Assurance Network, University Mobility in Asia and the Pacific, the ASEAN University Network, the Association of Southeast Asian Institutions of Higher Learning, and the Association of Pacific Rim Universities.

Myanmar is at its initial stages of developing an educational QA system. Certain problems however arise due to the lack of autonomy of its higher education institutions. The centralised government system of control slows down the implementation of progressive learning standards. With the SEAMEO-RIHED initiative on quality assurance in the region, it is foreseen that Myanmar will benefit from and eventually move forward to setting up a quality assurance system in the near future.

Quality Assurance of Higher Education in the Philippines

The Philippines passed the Higher Education Act of 1994, which established the Commission on Higher Education (CHED) as a separate and independent agency from the Department of Education, Culture and Sport (now known as the Department of Education). CHED is tasked with the primary objective of raising the quality of Philippine higher education through a system of grants and incentives that puts the premium on quality (Iagrada, 2009). The Commission is the agency mandated to provide policy directions for quality assurance at the national and regional levels. This effectively gives more autonomy and responsibility to the leaders of the HEIs. Quality is monitored and checked through a system of peer evaluation with the Commission providing the external pressure to assure adherence to the standards laid down (Padua, 1998). Most higher education institutions are licensed, controlled, and supervised by CHED, which is adopting an outcome-based approach to evaluation because of its great potential to increase both the effectiveness of the quality assurance system, and the quality and efficiency of higher education institutions.

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

Mechanisms for quality assurance in higher education are grouped into two sets, namely programme based and institution based (Lagarda, 2009).

There are five QA agencies in the Philippines (QA was first established in 1956); four of which are voluntary:

1. The Philippine Accrediting Association of Schools, Colleges and Universities (PAASCU) (<http://www.paascu.org.ph/about%20us-introduction.htm>) is a private, voluntary, non-profit and non-stock corporation. PAASCU is a private organisation which accredits academic programmes which meet commonly accepted standards of quality education. In November 1967, the Bureau of Education (now the Department of Education) officially recognised PAASCU and endorsed its work as an accrediting agency.
2. The Philippine Association of Colleges and Universities Commission on Accreditation traces its beginnings as an accrediting arm back to 1956.
3. The accreditation of curricular programs in the Philippines, particularly for state universities and colleges, is the main function of the Accrediting Agency of Chartered Colleges and Universities in the Philippines (<http://www.aacupqa.org.ph>).
4. The Association of Local Colleges and Universities or ALCU is composed of 31 local colleges and universities of the Philippines. The primary thrust of ALCU is to improve the quality of instruction, research, and extension of its member schools and to provide high-value public tertiary education, especially to the poor and disadvantaged youth.

The fifth agency is CHED, which has a compulsory quality assurance system. In the Philippines, the scope of QA encapsulates both programme accreditation and institutional audit. Although the Philippines has the oldest QA bodies in the region, it suffers from problems associated with bureaucracy and limited resources.

The Philippines is an important member of multiple international quality assurance networks. In particular, it is a full member of the International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education, the Asia-Pacific Quality Network and the ASEAN Quality Assurance Network. It has taken a leading role in the two latter organisations and is currently a member of both executive boards.

Quality Assurance of Higher Education in Singapore

Singapore's higher education sector contains a mix of public and private institutions that provide degree courses, diplomas and certificates in technical and vocational areas, tertiary arts courses and other post-secondary qualifications. Quality assurance for tertiary education in Singapore is handled by the QA section of the Ministry of Education. Quality assurance utilises a system of institutional self-assessment by external assessors, and is

32

Somwang Pitayanuwat

compulsory for HEIs. The Ministry of Education is also responsible for institution and course accreditation.

In 2001, the Ministry of Education in Singapore put in place a quality assurance framework for its autonomous universities – the Quality Assurance Framework for Universities (QAFU). QAFU is modelled after quality assurance frameworks in Denmark, Sweden, the United States and Hong Kong. QAFU seeks to encourage institutions' continual self-learning, quality enhancement and development, and to ensure accountability for the use of public funds. The cycle takes place every five years and involves an institutional self-assessment, an external validation by an external review panel appointed by the Ministry, and follow-up initiatives by the institutions after the external validation. Similar frameworks modelled after QAFU have also been implemented for the polytechnics and the Institute of Technical Education (Ng, 2007).

Singapore uses examination results and conformance to the standards set out to measure the achievement of performance indicators. The country is currently in a process of decentralising government power in order to give HEIs more autonomy thereby giving the government a more remote supervisory role (Ng, 2007).

The Ministry of Education also initiates the establishment of the Council for Private Education as the entity to oversee the regulation of private education institutions which offer degree and diploma courses, amongst other types of non-higher education courses. A voluntary quality assurance framework is where private higher education institutions can apply for certification and are assessed on the level of their performance in areas such as corporate governance and administration, academic processes, and student welfare and support services (Naidu, 2009). Singapore's Ministry of Education is currently in the process of enhancing the regulation and quality assurance of privately funded HEIs.

Singapore is a member of both the International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education and more recently the ASEAN Quality Assurance Network. Although Singapore has arguably one of the most successful education systems in the region, it has taken a back seat with the development of international QA networks. Singapore has taken more of an observer's role and has not been a board member of any of the QA networks.

Quality Assurance of Higher Education in Thailand

Thailand's initiatives in quality assurance started in the late 1980s. It began a process of reform of higher education when the Ministry of University Affairs prepared the first 15-year Higher Education Plan covering the period 1990 to 2004. The Eighth National Higher Education Plan for the period 1997 to 2001 indicated that one of the six main policy directions would relate to quality and excellence. New quality assurance policies and guiding directions

33

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

were announced in July 1996, and these stipulated that all universities need to improve and enhance their efforts for achieving quality of instruction and an appropriate academic learning environment. The Office for National Education Standards and Quality Assessment (ONESQA) was established in November 2000, serving as an independent body for compulsory accreditation and undertakes external assessments of education at all levels. The baseline for Thailand's quality assurance framework lies in the establishment of standards criteria and requirements for all levels of degree programmes offered in the country. The quality assurance system consists of both internal and external quality assurance. These aim at creating a system and mechanism to control, audit and assess operations of institutions to comply with each institution's policies, purposes and levels of quality established by the institution and/or governing authorities.

Internal quality assurance is a mandatory part of the education administration process and the Commission on Higher Education has focused on this. The internal QA system consists of quality control, quality audit and quality assessment. In 2009, the Thai Qualifications Framework for higher education was announced and consists of six domains of learning outcomes (e.g. ethical and moral development, knowledge, cognitive skills).

For external quality assurance, ONESQA assesses all educational institutions at least once every five years and requires these institutions to continuously enhance their educational quality and achieve efficient educational administration. External quality assurance can be classified at three levels: basic education, vocational education and higher education. For higher education, each institute is to submit data and a self-review report to ONESQA before being subject to an external assessment visit.

Quality Assurance of Higher Education in Timor-Leste

The higher education system in Timor-Leste consists of seven universities, six institutes, and three academies. A proposed classification system defines that universities confer degrees at Bachelor's, Master's, and doctoral levels with a minimum of four faculties (e.g. faculty of arts, science); institutes confer diplomas in applied/technical areas or academic degrees at Bachelor's or professional graduate degree levels with one to three faculties or departments (World Bank, 2009).

The higher education sector has grown without a legal framework for classification or a system of quality assurance and accreditation. However, in recent years the government has established quality assurance mechanisms. The National Commission for Academic Assessment and Accreditation was established in 2006 to take full responsibility for defining standards and criteria for academic accreditation and assessment and for accrediting higher education institutions and their programmes. A Basic Law on Education is expected to be finalised in the near future. The law is intended to establish

Somwang Pitiyanuwat

institutions can be approved and licensed to confer diplomas or degrees and sets out general parameters for classification and accreditation.

At the present there is no curriculum or national qualifications framework. In addition, a process of professional certification or licensure does not exist. Most HEIs are operating without laboratories or libraries. In one of the quality issues, the government has mandated that all HEIs convert to the sole use of the Portuguese language in five years' time in order to provide a relative advantage to graduates since Portuguese is widely spoken as compared to Tetum. However, there is a paucity of Portuguese speakers in administrative and teaching positions.

Timor-Leste has started to join and cooperate with other countries; for example it is an observer of the International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education and the Asia-Pacific Quality Network.

Quality Assurance of Higher Education in Vietnam

Higher education institutions in Vietnam are classified into three categories: public, private and foreign-related universities that are branches of international universities from foreign countries. The Ministry of Education and Training (MOET) is responsible for the education system, and MOET directly controls one third of the institutions, with the other two thirds looked after by the associated government ministries and provincial People's Committees. All basic, and higher and professional education generally fall under MOET. Certain exceptions are for example the Hanoi Medical College, which falls under the Ministry of Health, and the Water Resource University, which falls under the Ministry of Agriculture and Rural Development (Runckel, 2009).

MOET has the main responsibility for planning and directing Vietnam's system of education and training as well as for many aspects of curriculum development and materials production. MOET has partial responsibility – shared with the Office of the Government, which is attached to the Prime Minister's Office with the Ministry of Finance and the Ministry of Planning and Investment – for broader decisions of policy formulation, target setting, and sectoral financing. The management and financing of education and training are becoming more decentralised in Vietnam. Higher education in Vietnam is similar to that of the former Soviet Union with a multiplicity of small mono-disciplinary institutions with limited linkage between teaching and research. The present structures and procedures have been inherited from the era of central planning when higher education was segmented by economic sectors with many specialised institutions, each with little autonomy of its own, reporting to a particular line ministry (Nguyen, 2009).

At present, accreditation is a relatively new topic in Vietnam. System-level accreditation was started when the Division for Educational Quality Accreditation was set up within the Department of Higher Education of

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

MOET in January 2002. Accreditation has been extended for other educational levels since the General Department of Education Testing and Accreditation (GDETA) was established in July 2003, which was supported in order to operate in December 2004 when the Temporary Standards for Accreditation of Universities were launched.

The influences of other countries on the Vietnamese quality assurance model are normally through bilateral cooperation and the support of international organisations, especially the World Bank, the Asia-Pacific Quality Network, SEAMEO and some other countries such as the USA, Australia, and the Netherlands. Although MOET wields significant power over higher education, many specialised institutions are supervised by other ministries and government agencies.

The Vietnamese quality assurance model has three sections: internal quality assurance system of the institution; external quality assurance system of the institution (including policy, procedure and evaluation instrument); and a system of quality assurance agencies (external review agencies and independent accreditation agencies) (Nguyen, 2009).

Quality assurance in Vietnam is currently voluntary. Vietnam makes use of self-assessment reports as part of its overall assessment. GDETA is fully responsible for the assessing, reporting, and accrediting of HEIs in Vietnam. This has led to much debate about whether a fully autonomous external QA agency would better benefit the objectivity of the QA assessment. In the past few years, MOET has carried out both quality assurance and institutional accreditation. However, MOET is currently in the process of moving the national body for education accreditation in Vietnam outside of MOET but it will remain directly under the control of the government (Cuong, 2009).

Vietnam is a member of the International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education, the Asia-Pacific Quality Network and the ASEAN Quality Assurance Network.

A Comparative Overview of Quality Assurance of Higher Education in the Countries of South-East Asia (Yavaprabhas, 2009)

1. *National quality assurance agencies.* In the South-East Asia region, every country except Myanmar and Timor-Leste has an agency responsible for QA, either within the Ministry of Education or outside.

2. *Predominant modes of quality assurance agencies.* There are three predominant modes of QA agencies in the region classified into three types of QA agencies as follows:

1. Centralised governmental QA agencies: QA in Brunei, Laos, Myanmar, Singapore and Timor-Leste falls under the Ministry of Education. In this case, the state ministers of education are responsible for overseeing national QA bodies.

36

Somwang Pitayonuwat

2. Quasi-governmental QA agencies: national QA bodies are funded by national governments but allowed certain degrees of autonomy to manage their QA activities. These kinds of QA bodies can be seen in Cambodia, Indonesia, Malaysia, Thailand and Vietnam.
3. Non-governmental QA agencies: the third type of QA agencies in the South-East-Asia region is rarely seen except for some cases in the Philippines.

3. *Scope of external quality assurance agencies.* Only ONESQA in Thailand is responsible for assessing all educational institutions in basic, vocational and higher education. The external QA agencies in the other countries will assess only higher education institutions.

4. *Scope of quality assurance.* Programme and institutional accreditation can be seen in Brunei, Cambodia, Indonesia, Laos, Thailand and Vietnam. In Malaysia and the Philippines, QA consists of programme accreditation and institution audit. Institutional assessment is carried out in Myanmar and Singapore. In Thailand, disciplinary group and institutional audit is normally practised in external QA.

5. *Voluntary/compulsory quality assurance.* Voluntary/compulsory QA can be seen in Brunei, Malaysia and the Philippines. The rest of the countries in the South-East Asia region except Laos and Vietnam have compulsory QA.

6. *National qualifications frameworks.* Few countries in the region have developed a national qualifications framework; those that have are Malaysia, Singapore and Thailand. In Brunei, the initial stage of a national qualifications framework has been started.

7. *Quality assurance practices.* In South-East Asia, the common quality assurance practices are accreditation, self-assessment, quality audit, site visit and report. Peer reviews are practised in Indonesia, Malaysia, Singapore and Thailand. Quality control is practised in Laos and Thailand (see Table I).

8. *Existing international and regional networks.* The most popular international and regional networks in the region are the SEAMEO Regional Centre for Higher Education and Development (SEAMEO-RIHED), the ASEAN Quality Assurance Network (AQAN); the ASEAN University Network-Quality Assurance (AUN-QA); the Asia-Pacific Quality Network (APQN) and the International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education (INQAAHE). It is interesting to note that only Malaysia, Philippines and Thailand are members of all the networks listed.

There are three main international quality assurance networks that some or all of the South-East Asian countries are members of: INQAAHE,

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

APQN, and AQAN. Timor-Leste, despite being a non-member, is an active observer in such networks.

Countries	Self – Assessment	Accreditation	Quality audit
Brunei	?	✓	?
Cambodia	?	✓	?
Indonesia	✓	✓	?
Laos	?*	✓	✓
Malaysia	✓	✓	✓
Myanmar	?	?	?
Philippines	✓	✓	✓
Singapore	✓	?	✓
Thailand	✓	✓	✓
Timor-Leste	?	?	?
Vietnam	✓	✓	✓

Countries	Control	Peer review	Site visit	Report
Brunei	?	?	?	✓
Cambodia	?	?	✓	✓
Indonesia	?	✓	✓	✓
Laos	✓	?	?	?
Malaysia	?	✓	✓	✓
Myanmar	?	?	?	?
Philippines	?	?	✓	✓
Singapore	?	?	?	?
Thailand	✓	✓	✓	✓
Timor-Leste	?	?	?	?
Vietnam	?	?	?	?

* ? indicates membership under discussion or country as active observer.

Table I. Quality assurance practices.

INQAAHE is a world-wide association of some 200 organisations active in the theory and practice of quality assurance in higher education. The great majority of its members are quality assurance agencies that operate in many different ways, although the network also welcomes (as associate or institution members) other organisations that have an interest in QA in higher education.

APQN has been developed with the purpose of serving the needs of quality assurance agencies in higher education in a region that contains over half the world's population. APQN helps to build alliances between agencies, and assists countries/territories that do not have a quality assurance agency of their own.

Somwang Pitayanuwat

AQAN is a network of quality assurance agencies made up of the South-East Asian countries set up with the desire to share best practices of quality assurance; to develop an ASEAN Quality Assurance Framework; to collaborate on capacity building; and to facilitate the recognition of qualifications and cross-border mobility.

Conclusion

Quality assurance in the quickly developing South-East Asian region is a diverse and multifaceted subject. Even though there are no two identical systems, they all have a similar focus on improving the knowledge and competitive ability of their human resources. The diversity in cultures, economic and social development, land and population size, as well as national resources, creates different challenges for individuals of the country to overcome. Through international alliances, particularly through quality assurance networks, specifically APQN and AQAN, the region has created a forum for the exchange of knowledge and experience to allow each country to share their quality assurance and accreditation systems as well as relevant and good practices to facilitate the development of all countries regardless of their state of development. It is hoped that this practice will improve transparency, as well as promote higher education credit transfer and thus improve cross-border mobility.

References

- Accreditation Committee of Cambodia (2009) *QA in Cambodia: the information of ACC on organization structure/legal mandate and the number of personnel of ACC*. Phnom Penh: ACC.
- Akbar, D.H. (2008) Brunei Darussalam National Accreditation Council, in *ASEAN Quality Assurance Agencies Roundtable Meeting, 6-8 July 2008*, pp. 29-37. Kuala Lumpur: Malaysian Qualifications Agency.
- Cuong, N.H. (2009) *Higher Education Assessors*. Second Annual AQAN Annual Roundtable Meeting, 20-22 March. Bangkok: Office for National Education Standards and Quality Assessment (ONESQA).
- Fahmi, Z.M. (2009) Malaysian Higher Education System, Quality Assurance System and Assessors, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.
- Haji Ashri bin Haji Ahmad (2007) *Quality Assurance of the Assessment Process in Brunei Darussalam Vocational and Technical Education: stakeholders' perceptions and future challenges*. Murdoch University.
- Khorn, S. (2009a) ASEAN Quality Assessment Network (AQAN) Country Report/Guidelines: Cambodia, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.

QUALITY ASSURANCE IN HIGHER EDUCATION

- Lagrada, H.D. (2009) History of Quality Assurance and its Structure in the Philippines, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.
- Ministry of Education, Youth and Sport, Cambodia (2008) *New Trend and Present Situation of Adult Learning and Education*. Phnom Penh: MoEYS.
- Naidu, S.V. (2009) ASEAN Quality Assessment Network (AQAN): country report: Singapore, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.
- Ng, P.T. (2007) Quality Assurance in the Singapore Education System in an Era of Diversity and Innovation, *Education Research for Policy and Practice*, 6, 235-247.
- Nguyen, H.C. (2009) Higher Education Assessors in Vietnam: current practices and the next step, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.
- Padua, R.N. (1998) *Quality Assurance in Philippine Higher Education*. Regional Workshop on Quality Assurance for Higher Education in Asia and the Pacific. Bangkok: SEAMEO-RIHED.
- Runckel, C.W. (2009) The Education System in Vietnam. http://www.business-in-asia.com/vietnam/education_system_in_vietnam.html (accessed 8 December 2009).
- Salleh, A.A.M. (2009) Higher Education Systems and Quality Assurance System practiced in Brunei Darussalam, Quality Assurance System and Assessors, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.
- SEAMEO-RIHED (Southeast Asian Ministers of Education Organisation-Regional Institute of Higher Education and Development) (2009) Cambodia Higher Education System. http://www.rihed.seameo.org/index.php?option=com_content&task=view&id=38&Itemid=41 (accessed 26 September 2009).
- Xiongchunou, S., Chanthavong, P. & Keopanya, X. (2009) ASEAN Quality Assessment Network (AQAN): country report: Myanmar, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.
- Su, S. (2006) Cambodia Braces for Oil Boom, China May Profit from it, *Oil and Gas Industry Today*, 27 October. http://www.rigzone.com/news/article.asp?a_id=37532 (accessed 28 September 2009).
- Win, S., Kaung, P. & Wai, K.M. (2009) ASEAN Quality Assessment Network (AQAN): Country Report: Myanmar, Second Annual AQAN Roundtable Meeting, Bangkok, Thailand, 20-22 March.
- World Bank (2009) Timor-Leste Country Summary of Higher Education. http://www.worldbank.org/EDUCATION/Resources/278200-1121703274255/1439264-1193249163062/Timor-Leste_CountrySummary.pdf (accessed 26 September 2009).
- Yavaprabhas, P.S. (2009) *Systems and Mechanisms for Accreditation and Quality Assurance in Asian Countries Higher Education: status comparison*. Bangkok: SEAMEO-RIHED.

Somwung Pitiyanuwat

APPENDIX

Acronyms Used in the Article

ACC	Accreditation Committee of Cambodia
ALCU	Association of Local Colleges and Universities in the Philippines
APQN	Asia-Pacific Quality Network
AQAN	ASEAN Quality Assurance Network
ASEAN	Association of Southeast Asian Nations
BAN-PT	Berkas Yang Harus Diserahkan Untuk Proses Akreditasi (National Accreditation Agency for Higher Education of Indonesia)
BDNAC	Brunei Darussalam National Accreditation Council
CHED	Commission on Higher Education in the Philippines
EQAC	Education Standard and Quality Assurance Centre in Laos
GDETA	General Department of Education Testing and Accreditation in Vietnam
HEI	Higher education institution
INQAAHE	International Network for Quality Assurance Agencies in Higher Education
LAN	Lembaga Akreditasi Negara (Malaysian National Accreditation Board)
MOET	Ministry of Education and Training in Vietnam
MoEYS	Ministry of Education, Youth and Sport in Cambodia
MQA	Malaysian Qualifications Agency
MQF	Malaysian Qualifications Framework
ONESQA	Office for National Education Standards and Quality Assessment in Thailand
PAASCU	Philippine Accrediting Association of Schools, Colleges and Universities
QA	Quality assurance
QAD	Malaysian Quality Assurance Division
QAFU	Quality Assurance Framework for Universities in Singapore
SEAMEO-	Southeast Asian Ministers of Education Organisation-Regional
RIHED	Institute of Higher Education and Development

ข้อเสนอเพื่อการพิจารณาของคณะกรรมการอุดมศึกษา

จากผลสำรวจตริ์นายแพทย์ชุมศักดิ์ พฤษภาทงษ์
กรรมการอุดมศึกษาและ สรพ.

1. การปฏิรูปการศึกษาวิชาชีพด้านสุขภาพ
2. การศึกษาหลังปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต
3. การพัฒนาและรับรองคุณภาพสถานพยาบาล

การปฏิรูปการศึกษาวิชาชีพด้านสุขภาพ

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.2550 ซึ่งมีผลบังคับใช้และกำหนดให้มีคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติโดยให้จัดการประชุมสมัชชาสุขภาพแห่งชาติขึ้นอย่างน้อยปีละครั้ง ตั้งแต่ พ.ศ.2551 เป็นต้นมา โดยแต่ละครั้งที่ผ่านมามีวาระระดับชาติที่ผ่านการพิจารณาของสมัชชาเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติหรือดำเนินการต่อเนื่องให้เกิดผลปฏิบัติ แล้วให้รายงานผลภายใน 2 ปีหลังการเห็นชอบวาระนั้นๆ

สืบเนื่องจากการที่สมัชชาอนามัยโลกจัดการประชุมครั้งที่ 66 พ.ศ.2556 และมีข้อเสนอมติ WHA 66.23 ให้ประเทศสมาชิกทำการประเมินการทบทวนสถานการณ์การจัดการศึกษากำลังคนด้านสุขภาพ รวมทั้งการขับเคลื่อนเพื่อปฏิรูปการศึกษากำลังคนด้านสุขภาพ ซึ่งสอดคล้องกับมติการประชุมสมัชชาสุขภาพแห่งชาติครั้งที่ 5 ของประเทศไทยที่มีมติที่ 3 เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2555 เรื่องการปฏิรูปการศึกษาวชิชาชีพด้านสุขภาพให้สอดคล้องกับความจำเป็นด้านสุขภาพในบริบทสังคมไทย และมีการแต่งตั้งอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อจัดทำ (ร่าง) แผนยุทธศาสตร์พัฒนาการศึกษาสำหรับกำลังคนด้านสุขภาพในศตวรรษที่ 21 (พ.ศ.2557 - พ.ศ.2561)

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นผลจากการที่ระบบการศึกษาของบุคลากรด้านสุขภาพไทยในปัจจุบันยังขาดความเชื่อมโยงและสอดคล้องกับพลวัตของระบบสุขภาพและสังคม ทำให้เกิดผลกระทบต่อการผลิตบุคลากรที่ควรมีความพร้อมทั้งความรู้ เจตคติ ทักษะที่จำเป็น และความสามารถในการให้บริการด้านสุขภาพเป็นอย่างดี มีคุณธรรมและเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีทักษะ เจตคติที่ดีในการทำงานเป็นทีม รวมทั้งทักษะในการเรียนรู้จากการทำงานตลอดชีวิต และสามารถเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงท่ามกลางพลวัตของระบบสุขภาพและสังคม อันจะเป็นทักษะที่สำคัญในสังคมโลกาภิวัตน์ของศตวรรษที่ 21

คณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติครั้งที่ 5 ตระหนักว่าการพัฒนาหลักสูตรหรือปรับระบบการเรียนการสอนของบุคลากรด้านสุขภาพในสาขาใดสาขาหนึ่งเป็นการเฉพาะ โดยขาดความร่วมมือจากสาขาอื่นและภาคส่วนต่างๆ ในสังคมที่เกี่ยวข้องไม่เพียงพอที่จะทำให้การปรับปรุงและพัฒนาการศึกษานักศึกษาด้านสุขภาพประสบความสำเร็จและก่อประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนได้ การพัฒนาหลักสูตรหรือระบบการเรียนการสอนจึงต้องเชื่อมโยงกับพลวัตของระบบสุขภาพ สังคมและความจำเป็นด้านสุขภาพของประชาชน

สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษามีส่วนร่วมในการพัฒนาปรับปรุงและรับรองมาตรฐานการศึกษาของบุคลากรสุขภาพมาโดยตลอดอยู่แล้วและคงจะมีส่วนสำคัญในการร่วมปฏิรูปตามแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการศึกษาสำหรับกำลังคนด้านสุขภาพในศตวรรษที่ 21 (พ.ศ.2557 พ.ศ.2561)

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การกำหนดนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับกำลังคนด้านสุขภาพโดยใช้หลักฐานทางวิชาการ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างความร่วมมือระหว่างผู้ผลิตและผู้ใช้กำลังคนด้านสุขภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การปฏิรูปการบริหารจัดการในสถาบันการศึกษา

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การจัดการความรู้

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การสร้างเครือข่ายการปฏิรูปการศึกษากำลังคนด้านสุขภาพ

ในการประชุมสมัชชาสุขภาพแห่งชาติครั้งที่ 6 วันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ.2556 นี้ จะมีการประชุมพิจารณาร่างมติและยุทธศาสตร์ดังกล่าวในการประชุมสมัชชาเฉพาะประเด็น

การศึกษาหลังปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต

นอกเหนือจากการศึกษาชั้นปริญญาโทและปริญญาเอกที่เปิดสอนหลักสูตรด้านสุขภาพในมหาวิทยาลัยต่างๆแล้ว แพทย์จะมีสายการศึกษาและฝึกอบรมเชิงลึกที่มีความสำคัญต่อระบบบริการสุขภาพมาก กระบวนการฝึกอบรมหลังปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตนี้ประกอบด้วยแพทย์ฝึกหัด (Internship), แพทย์ประจำบ้าน (Resident) หรือ Fellow ซึ่งปัจจุบันนี้แตกกิ่งก้านสาขาออกนับร้อยสาขาและอนุสาขามากตามความเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์การแพทย์

ระบบบริการสุขภาพอาจแบ่งออกได้เป็น 4 มิติ คือ

1. การสร้างเสริมสุขภาพ (Health Promotion)
2. การป้องกันโรค (Prevention)
3. การบำบัดรักษาโรค (Curative)
4. การฟื้นฟูสภาพหลังเจ็บป่วย (Rehabilitation)

แม้ว่าปัจจุบันนี้วงการสุขภาพมีข้อมูลประจักษ์ที่ยืนยันว่าการสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรค มีความคุ้มค่าที่สุดในระยะยาว แต่มิติการบำบัดรักษายังคงเป็นส่วนสำคัญของระบบบริการสุขภาพ และด้วยวิทยาการก้าวหน้าตลอดจนเทคโนโลยีการบำบัดรักษาโรคที่เพิ่มความซับซ้อนอย่างต่อเนื่อง ทำให้ปัจจุบันต้องมีแพทย์เฉพาะทาง (Specialists) ที่มุ่งศึกษาฝึกอบรมเชิงลึกและจำกัดเฉพาะอวัยวะหรือโรค เช่น หทัยแพทย์ (Cardiologists) มีการแยกอนุสาขามากขึ้นเพื่อมุ่งเน้นการตรวจวินิจฉัยและรักษา

- ภาวะการณ้เต้นผิดจังหวะของหัวใจ
- ภาวะความดันโลหิตสูง
- ภาวะหลอดเลือดแดงเลี้ยงหัวใจตีบตัน เป็นต้น

จักษุแพทย์ก็มีการฝึกอบรมเฉพาะส่วนของดวงตาเช่นการตรวจวินิจฉัยและบำบัดความผิดปกติของเลนส์เช่นต้อกระจกและต้อหิน, ความผิดปกติของกล้ามเนื้อตา, จอรับภาพ (Retina), น้ำวุ้นในดวงตา (Vitreous fluid) เป็นต้น

ศัลยแพทย์ได้มีการแตกกิ่งสาขาการฝึกอบรมเฉพาะทางย่อยมากกว่า 60 ปีแล้ว อาทิเช่น

ศัลยแพทย์ทั่วไป (General Surgeons)

ศัลยแพทย์ทรวงอก (Thoracic surgeons)

กุมารศัลยแพทย์ (Pediatric Surgeons)

ศัลยแพทย์ทางเดินปัสสาวะ (Urological Surgeons)

ศัลยแพทย์ออร์โธปิดิกส์ (Orthopedic Surgeons)

ศัลยแพทย์ตกแต่งและเสริมสร้าง (Plastic and Reconstructive Surgeons)

ประสาทศัลยแพทย์ (Neurosurgical Surgeons)

ศัลยแพทย์อุบัติเหตุ (Traumatic surgeons)

ศัลยแพทย์หลอดเลือด (Vascular Surgeons)

การฝึกอบรมแพทย์เฉพาะทางสาขาต่างๆ มีระยะเวลาดังแต่ 3-5 ปี ตามความยุ่งยากซับซ้อนของโรค เช่น กุมารแพทย์ทั่วไปใช้เวลา 3 ปี, ประสาทศัลยแพทย์ใช้เวลา 5 ปี ศัลยแพทย์ทั่วไปใช้เวลา 4 ปี

โดยรวมแล้วการฝึกอบรมแพทย์หลังปริญญาจึงมีความสำคัญต่อการบริการสุขภาพเป็นอย่างมาก และเป็นแพทย์กลุ่มที่มีบทบาทซึ่งเป็นชีวิตแก่ผู้ป่วย

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นก็คือระบบการฝึกอบรมไปขึ้นอยู่กับสภาวิชาชีพและองค์กรแพทย์เฉพาะทาง ซึ่งอาจไม่มีทักษะในการบริหารจัดการด้านการศึกษา ขาดกระบวนการรับรองคุณภาพระดับอุดมศึกษาอย่าง ที่ควรจะเป็นทั้งๆที่ระบบการฝึกอบรมมีความเข้มข้น มีหน่วยการเรียนการสอนสูงเท่าระดับปริญญาเอกสมควรแก่การพิจารณายอมรับให้มีวุฒิปริญญาเอกได้

ข้อเสนอเพื่อพิจารณาอีกประการหนึ่งก็คือระบบการฝึกอบรมแพทย์เฉพาะทางนั้นมีต้นทุนการใช้จ่ายสูงเท่าหรือสูงกว่าการศึกษาแพทย์ระดับก่อนปริญญา โดยที่ไม่ได้รับการสนับสนุนการผลิตจากรัฐบาลโดยตรง ในขณะที่การฝึกอบรมทั้งก่อนและหลังปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตในสหรัฐอเมริกาจะได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลผ่านกองทุนประกันสุขภาพ Medicare

การพัฒนาและรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (Hospital Accreditation)

สถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน) (The Healthcare Accreditation Institute : Public Organization) จัดตั้งขึ้นตามข้อเสนอของภาคีพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล โดยปรับปรุงการดำเนินงานจากโครงการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ซึ่งเป็นโครงการวิจัย และพัฒนาที่มีขอบเขตการดำเนินงานในโรงพยาบาลนำร่อง 35 แห่ง และได้รับทุนสนับสนุนจากสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส) ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ.2540 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2543 คณะกรรมการ สวรส.ได้ให้ความเห็นชอบการจัดตั้งสถาบัน สรพ.เมื่อวันที่ 8 เมษายน พ.ศ.2542 ภายใต้แผนงานพัฒนากลไกการสร้างองค์ความรู้และใช้ประโยชน์งานวิจัย ซึ่งมีเป้าหมายให้มีการจัดเครือข่ายเพื่อสร้างความรู้และใช้ความรู้ในการพัฒนาระบบบริการสุขภาพ สวรส.มีนโยบายที่จะให้สถาบันภายในแผนงานนี้มีความคล่องตัวและเป็นอิสระในการบริหารจัดการ แต่ยังคงมีความรับผิดชอบที่สามารถตรวจสอบได้ จึงให้ สรพ. นี้มีคณะกรรมการบริหารแยกออกไปดำเนินงานโดยได้รับกาสนับสนุนและชี้นำทิศทาง การดำเนินจากภาคีพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล

เพื่อให้ประเทศไทยมีบริการสุขภาพที่ได้มาตรฐานเป็นที่ไว้วางใจของสังคม สรพ.จึงกำหนดพันธกิจในการส่งเสริมให้เกิดการขับเคลื่อนวัฒนธรรมคุณภาพ โดยส่งเสริมสนับสนุนและขับเคลื่อนการพัฒนาคุณภาพของระบบบริการสุขภาพ และใช้การประเมินตนเอง การเยี่ยมสำรวจจากภายนอกและการรับรองกระบวนการคุณภาพ เป็นกลไกกระตุ้นส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพสถานพยาบาลอย่างสมดุล

จากการเริ่มต้นกระบวนการในลักษณะภาคีที่มีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากทุกภาคส่วนร่วมลงนามในสัตยาบันก่อตั้งภาคีความร่วมมือ เพื่อการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลเมื่อวันที่ 19 มีนาคม พ.ศ. 2541 ได้นำไปสู่ลักษณะขององค์กรเครือข่ายจำนวนมาก เข้าร่วมพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลซึ่งมีการทำงานที่มีลักษณะส่งเสริมเกื้อกูลกันและกัน เกิดการพัฒนามาตรฐานเพื่อให้โรงพยาบาลใช้เป็นหลักในการพัฒนาคุณภาพและเมื่อพร้อมก็ขอรับการเยี่ยมชมสำรวจ เพื่อการประเมินและรับรองกระบวนการคุณภาพ (Hospital Accreditation) มาตรฐานฉบับล่าสุดชื่อว่า “มาตรฐานโรงพยาบาลและบริการสุขภาพฉบับเฉลิมพระเกียรติฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี” ซึ่งจัดทำเสร็จสิ้นเมื่อปี พ.ศ.2549

เพื่อให้การพัฒนาคุณภาพดำเนินไปตามขั้นตอนที่เหมาะสมมั่นคงและยั่งยืน สรพ.ได้กำหนดกระบวนการรับรองกระบวนการคุณภาพ (Accreditation Program) เป็น 3 ขั้นตอน

การขอประเมินระดับขั้นการพัฒนาคุณภาพขั้นที่ 1 และ 2

สถานพยาบาลที่ดำเนินการพัฒนาคุณภาพตามทิศทางของมาตรฐานโรงพยาบาล และมีความประสงค์ที่จะขอรับการเยี่ยมเพื่อประเมินระดับขั้นการพัฒนาคุณภาพ สามารถจัดส่งเอกสารแสดงเจตจำนงพร้อมเอกสารการประเมินตนเอง จากนั้น สรพ.จะวางแผนการเยี่ยมประเมินและสื่อสารให้สถานพยาบาลรับทราบต่อไป โดย สรพ.ได้จัดทำคู่มือการประเมินตนเองเพื่อให้สถานพยาบาลใช้ประเมินตนเองเพื่อหาโอกาสการพัฒนา (คู่มือประเมินตนเอง)

การขอรับรองกระบวนการคุณภาพขั้น 3

สถานพยาบาลที่ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และมีความพร้อมที่จะขอรับการรับรองตามมาตรฐาน HA หรือ ต่ออายุการรับรองสามารถส่งเอกสารแสดงเจตจำนงพร้อม Hospital Profile ไปที่ สรพ. จากนั้น สถาบันจะตอบพร้อมส่งเอกสารขั้นตอนการดำเนินงานของสถานพยาบาล ในแต่ละช่วงเวลาเพื่อเป็นข้อตกลงในการปฏิบัติร่วมกัน

จากการเยี่ยมชมสำรวจและส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง สรพ.ได้สรุปบทเรียนเป็น คู่มือการพัฒนาคุณภาพสำหรับสถานพยาบาล เพื่อเป็นคู่มือสำหรับการพัฒนาคุณภาพและการรับรองคุณภาพ ตลอดจนการเตรียมรับการเยี่ยมชมสำรวจ รวมทั้งมีการจัดทำตัวอย่างของการสรุปผลการพัฒนาคุณภาพการดูแลผู้ป่วย (Clinical Tracer Highlight) และสรุปผลการดำเนินงานของสถานพยาบาล (SAR part 4) เพื่อการเรียนรู้รูปแบบและการสรุปบทเรียนจากการดำเนินงาน

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีสถานพยาบาลภาครัฐ 1,005 แห่ง ภาคเอกชน 313 แห่ง ทุกสถานพยาบาลได้แสดงเจตจำนงจะเข้าสู่กระบวนการพัฒนาคุณภาพดังปรากฏผลที่แสดงไว้ในตาราง ณ วันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ.2556

การรับรองคุณภาพสถานพยาบาลไทย (ณ 31 กรกฎาคม พ.ศ.2556)

ลำดับขั้นการรับรอง	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 2	รวม (โรง)
สถานพยาบาลภาครัฐ	8	425	440	873
สถานพยาบาลภาคเอกชน	10	56	66	132
รวม	18	481	506	1005

เพื่อแสดงความโปร่งใสและมีกระบวนการคุณภาพของตนเอง สถาบันรับรองคุณภาพสถานพยาบาล (องค์การมหาชน) ได้เข้าสู่กระบวนการตรวจสอบและรับรองคุณภาพทั่วทั้งองค์กร จากสถาบันรับรองคุณภาพระหว่างประเทศชื่อ The International Society for Quality in Health Care (ISQua) ระหว่างวันที่ 29 กรกฎาคม – 1 สิงหาคม พ.ศ.2556 ที่ผ่านมา และได้รับการประเมินจากคณะผู้เยี่ยมชมสำรวจว่า สรพ.จะผ่านการรับรอง ซึ่งจะมีการประกาศอย่างเป็นทางการในเดือนตุลาคม พ.ศ.2556 นี้

สำหรับระบบประกันคุณภาพระดับอุดมศึกษาในต่างประเทศคือ Higher Education Accreditation อันเป็นกระบวนการประกันคุณภาพโดยองค์กรภายนอกเพื่อพิจารณาว่าเป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่ ถ้าเป็นก็จะให้การรับรอง

กระบวนการรับรองในประเทศส่วนใหญ่จะดำเนินการโดยภาครัฐ แต่ที่สหรัฐอเมริกาจะเป็นอิสระจากรัฐบาลและกระทำโดยองค์กรภาคเอกชนในลักษณะของ Council for Higher Education Accreditation (CHEA) ซึ่งเมื่อเดือนกันยายน ปี ค.ศ.2012 ก็ปรากฏข่าวใน University World News ว่า CHEA ได้จัดตั้งสาขานานาชาติขึ้นแล้ว คาดว่าคงจะรับประกันและให้การรับรองแก่สถาบันอุดมศึกษาในประเทศต่างๆได้

ข้อพิจารณา

สถาบันอุดมศึกษา มีความคล้ายคลึงกับสถานพยาบาลในประเด็นที่จะต้องมีคุณภาพที่ได้มาตรฐานเป็นที่ไว้วางใจของสังคม กระบวนการพัฒนาคุณภาพน่าจะเป็นภาคบังคับของทุกสถาบันในสองภาคส่วนนี้ และควรแก่การศึกษาหาหรือแนวทางปฏิบัติที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหลักการยึดผู้ใช้บริการเป็นศูนย์กลาง (Student หรือ Patient – Center)

ความเป็นมาเป็นไปของทิศทางการศึกษาของชาติ

โดย ศาสตราจารย์ปรีชา เถาทอง

อุดมคติเป้าหมายของการศึกษาโดยรวม *การศึกษาไทยสร้างคน คนจะสร้างชาติ*

คำถาม ทิศทางเป้าหมายนโยบายในเรื่องการศึกษาประเภทไหน วิธีไหน และอย่างไร ที่จะสร้างคนให้เป็นอย่างไร และเพื่อนำ คนที่การศึกษาสร้างขึ้น นำไปสร้างตัวเอง และสร้างชาติอย่างไร

คำถาม คนในประเทศไทยมีบริบทศักยภาพ มีอัตลักษณ์ที่แตกต่าง คนแต่ละคนจะมีบุคลิกอัตลักษณ์ทางความเป็นเฉพาะทางในหลากหลายบริบทและศักยภาพ

คำตอบ ฉะนั้นรูปแบบแนวทางการจัดการศึกษาจึงต้องมี 2 ฐานความคิดหลัก ในการวางแผนการศึกษา นั่นคือ

1. การวางโครงสร้างแนวทางการศึกษาที่จะสร้างคนให้ตรงกับศักยภาพ สร้างคนโดยการสร้างหลักสูตรทางการศึกษาให้ตรงกับจุดเด่น/จุดแข็งในบริบท อัตลักษณ์ และศักยภาพของคนเป็นหลัก เพื่อสร้างคนให้เข้มแข็ง และเพื่อสร้างองค์ความรู้เพื่อนำความเข้มแข็งไปสร้างชาติต่อไป
2. การร่างโครงสร้างแนวทางการศึกษาที่จะพัฒนาจุดเด่น/จุดแข็งของชาติ ต้องคำนึงถึงศักยภาพของคนที่มีจุดเด่นทางวิชาชีพ วิชาการ หรือการพัฒนาสังคมเป็นแนวทางหลัก ในการเน้นปริมาณและคุณภาพให้ตรงกับการนำคนไปใช้ในการพัฒนาชาติ สร้างคนให้มีความเข้มแข็งก็เพื่อไปร่วมกันพัฒนาชาติในทิศทางที่เหมาะสมกับแนวทาง การศึกษาสร้างคนคนไปสร้างชาติ

ปัญหาที่เราพบเห็นได้ในระบบการศึกษาของชาติในปัจจุบัน

1. การศึกษาตั้งแต่ขั้นพื้นฐานจนถึงขั้นอุดมศึกษามุ่งเน้นที่
 - การศึกษาในปัจจุบันเน้นการพัฒนาในด้านทักษะความจำ มากกว่าการศึกษาเพื่อสร้างความคิดเห็น การวิเคราะห์ การใช้จินตนาการ
 - การศึกษามุ่งเน้นในเชิงการเรียนเพื่อสำเร็จการศึกษา เน้นด้านปริมาณการผลิตบัณฑิต เพื่อนำคุณวุฒิไปประกอบอาชีพ ซึ่งไม่เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาปัญญา ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพทางความคิดของคน.
 - การศึกษาที่มุ่งเน้นการขยายโอกาสเพิ่มปริมาณการผลิตบุคคลในเชิงปริมาณ โดยไม่เน้นคุณภาพของบัณฑิต เพราะชาติทิศทางการศึกษาว่าเราต้องการสร้างคนในทางวิชาการ วิชาชีพ วิชาบริการสังคม วิชาศิลป วิชาปรัชญา ในอัตราส่วนจำนวนแค่ไหน อย่างไร ทำไม
 - การขยายโอกาสทางการศึกษาที่ขาดแผนยุทธศาสตร์เป้าหมายดังกล่าวก่อให้เกิดปัญญของการเพิ่มบุคคลที่จบการศึกษาที่มีการเน้นเชิงปริมาณขาดคุณภาพเพิ่มสถาบันการศึกษา ภาครัฐ เอกชน เพิ่มสาขาวิชามากมายทำให้เกิดความซ้ำซ้อนในการผลิตบัณฑิต และเป็นที่มาของการศึกษาในเชิง

พาณิชย์ มีการแข่งขันในเชิงปริมาณ และบัณฑิตที่จบการศึกษาจะมีปริมาณมากกว่าอาชีพที่รองรับ ทำให้บัณฑิตล้นงานเนื่องจากการขยายโอกาสทางการศึกษาที่ขาดยุทธศาสตร์ขาดเป้าหมายดังกล่าว

- การขยายโอกาสทางการศึกษาที่ขาดแผนยุทธศาสตร์ทางการควบคุมเชิงเกณฑ์มาตรฐานในด้านคุณภาพ จะส่งผลให้มีบัณฑิตที่จบการศึกษาในเชิงปริมาณมากกว่าคุณภาพ ซึ่งเป็นการเข้าเรียนเพื่อนำคุณวุฒิไปพัฒนาหน้าที่การงาน และตำแหน่งเพื่อการพัฒนาความรู้จาก ระดับปริญญาตรีสู่ปริญญาโทสู่ปริญญาเอกในรูปแบบของปริมาณ ซึ่งทำให้เกิดธุรกิจการศึกษาแบบจ่ายครบจบแน่
 - การขยายโอกาสทางการศึกษาที่ขาดแผนยุทธศาสตร์ ขาดการควบคุมในด้านเกณฑ์มาตรฐานในด้านคุณภาพที่จริงจังจะส่งผลให้เกิดตำแหน่งวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิในทุกสายวิชา ที่ขาดซึ่งมาตรฐานทางวิชาการเพราะทุกคนได้ปริญญามาจาก สถาบัน ครูอาจารย์ และผู้เรียนที่ขาดซึ่ง (มาตรฐานวิชาการ ขาดคุณธรรมจริยธรรมทางวิชาการการศึกษาเป็นที่ตั้ง)
 - การจัดอันดับสถาบันการศึกษานั้นเป็นสิ่งสำคัญ แต่ต้องมีการจัดอันดับบนกรอบและเกณฑ์มาตรฐานที่ตรงกับบริบท อัตลักษณ์ของธรรมชาติบริบททางการศึกษาในสาขานั้นๆ ซึ่งจะทำให้การจัดอันดับมีผลในเชิงคุณภาพที่ชัดเจน เพราะมีฐานและเกณฑ์การประเมินที่มีหลักการและเหตุผลที่เหมาะสม
 - การประกันคุณภาพทางวิชาการที่ใช้ฐานแนวคิดที่เป็นเกณฑ์ดัชนีชี้วัดในกรอบเดียวกันอย่างที่เป็นปฏิบัติในปัจจุบันนั้น ไม่น่าจะได้ผลสรุปทางคุณภาพการศึกษาที่ตรงตามมาตรฐาน และไม่สามารถนำมาจัดอันดับที่ถูกต้อง การประกันคุณภาพการศึกษาต้องสร้างเกณฑ์ดัชนีชี้วัดกลาง 50% อีก 50% ต้องเป็นเกณฑ์ดัชนีชี้วัดเฉพาะสายวิชาการ วิชาชีพ และความเลิศเฉพาะทาง ฯลฯ
2. เกณฑ์การประเมินคุณค่าทางวิชาการของครู อาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญ และสถาบัน ซึ่งควรจะใช้เกณฑ์มาตรฐานเครื่องมือการประเมินที่ฐานความคิดหลัก 50% ฐานความคิดตามลักษณะวิชา 50%
 3. กรอบมาตรฐานของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิและสาขา/ สาขาวิชาต่างๆ ต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่คณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนดและต้องครอบคลุมอย่างน้อย 5 ด้าน คือ
 - 1) ด้านคุณธรรม จริยธรรม
 - 2) ด้านความรู้
 - 3) ด้านทักษะทางปัญญา
 - 4) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ
 - 5) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
 - เฉพาะทาง 6) ด้านทักษะพิสัย

สำหรับกรอบมาตรฐาน 5 ด้าน ควรจะเป็นฐานทางอุดมคติเหมือนรัฐธรรมนูญกลางของการศึกษาแต่ถ้ากรอบมาตรฐานดังกล่าวใช้เกณฑ์กลางตัวเดียวเป็นเครื่องจัดซึ่งเท่ากับว่าผลการประเมินอาจจะได้ผลสรุปที่เบี่ยงเบน เพราะบริบทศักยภาพของอัตลักษณ์ของวิชาการ วิชาชีพ และความเป็นเลิศเฉพาะทาง ฯลฯ นั้นมีอัตลักษณ์ทางวิชาการทางคุณค่าที่ต้องมีฐานการวัดผลมีการตีความมีการสร้างดัชนีชี้วัดที่ต่างกันไป ในหลายส่วน ฉะนั้นเครื่องมือการวัดผล การสร้างกฎเกณฑ์ดัชนีเทียบเคียงการตีความการแทนค่าในหลายมาตรฐานก็น่าจะต้องสร้างขึ้นเพื่อให้ผลสรุปเกณฑ์มาตรฐาน 5 ด้านสามารถประเมินผลสรุปคุณภาพของบัณฑิตได้ชัดเจน

บทสรุป

ยุทธศาสตร์ทางการศึกษาของชาติในระดับอุดมศึกษาก็คือการสร้างคนที่มีฐานความคิด ฐานความรู้ที่อยู่ในบริบทอัตลักษณ์ของคนที่หลากหลายจุดหลักที่เป็นฐานในการวางแผนนโยบายทางการจัดการศึกษาของชาติก็ต้องมีฐานความคิดหลักในการวางแผนการศึกษา คือ

1. การวางแผนนโยบายทางการศึกษาที่จะสร้างคนให้ตรงกับศักยภาพ สร้างคนโดยสร้างหลักสูตรการศึกษาให้ตรงกับจุดเด่นจุดแข็งในบริบทอัตลักษณ์ของบุคคลผู้เรียนเป็นหลักเพื่อสร้างคนให้เข้มแข็งชัดเจนและเพื่อคนนั้นจะนำความเข้มแข็งสร้างเป็นความรู้ ความสามารถ ความเป็นวิชาการ องค์ความรู้ไปสร้างชาติต่อไป
2. การวางแผนนโยบาย ทางการศึกษาที่จะพัฒนาชาติโดยมองที่อัตลักษณ์จุดเด่น ศักยภาพ ความเชี่ยวชาญของคนส่วนใหญ่ในชาติ เช่น คนไทยมีศักยภาพทางเกษตรกรรม ทางวิชาชีพ ทักษะฝีมือ หรืองานด้านนันทนาการ งานพัฒนาสังคม หรืองานด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นหลักเราก็น่าจะมีจุดเน้นการวางแผนนโยบายทางการศึกษาในด้านปริมาณ คุณภาพที่ตรงกับจุดแข็งของคนในชาติเพื่อนำไปใช้พัฒนาชาติสร้างชาติ สร้างคนที่มีจุดแข็งก็เพื่อคนเหล่านี้จะไปเป็นฐานกำลัง ที่จะพัฒนาชาติในทิศทางที่เหมาะสมกับปรัชญาที่ว่า การศึกษาสร้างคนคนสร้างชาติ นั่นเอง

การเขียนเนื้อหาสาระทางวิชาการจาก
การสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ
สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย
การวิจัยศิลปะ

โดย ศาสตราจารย์ปรีชา เกาทอง

มนุษย์กับการเรียนรู้การแสวงหาเพื่อพัฒนา

ในระบบวิถีสงสารของหลักพุทธศาสนา เป็นการกล่าวถึงระบบการเกิดมาตั้งอยู่ และดับไปของมนุษย์ และสัตว์เดรัจฉานอย่างไม่มีวันจบสิ้น มนุษย์กับสัตว์เดรัจฉานต่างก็มีความเหมือนกัน ในโครงสร้างของการเกิดมาอยู่และดับไป และมีการสำนึกรู้ของจิตที่เป็น **สัญชาตญาณ** ที่เหมือนกันคือ การดิ้นรน แสวงหาเพื่อความอยู่รอด ความสะดวก ความปลอดภัย และความสุข แต่สัตว์เดรัจฉานกับมนุษย์จะมีระดับชั้นที่ต่างกัน ตรงที่ว่า สัตว์เดรัจฉาน เกิดมามี **สัญชาตญาณ** และก็ตายไปกับการใช้ **สัญชาตญาณ** ต่างกับมนุษย์ที่เกิดมามี **สัญชาตญาณ** แต่มี **พรสวรรค์** มีการเรียนรู้ไฝหาความรู้จนพัฒนาไปสู่ผู้มีสติ และปัญญา มนุษย์มีเหตุมีผล มีสติ ในการแสวงหาความรู้ องค์กรความรู้ เพื่อนำมาสร้างความสะดวกสบายในการดำรงชีวิต และมีความสุขทางกาย และใจในที่สุด

ศาสตร์แห่งการแสวงหา การค้นหา องค์กรความรู้ ที่มนุษย์ได้ใช้มาควบคู่กับการกำเนิดของมนุษย์จากอดีตถึงปัจจุบัน น่าจะเป็นศาสตร์ของการเรียนรู้ ค้นคว้า ผ่านขบวนการสร้างสรรค์ทางศิลปะ-วัฒนธรรม อาจกล่าวได้ว่าศาสตร์ของการสร้างสรรค์ศิลปะ จนบังเกิดเป็นวิถีชีวิตและวัฒนธรรม เป็นศาสตร์ขององค์กรความรู้แขนงแรกที่เกิดขึ้นมาควบคู่กับสัญชาตญาณของมนุษย์ ตั้งแต่มนุษย์ยุคหิน ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์ยังไม่มีภาษาพูด ภาษาเขียนในการติดต่อสื่อสารกัน และยังไม่มีเครื่องมือ ในภูตผี ปีศาจ หรือ ศาสนาใดๆ ที่ได้อุบัติขึ้นบนโลกใบนี้ก็ได้ แต่ศาสตร์ทางการเรียนรู้ การสร้างสรรค์ศิลปะได้ถือกำเนิดมาพร้อมกับสัญชาตญาณ พรสวรรค์ และมีการเรียนรู้ ถ่ายทอด แสดงออก มาเป็นศาสตร์ทางการสร้างสรรค์ศิลปะ เพื่อใช้ศิลปะสื่อสารการสร้างความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในอดีต แม้แต่ในสภาวะปัจจุบัน มนุษย์เรายังใช้ศาสตร์ทางการสร้างสรรค์ศิลปะเป็นตัวแปร เป็นตัวเชื่อมในการพัฒนา การเรียนรู้ การสร้างองค์กรความรู้ การวิจัย เพื่อพัฒนาของมนุษย์ในศาสตร์ทุกแขนงของมนุษย์ในปัจจุบัน

โครงสร้างแนวทางในการพัฒนาองค์ความรู้ และค่านิยมในศาสตร์ทางการ

สร้างสรรค์ศิลปวิชาการ - สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย - การวิจัยศิลปะ

แนวทาง สาขาศิลปะมีแนวทางในการพัฒนาองค์ความรู้ด้วยกันสองรูปแบบใหญ่ ได้แก่ การสร้างสรรค์ศิลปวิชาการ สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย และการวิจัยศิลปะ โดยจะแบ่งแนวทางการทำงานในสาขานี้ออกเป็น 3 แนวทาง ตามลักษณะของการพัฒนาองค์ความรู้ดังนี้

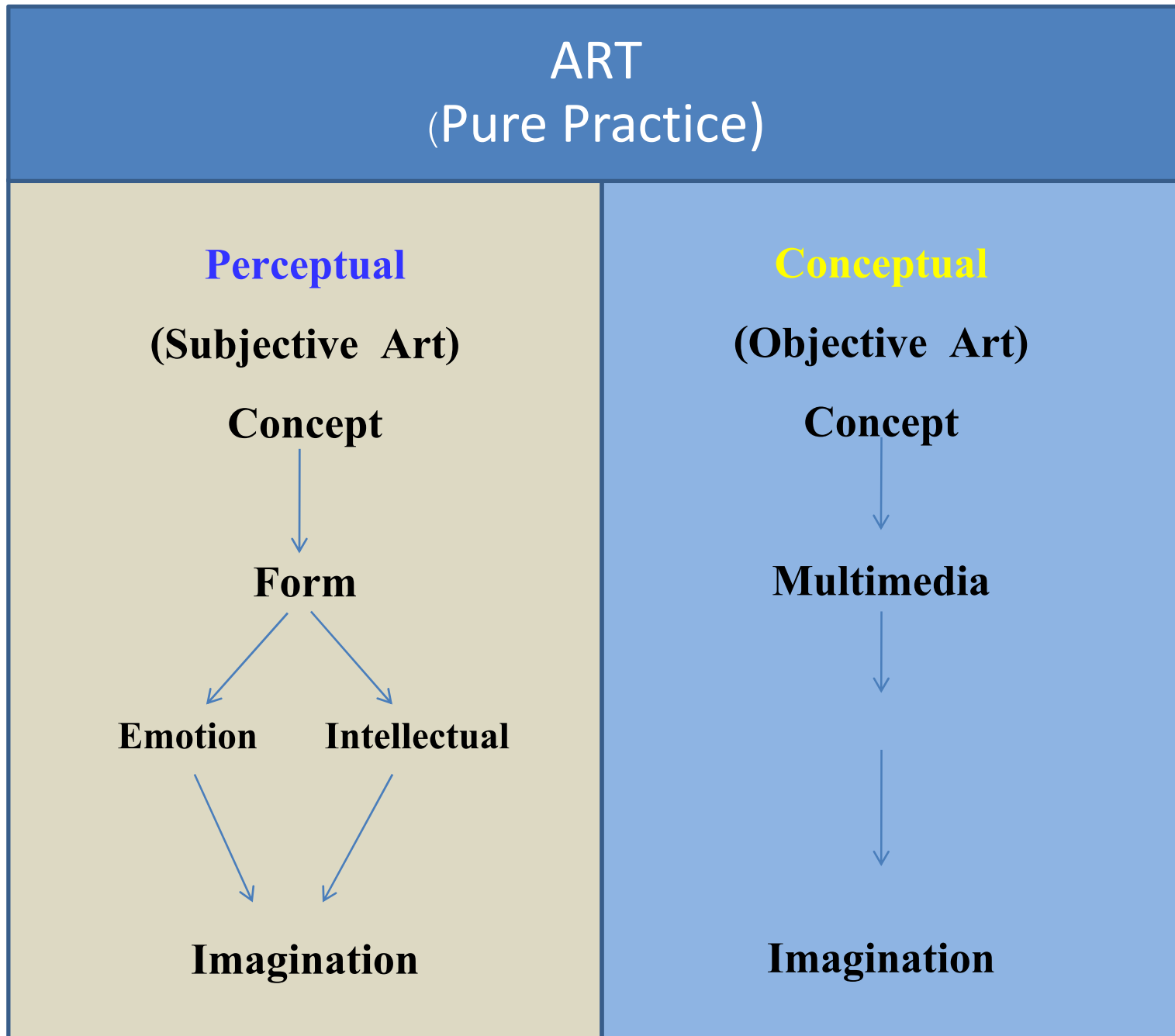
- **Pure Practice (สร้างสรรค์ศิลปวิชาการ)** เป็นการทำงานสร้างสรรค์ โดยเน้นที่ผลของการปฏิบัติเป็นหลัก ให้ความสำคัญทั้งในส่วนของกระบวนการปฏิบัติ ประสบการณ์ขณะปฏิบัติ และผลของการปฏิบัติ
- **Practice-led หรือ Practice-based (สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย)** เป็นการทำงานสร้างสรรค์โดยให้การปฏิบัติเป็นเครื่องมือนำไปสู่ความรู้ใหม่ ในสาขานั้น ๆ ทั้งนี้อาจเน้นถึงความรู้ที่ได้จากกระบวนการศึกษาและสร้างสรรค์ ที่แสดงออกด้วยความเป็นเอกลักษณ์ของผลงาน (Originality) หรือการพัฒนาความรู้ในการปฏิบัติงานสร้างสรรค์ในสาขาหนึ่งๆ (**ผลสรุปเป็นงานสร้างสรรค์ ก็คืองานสร้างสรรค์ ผลสรุปเป็นงานวิจัยก็คืองานวิจัย**)
- **Research/Theoretical Practice (การวิจัยศิลปะ)** เป็นการศึกษาหรือการค้นคว้าอย่างมีระบบ ด้วยวิธีวิทยาการวิจัยเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลคำตอบ หรือข้อสรุปรวมที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเอื้อต่อการนำวิชาการนั้นไปประยุกต์

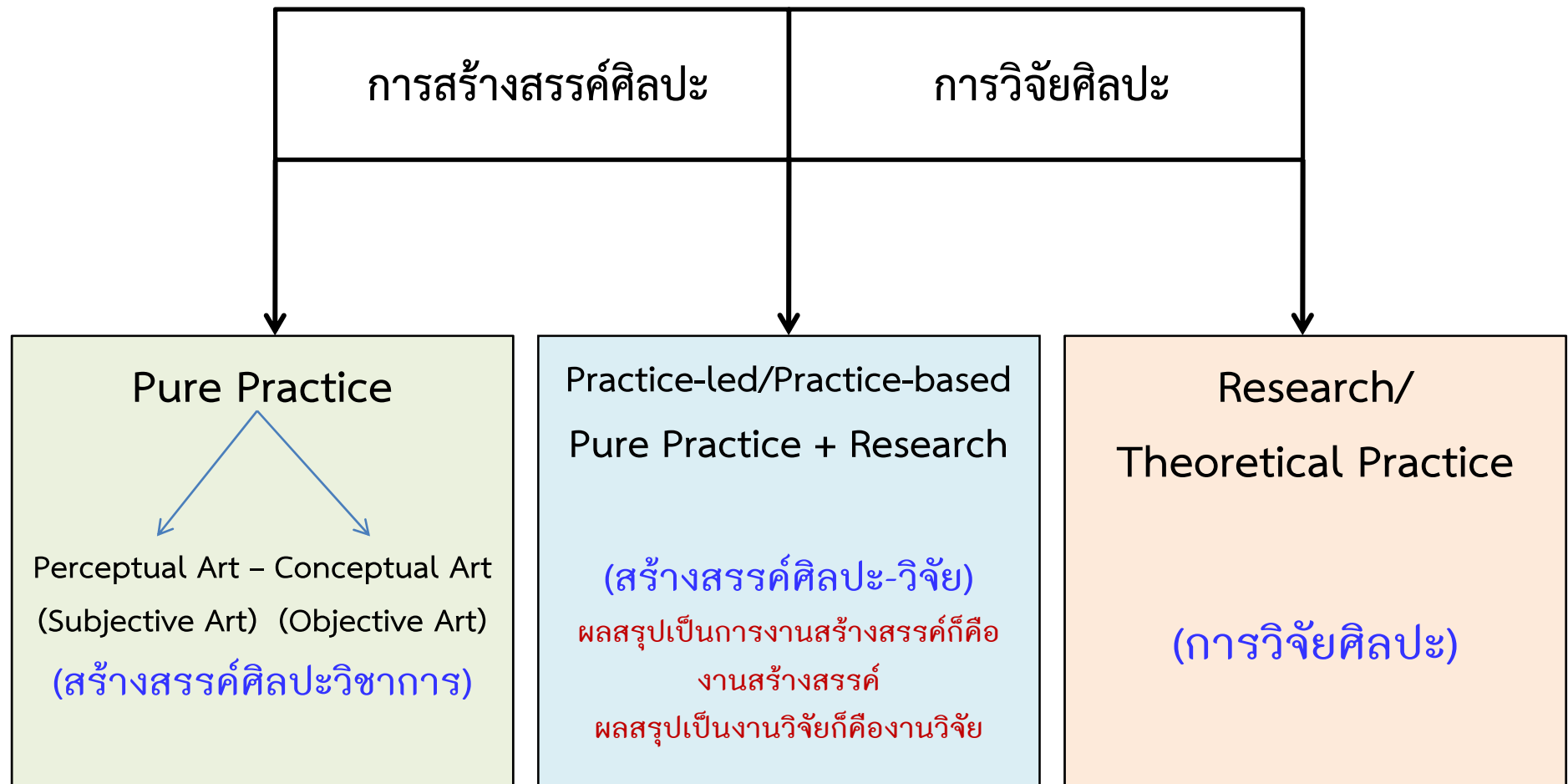
การวิจัย

ข้อเท็จจริง
 วัตถุวิสัย
 องค์ความรู้ ความรู้
 ความเป็นจริง
 ทฤษฎี
 ระเบียบวิธี
 โดยสำนัก
 ขอบเขตของการวิจัย
 เหตุผล
 รับผลทางวัตถุ นวัตกรรม
 อ่านงานวิจัยแล้วได้ข้อเท็จจริง ความรู้

การสร้างสรรค์

จินตนาการ
 จิตวิสัย
 ความรู้สึก ความสะเทือนใจ
 ความจริง
 ความคลใจ
 การผจญภัย
 โดยไร้สำนัก
 ความไร้ขอบเขตของจินตนาการ
 ญาณหยั่งรู้
 ผลทางใจ ปัญญาญาณ
 เข้าถึงศิลปแล้วจิตวิญญาณสูงขึ้น

- สามารถแบ่งกลุ่มงานศิลปะออกเป็น 3 แบบ คือ

1. Pure Practice Art (**สร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ**) คือ เป็นการทำงานสร้างสรรค์ โดยเน้นที่ผลของการปฏิบัติเป็นหลักให้ความสำคัญทั้งในส่วนของการกระบวนการปฏิบัติ ประสบการณ์ขณะปฏิบัติ และผลของการปฏิบัติ

2. Practice led/Practice based + Research (**สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย**) คือ เป็นการทำงานสร้างสรรค์โดยให้การปฏิบัติเป็นเครื่องมือนำไปสู่ความรู้ใหม่ ในสาขานั้น ๆ ทั้งนี้อาจเน้นถึงความรู้ที่ได้จากกระบวนการศึกษาและ**สร้างสรรค์** ที่แสดงออกด้วยความเป็นเอกลักษณ์ของผลงาน (Originality) หรือการพัฒนาความรู้ในการปฏิบัติงานสร้างสรรค์ในสาขาหนึ่งๆ (**ผลสรุปเป็นการทำงานสร้างสรรค์ก็คืองานสร้างสรรค์ ผลสรุปเป็นงานวิจัยก็คืองานวิจัย**)

3. Research/ Theoretical Practice (**การวิจัยศิลปะ**) คือ เป็นการศึกษาหรือการค้นคว้าอย่างมีระบบด้วยวิธีวิทยาการวิจัยเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลคำตอบ หรือข้อสรุปรวมที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเอื้อต่อการนำวิชาการนั้นไปประยุกต์

งานวิจัย	งานสร้างสรรค์
	กลุ่มที่ 1 Pure Practice Art - Perceptual Art - Subjective Art - Conceptual Art - Objective Art
	กลุ่มที่ 2 Practice led / Practice based งาน Pure Practice Art ----> Research Methodology (ผลสรุปเป็นการทำงานสร้างสรรค์ก็คืองานสร้างสรรค์ ผลสรุปเป็นงานวิจัยก็คืองานวิจัย)
กลุ่มที่ 3 Research / Theoretical Practice เรียนรู้จากคนอื่น วิเคราะห์ผลงานคนอื่น	

1. Pure Practice

คือ เป็นการทำงานสร้างสรรค์ โดยเน้นที่ผลของการปฏิบัติเป็นหลักให้ความสำคัญทั้งในส่วนของกระบวนการปฏิบัติ ประสิทธิภาพขณะปฏิบัติ และผลของการปฏิบัติ

Perceptual Art

Subjective

1. ความงาม + อารมณ์

(ความรู้สึก)

2. ปัญญาญาณ (INTUITION)
3. มองซีกความคิดเป็นรูปภาพ
4. แปลเป็นภาพจากจิตไร้สำนึก
5. เป็นการแสดงออก Expression
6. Painterly, Formalism
7. เคลื่อนไหว แปลเปลี่ยน
8. แปลเปลี่ยน ฉับพลัน (เทคนิควิธีการ)
9. เห็นกรรมวิธี, วิธีการ
10. การเดินทางที่ไม่รู้จุดหมายการผจญภัย
11. แสดงตัวตนมีอัตลักษณ์
12. ไม่มีระเบียบ ไม่คงที่
13. เขียนแนวคิดโครงการไม่ชัดเป็นอัตวิสัย
14. ต้องทำเอง

Conceptual Art

Objective

1. ความงาม + ความคิด

(เหตุผล)

2. ปรัชญาญาณ (INTELLECT)
3. มองซีกซ้ายคิดเป็นถ้อยคำ
4. แปลเป็นรูปความคิดจากจิตสำนึก
5. เป็นการแสดงออกแบบ CUBISM
6. Conceptual, Linear
7. Linear, นิ่งสงบ
8. คงที่ถาวร เป็นขั้นตอน (เทคนิควิธีการ)
9. ไม่เห็นกรรมวิธี, วิธีการ
10. การเดินทางที่รู้จุดหมาย มีเป้าหมายชัดเจน
11. ไม่แสดงตัวตนเป็นกลาง
12. เป็นระเบียบ, ประณีต, คงที่
13. เขียนแนวคิด โครงการได้ชัดเจนเป็นภาวะวิสัย
14. มีผู้ช่วยทำ

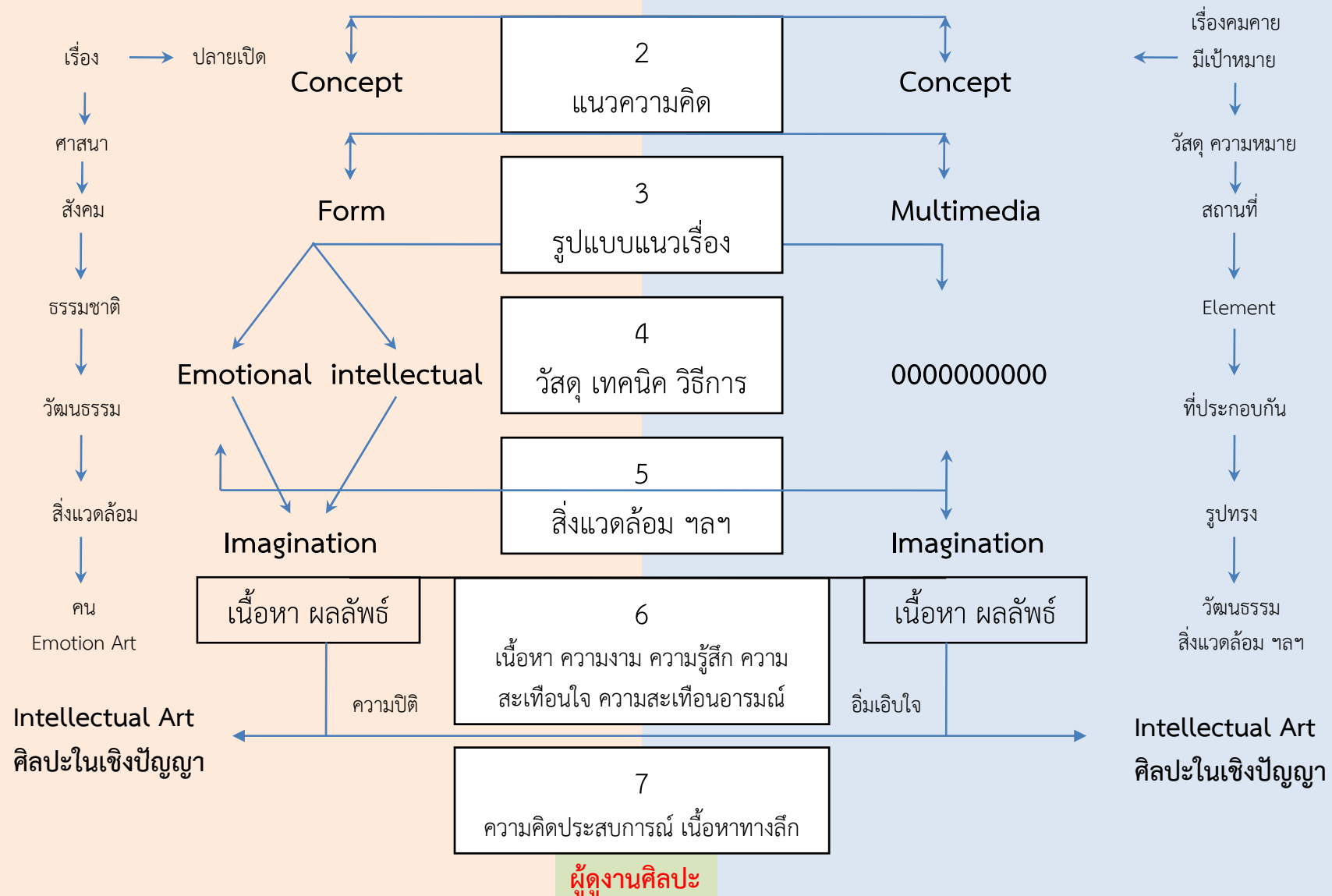
2. Practice led / Practice based การสร้างสรรค์ที่มีฐานการหาข้อมูลจากวิธีวิจัย

คือ เป็นการทำงานสร้างสรรค์โดยให้การปฏิบัติเป็นเครื่องมือนำไปสู่ความรู้ใหม่ ในสาขานั้น ๆ ทั้งนี้อาจเน้นถึงความรู้ที่ได้จากกระบวนการศึกษาและสร้างสรรค์ ที่แสดงออกด้วยความเป็นเอกลักษณ์ของผลงาน (Originality) หรือการพัฒนาความรู้ในการปฏิบัติงานสร้างสรรค์ในสาขาหนึ่งๆ (ผลสรุปเป็นการงานสร้างสรรค์ก็คืองานสร้างสรรค์ ผลสรุปเป็นงานวิจัยก็คืองานวิจัย)

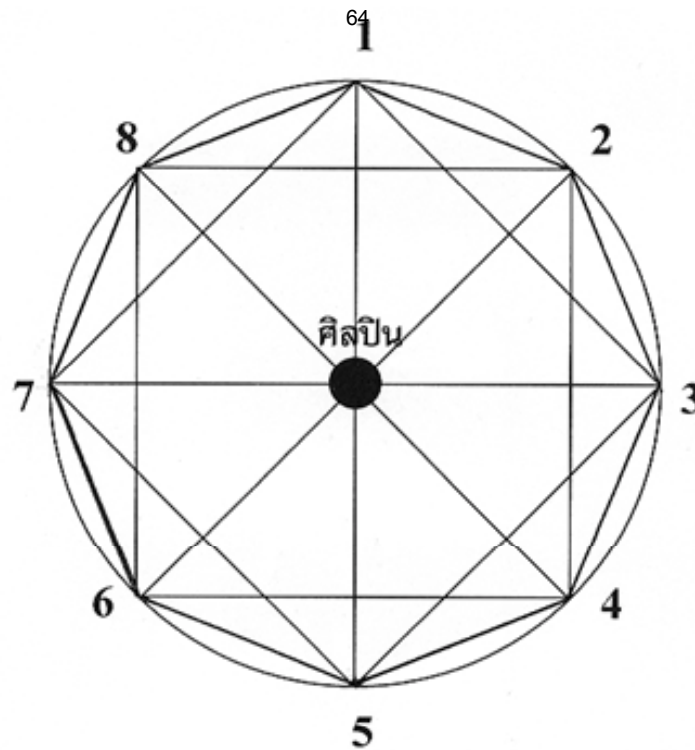
ศิลปิน

ความคิด 20% งานศิลปะ 80%
ความคิด 30% งานศิลปะ 70%
ความคิด 40% งานศิลปะ 60%

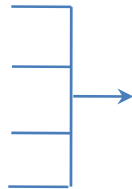
ความคิด 80% งานศิลปะ 20%
ความคิด 70% งานศิลปะ 30%
ความคิด 60% งานศิลปะ 40%

ผังแสดงโครงสร้างที่มาของการสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ
สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย และการวิจัยศิลปะ

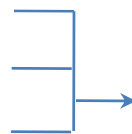
1. แรงดลใจ
2. แนวคิด
3. ทักษะความคิดเชื่อ
4. การตีความ

ความคิด

- คิดจะทำเรื่องอะไร ทำไม?
- เรื่องที่มีความสำคัญอย่างไร เพราะอะไร ทำไม?
- เรื่องที่ทำให้เกิดการเหตุผลอย่างไร เพราะอะไรทำไม?
- เรื่องที่ทำให้เหตุผลอ้างอิงอย่างไร เพราะอะไร ทำไม?
- เรื่องที่จะทำมีจุดเด่น จุดประสงค์อย่างไร เพราะอะไร ทำไม?
- เรื่องที่จะทำมีขอบเขตแค่ไหน เพราะอะไร ทำไม?

5. รูปแบบ
6. แนวเรื่อง
7. การแสดงออก

รูปแบบ

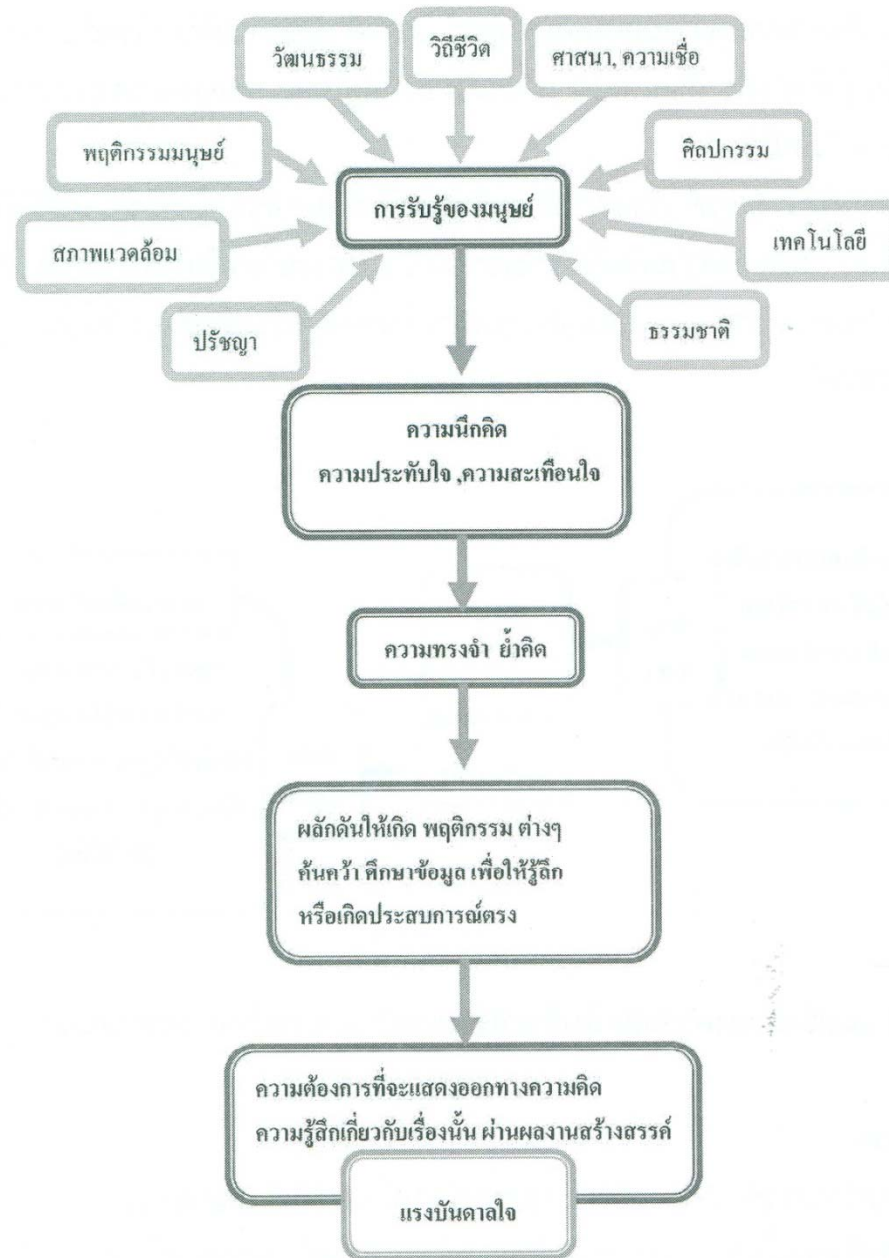
- เรื่องที่จะทำมีรูปแบบ วิธีการอย่างไร เพราะอะไร ทำไม?
- เรื่องที่จะทำมีแนวเรื่อง อย่างไร เพราะอะไร ทำไม?
- เรื่องที่จะทำมีเทคนิควิธีการ ขั้นตอน การแสดงออก แบบไหน อย่างไร เพราะอะไร ทำไม?

8. เนื้อหาสาระ

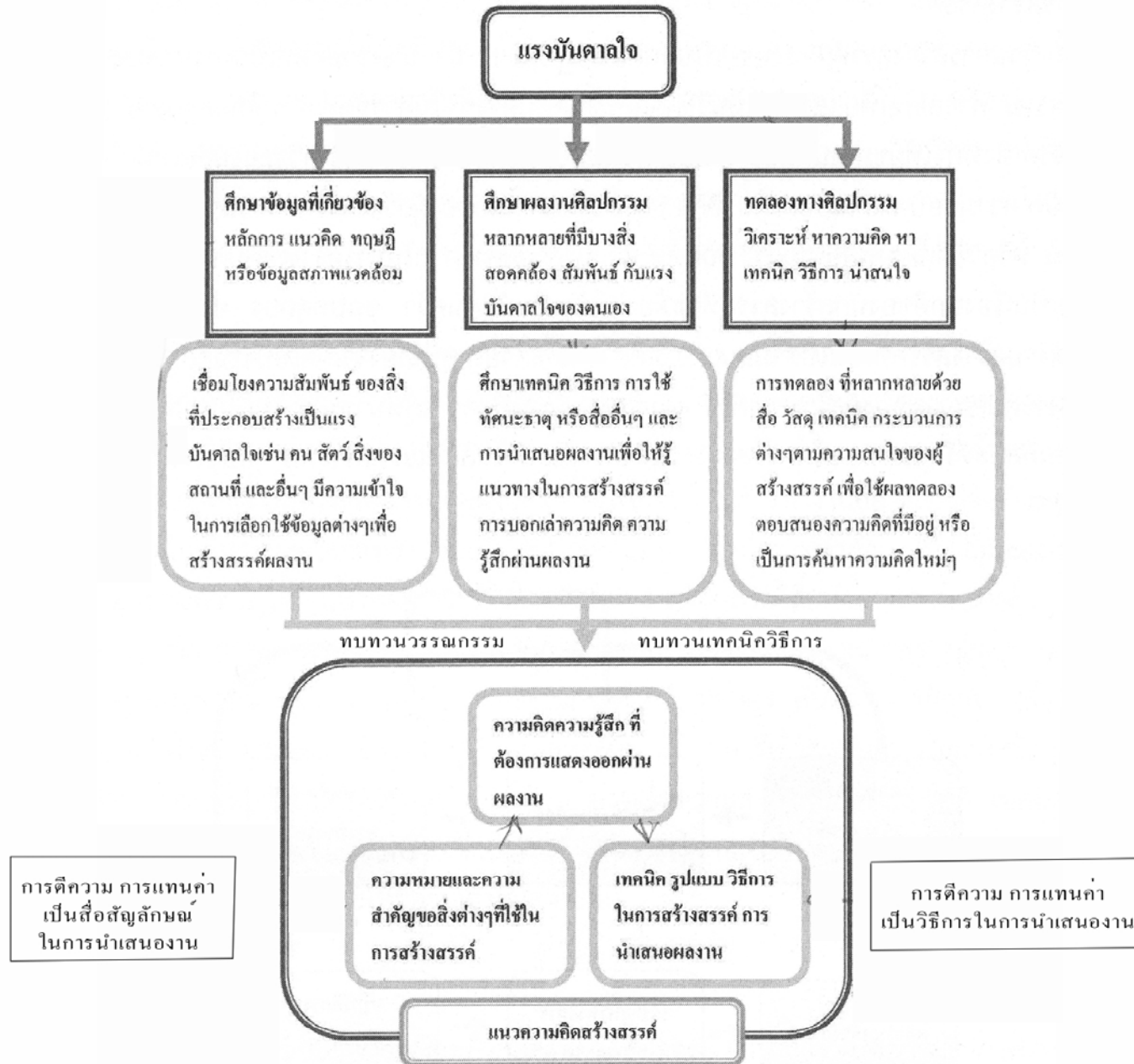

ความหมาย

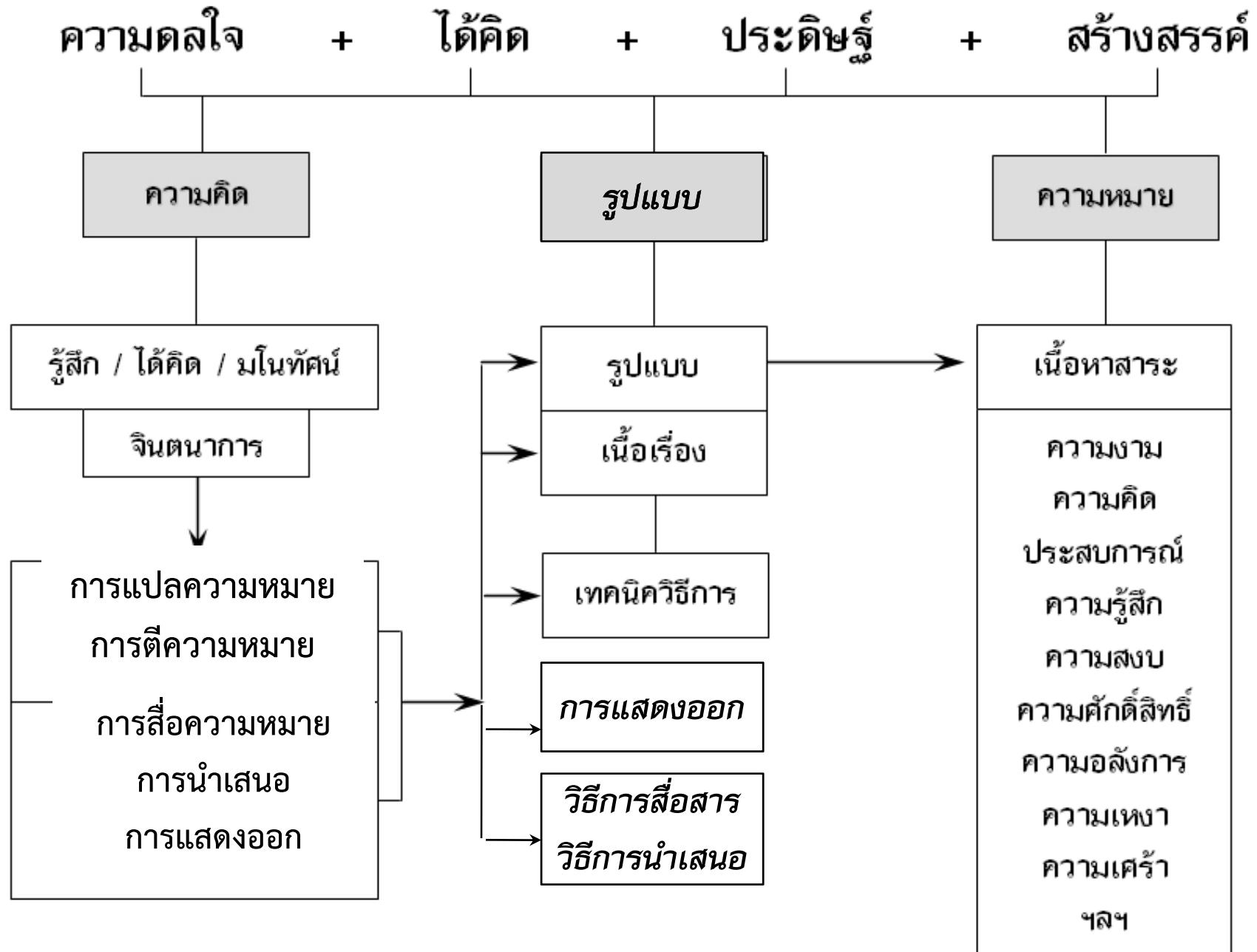
- เรื่องที่จะทำมีต้องการให้มีผลสรุป เป้าหมายและเนื้อหาสาระเป็นอย่างไร เพราะอะไร ทำไม เพื่ออะไร?

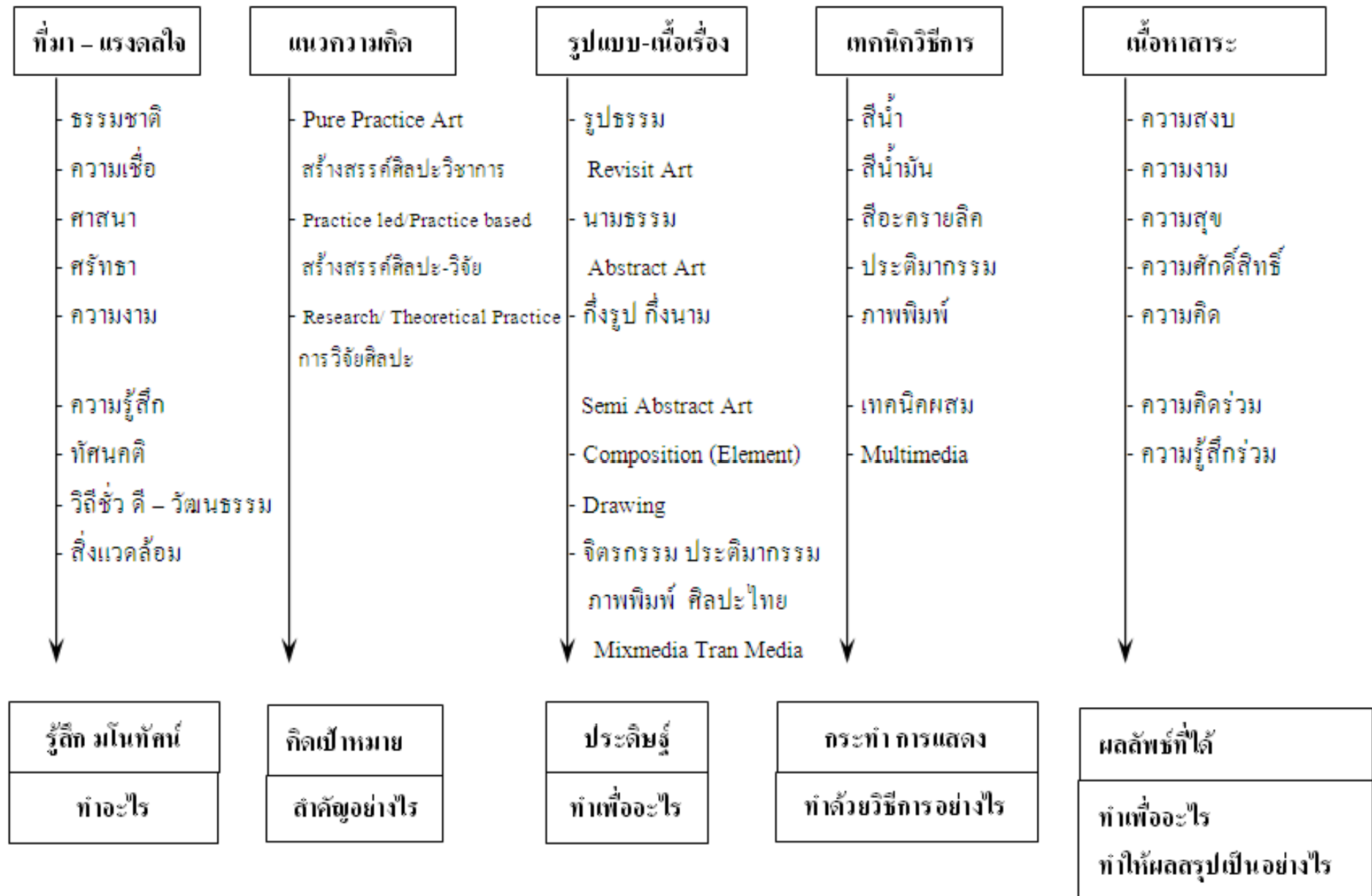

แผนผังแสดงกระบวนการ การเกิดแรงบันดาลใจ

แผนผังแสดงกระบวนการสร้างแนวความคิดสร้างสรรค์

ผังโครงสร้างเปรียบเทียบ (เทียบเคียง)

พันธกิจของการเขียนสาระของงานสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ สร้างสรรค์ศิลป์-วิจัย และการวิจัย
สร้างสรรค์ กับพันธกิจวิธีวิจัย

โครงสร้างพันธกิจงานสร้างสรรค์วิชาการ-วิจัย	ประเด็นคำถามแสดงการวิเคราะห์ผลงาน สร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ สร้างสรรค์ศิลป์-วิจัย	โครงสร้างพันธกิจหลักของระเบียบวิธีวิจัย
1. แรงคลใจ (ที่มาของปัญหา ความคิด ความรู้สึก 2. แนวคิด (มโนทัศน์ ความเชื่อ จินตนาการ ทัศนคติ) 3. ทัศนคติความเชื่อ (ทัศนคติ หลักเหตุผล) 4. การตีความการแปลความ (รูปสัญลักษณ์ของ แนวคิด)	ความคิด คิดจะทำเรื่องอะไร ทำไม? เรื่องที่ทำมีความสำคัญอย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีหลักการเหตุผล อย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีเหตุผลอ้างอิงอย่างไร เพราะอะไรทำไม? เรื่องที่จะทำมีจุดเด่น จุดประสงค์ อย่างไรเพราะอะไรทำไม? เรื่องที่จะทำมีขอบเขตแค่ไหน เพราะอะไร ทำไม?	1. บทนำ 1.1 ความเป็นมา ความสำคัญปัญหา 1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 1.3 ขอบเขตของการวิจัย 1.4 ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย 1.5 วิธีการศึกษาวิจัย 1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ 1.7 คำนิยามศัพท์เฉพาะ 2. แนวความคิดทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2.1 ที่มาของแรงคลใจ หลักคิด 2.2 หลักการเหตุผล ปรัชญา 2.3 แนวคิด วิธีการ ขอบเขต
5. รูปแบบ (รูปสัญลักษณ์ทางศิลปะความเป็นอัต ลักษณ์) 6. แนวเรื่อง (เรื่อง เจตนา ความหมายในสาระ ศิลป์) 7. การแสดงออก (เทคนิควิธีการ การนำเสนอ ขบวนการ แนวทาง)	รูปแบบ รูปสัญลักษณ์ เรื่องที่จะทำมีรูปแบบวิธีการ อย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีแนวเรื่องอย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีเทคนิควิธีการ ขั้นตอนการแสดงออกแบบไหน อย่างไร เพราะอะไร ทำไม?	2.4 กรรมวิธี เทคนิควิธี การแสดงออก แนวทาง ขบวนการ 2.5 วิเคราะห์ ประเมินผล 2.6 จุดประสงค์ จุดหมาย 2.7 สรุปผลชี้แนะผลที่คาดว่าจะได้รับ 3. วิธีการดำเนินการวิจัยทดลองปฏิบัติ 4. ขั้นตอนการวิจัย
8. เนื้อหาสาระ (จุดมุ่งหมาย เป้าประสงค์ ผลทาง เนื้อหาสาระ)	เนื้อหาสาระ ความหมาย เรื่องที่จะทำต้องการให้มีผลสรุป และเป้าหมายทางเนื้อหาสาระเป็น อย่างไร เพราะอะไร ทำไม เพื่อ อะไร?	5. การวิเคราะห์ สรุปประเมินผล 6. สรุปผลอภิปรายข้อเสนอแนะ

สรุป ข้อเสนอแนะ ประเด็นการเขียนสาระทางวิชาการที่เป็นเนื้อหาสาระ องค์ความรู้ จะมีกระบวนการวิธีที่แตกต่างกันระหว่างงานสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ การสร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย และการวิจัยศิลปะ แต่เมื่อเทียบเคียงเนื้อหาสาระความสำคัญของเรื่องที่จะสร้างสรรค์ หลักการเหตุผล วัตถุประสงค์ ขอบเขต และวิธีการ ดำเนินการสร้างสรรค์รวมไปถึงการวิเคราะห์ ประเมินผล อธิปรายผลของงานสร้างสรรค์ อาจกล่าวโดยสรุปโดยแสดงถึงโครงสร้างเทียบเคียงพันธกิจของวิธีการในการดำเนินงานสร้างสรรค์ อาจกล่าวได้ว่ามีส่วนที่เหมือนกันเทียบเคียงกัน....กับระเบียบวิธีวิจัยแต่กรรมวิธีของงานสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ อาจจะมีวิธีการที่อิสระ มีการปฏิบัติการ มีขั้นตอน มีการสืบค้นข้อมูล ทบทวน อ้างอิงป้องกันความรู้ทางศิลปกรรม มีการวิเคราะห์ ปัญหา มีการสังเคราะห์องค์รวม ทางปฏิบัติการให้สำเร็จเป็นงานสร้างสรรค์ไปก่อน และอาจนำมาวิเคราะห์ แยกแยะ เป็นสาระความรู้ ความหมายทางวิชาการ ในภายหลังก็เป็นได้ หรืออาจกำหนดแนวคิด เขียนวิเคราะห์ สังเคราะห์ ไปพร้อมกับการทำงานสร้างสรรค์ไปพร้อมกันก็เป็นได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย ธรรมชาติของการสร้างสรรค์ศิลปะในแต่ละความคิดบริบท และแนวทาง ผลสรุปสุดท้ายที่สำเร็จออกมาเป็นเอกสารเนื้อหาสาระน่าจะเป็นการวิเคราะห์ แยกแยะ และประเมินผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินแต่ละบุคคลที่น่าจะเป็นเรื่องไม่ลำบากที่จะตอบคำถาม อธิบายความในหลักการ เหตุและผลของตนเอง ที่จะสรุปได้ชัดเจนเป็นภาคเอกสารในที่สุด นั่นก็คือ ผลสรุปที่เป็นสาระองค์ความรู้ที่เป็นวิชาการในผลงานสร้างสรรค์ศิลปะนั่นเอง

โครงสร้างพันธกิจงานสร้างสรรค์วิชาการ-วิจัย	ประเด็นคำถามแสดงการวิเคราะห์ผลงาน สร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ สร้างสรรค์ศิลป์-วิจัย	โครงสร้างพันธกิจหลักของระเบียบวิธีวิจัย
1. แรงคลใจ (ที่มาของปัญหา ความคิด ความรู้สึก 2. แนวคิด (มโนทัศน์ ความเชื่อ จินตนาการ ทัศนคติ) 3. ทัศนคติความเชื่อ (ทัศนคติ หลักเหตุผล) 4. การตีความการแปลความ (รูปสัญลักษณ์ของ แนวคิด)	ความคิด คิดจะทำเรื่องอะไร ทำไม? เรื่องที่ทำมีความสำคัญอย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีหลักการเหตุผล อย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีเหตุผลอ้างอิงอย่างไร เพราะอะไรทำไม? เรื่องที่จะทำมีจุดเด่น จุดประสงค์ อย่างไรเพราะอะไรทำไม? เรื่องที่จะทำมีขอบเขตแค่ไหน เพราะอะไร ทำไม?	1. บทนำ 1.1 ความเป็นมา ความสำคัญปัญหา 1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 1.3 ขอบเขตของการวิจัย 1.4 ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย 1.5 วิธีการศึกษาวิจัย 1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ 1.7 คำนิยามศัพท์เฉพาะ 2. แนวความคิดทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2.1 ที่มาของแรงคลใจ หลักคิด 2.2 หลักการเหตุผล ปรัชญา 2.3 แนวคิด วิธีการ ขอบเขต
5. รูปแบบ (รูปสัญลักษณ์ทางศิลปะความเป็นอัต ลักษณ์) 6. แนวเรื่อง (เรื่อง เจตนา ความหมายในสาระ ศิลป์) 7. การแสดงออก (เทคนิควิธีการ การนำเสนอ ขบวนการ แนวทาง)	รูปแบบ รูปสัญลักษณ์ เรื่องที่จะทำมีรูปแบบวิธีการ อย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีแนวเรื่องอย่างไร เพราะอะไร ทำไม? เรื่องที่จะทำมีเทคนิควิธีการ ขั้นตอนการแสดงออกแบบไหน อย่างไร เพราะอะไร ทำไม?	2.4 กรรมวิธี เทคนิควิธี การแสดงออก แนวทาง ขบวนการ 2.5 วิเคราะห์ ประเมินผล 2.6 จุดประสงค์ จุดหมาย 2.7 สรุปผลชี้แนะผลที่คาดว่าจะได้รับ 3. วิธีการดำเนินการวิจัยทดลองปฏิบัติ 4. ขั้นตอนการวิจัย
8. เนื้อหาสาระ (จุดมุ่งหมาย เป้าประสงค์ ผลทาง เนื้อหาสาระ)	เนื้อหาสาระ ความหมาย เรื่องที่จะทำต้องการให้มีผลสรุป และเป้าหมายทางเนื้อหาสาระเป็น อย่างไร เพราะอะไร ทำไม เพื่อ อะไร?	5. การวิเคราะห์ สรุปประเมินผล 6. สรุปผลอภิปรายข้อเสนอแนะ

WCF Country Report Thailand

Posting a one-notch gain for the second year in a row, Thailand ranks 37th as a result of a very small improvement in its performance, but the competitiveness challenges remain considerable. Political and policy instability, excessive red tape, omnipresent corruption and clientelism, security concerns, low reliability and high uncertainty around property rights protection seriously undermine the quality of Thai public institutions (85th). Poor public health (74th) and education, two other critical building blocks of competitiveness, require urgent attention. For instance, Thailand displays one of the highest HIV prevalence rates outside Africa, while enrollment in and the quality of higher education remain abnormally low.

Turning to more sophisticated areas, which are just as important given Thailand's stage of development, technological readiness remains low (78th) when considering technologies beyond mobile telephony.

Only a quarter of the population accesses the Internet on a regular basis, and only a small fraction does so at broadband speeds, but the growth is rapid. On a more positive note, Thailand ranks high on the macroeconomic

environment pillar (31st, its best showing among the 12 pillars) owing to a very favorable fiscal situation, its high savings rate, an inflation rate under control at around 3 percent, and—in international comparison—a relatively good debt-to-GDP ratio of about 44 percent in 2012. In addition, the county continues to improve in the financial development (32nd) and the market efficiency pillars (34th), having progressed 17 and 10 places, respectively, in the past four years. Room for improvement remains, however, especially when it comes to promoting domestic competition (60th).

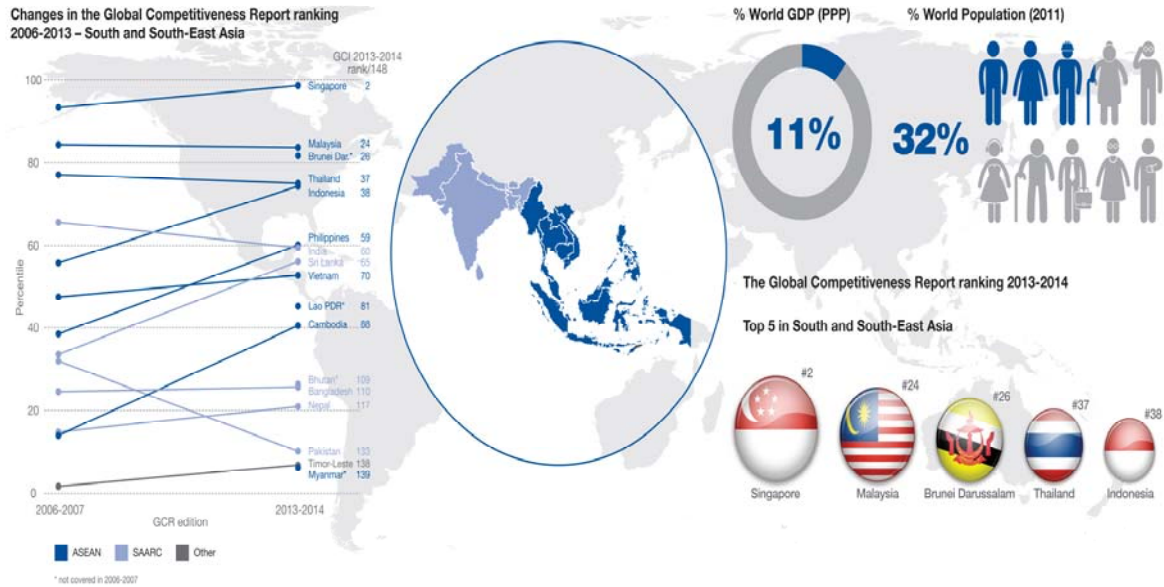
The Global Competitiveness Report 2013–2014

South and South-East Asia

The competitiveness divide runs deep between South and South-East Asia. Competitiveness levels and trends are overwhelmingly better in South-East Asia than in South Asia. Led by Singapore, the five best performing are all members of ASEAN (the Association of Southeast Asian Nations), well ahead of most countries of the South Asian Association for Regional Cooperation.

Changes in the Global Competitiveness Report ranking 2006–2013 – South and South-East Asia

Sources: World Economic Forum, Global Competitiveness Report 2013–2014; International Monetary Fund, World Economic Outlook April 2013; World Bank, World Development Indicators; authors' calculations. Note: Afghanistan and Maldives, both SAARC members, are not covered by the GCI.

Table 3: The Global Competitiveness Index 2013–2014 rankings and 2012–2013 comparisons

Country/Economy	GCI 2013–2014			GCI 2012–2013
	Rank (out of 148)	Score (1–7)	Rank among 2012–2013 economies*	
Switzerland	1	5.67	1	1
Singapore	2	5.61	2	2
Finland	3	5.54	3	3
Germany	4	5.51	4	6
United States	5	5.48	5	7
Sweden	6	5.48	6	4
Hong Kong SAR	7	5.47	7	9
Netherlands	8	5.42	8	5
Japan	9	5.40	9	10
United Kingdom	10	5.37	10	8
Norway	11	5.33	11	15
Taiwan, China	12	5.29	12	13
Qatar	13	5.24	13	11
Canada	14	5.20	14	14
Denmark	15	5.18	15	12
Austria	16	5.15	16	16
Belgium	17	5.13	17	17
New Zealand	18	5.11	18	23
United Arab Emirates	19	5.11	19	24
Saudi Arabia	20	5.10	20	18
Australia	21	5.09	21	20
Luxembourg	22	5.09	22	22
France	23	5.05	23	21
Malaysia	24	5.03	24	25
Korea, Rep.	25	5.01	25	19
Brunei Darussalam	26	4.95	26	28
Israel	27	4.94	27	26
Ireland	28	4.92	28	27
China	29	4.84	29	29
Puerto Rico	30	4.67	30	31
Iceland	31	4.66	31	30
Estonia	32	4.65	32	34
Oman	33	4.64	33	32
Chile	34	4.61	34	33
Spain	35	4.57	35	36
Kuwait	36	4.56	36	37
Thailand	37	4.54	37	38
Indonesia	38	4.53	38	50
Azerbaijan	39	4.51	39	46
Panama	40	4.50	40	40
Malta	41	4.50	41	47
Poland	42	4.46	42	41
Bahrain	43	4.45	43	35
Turkey	44	4.45	44	43
Mauritius	45	4.45	45	54
Czech Republic	46	4.43	46	39
Barbados	47	4.42	47	44
Lithuania	48	4.41	48	45
Italy	49	4.41	49	42
Kazakhstan	50	4.41	50	51
Portugal	51	4.40	51	49
Latvia	52	4.40	52	55
South Africa	53	4.37	53	52
Costa Rica	54	4.35	54	57
Mexico	55	4.34	55	53
Brazil	56	4.33	56	48
Bulgaria	57	4.31	57	62
Cyprus	58	4.30	58	58
Philippines	59	4.29	59	65
India	60	4.28	60	59
Peru	61	4.25	61	61
Slovenia	62	4.25	62	56
Hungary	63	4.25	63	60
Russian Federation	64	4.25	64	67
Sri Lanka	65	4.22	65	68
Rwanda	66	4.21	66	63
Montenegro	67	4.20	67	72
Jordan	68	4.20	68	64
Colombia	69	4.19	69	69
Vietnam	70	4.18	70	75
Ecuador	71	4.18	71	86
Georgia	72	4.15	72	77
Macedonia, FYR	73	4.14	73	80
Botswana	74	4.13	74	79

Country/Economy	GCI 2013–2014			GCI 2012–2013
	Rank (out of 148)	Score (1–7)	Rank among 2012–2013 economies*	
Croatia	75	4.13	75	81
Romania	76	4.13	76	78
Morocco	77	4.11	77	70
Slovak Republic	78	4.10	78	71
Armenia	79	4.10	79	82
Seychelles	80	4.10	80	76
Lao PDR	81	4.08	n/a	n/a
Iran, Islamic Rep.	82	4.07	81	66
Tunisia	83	4.06	n/a	n/a
Ukraine	84	4.05	82	73
Uruguay	85	4.05	83	74
Guatemala	86	4.04	84	83
Bosnia and Herzegovina	87	4.02	85	88
Cambodia	88	4.01	86	85
Moldova	89	3.94	87	87
Namibia	90	3.93	88	92
Greece	91	3.93	89	96
Trinidad and Tobago	92	3.91	90	84
Zambia	93	3.86	91	102
Jamaica	94	3.86	92	97
Albania	95	3.85	93	89
Kenya	96	3.85	94	106
El Salvador	97	3.84	95	101
Bolivia	98	3.84	96	104
Nicaragua	99	3.84	97	108
Algeria	100	3.79	98	110
Serbia	101	3.77	99	95
Guyana	102	3.77	100	109
Lebanon	103	3.77	101	91
Argentina	104	3.76	102	94
Dominican Republic	105	3.76	103	105
Suriname	106	3.75	104	114
Mongolia	107	3.75	105	93
Libya	108	3.73	106	113
Bhutan	109	3.73	n/a	n/a
Bangladesh	110	3.71	107	118
Honduras	111	3.70	108	90
Gabon	112	3.70	109	99
Senegal	113	3.70	110	117
Ghana	114	3.69	111	103
Cameroon	115	3.68	112	112
Gambia, The	116	3.67	113	98
Nepal	117	3.66	114	125
Egypt	118	3.63	115	107
Paraguay	119	3.61	116	116
Nigeria	120	3.57	117	115
Kyrgyz Republic	121	3.57	118	127
Cape Verde	122	3.53	119	122
Lesotho	123	3.52	120	137
Swaziland	124	3.52	121	135
Tanzania	125	3.50	122	120
Côte d'Ivoire	126	3.50	123	131
Ethiopia	127	3.50	124	121
Liberia	128	3.45	125	111
Uganda	129	3.45	126	123
Benin	130	3.45	127	119
Zimbabwe	131	3.44	128	132
Madagascar	132	3.42	129	130
Pakistan	133	3.41	130	124
Venezuela	134	3.35	131	126
Mali	135	3.33	132	128
Malawi	136	3.32	133	129
Mozambique	137	3.30	134	138
Timor-Leste	138	3.25	135	136
Myanmar	139	3.23	n/a	n/a
Burkina Faso	140	3.21	136	133
Mauritania	141	3.19	137	134
Angola	142	3.15	n/a	n/a
Haiti	143	3.11	138	142
Sierra Leone	144	3.01	139	143
Yemen	145	2.98	140	140
Burundi	146	2.92	141	144
Guinea	147	2.91	142	141
Chad	148	2.85	143	139

* This column shows the rank of each economy based on last year's sample of 144 economies.

5.03 Quality of the educational system

How well does the educational system in your country meet the needs of a competitive economy? [1 = not well at all; 7 = extremely well] | 2012–13 weighted average

RANK	COUNTRY/ECONOMY	VALUE	1	MEAN 3.7	7	RANK	COUNTRY/ECONOMY	VALUE	1	MEAN 3.7	7
1	Switzerland.....	6.0				75	Panama.....	3.6			
2	Finland.....	5.9				76	Cambodia.....	3.6			
3	Singapore.....	5.8				77	Spain.....	3.6			
4	Qatar.....	5.8				78	Thailand.....	3.6			
5	Ireland.....	5.5				79	Ukraine.....	3.6			
6	Barbados.....	5.3				80	Senegal.....	3.5			
7	Belgium.....	5.3				81	Swaziland.....	3.5			
8	Malta.....	5.3				82	Uganda.....	3.5			
9	Cyprus.....	5.3				83	Côte d'Ivoire.....	3.5			
10	Canada.....	5.2				84	Pakistan.....	3.5			
11	New Zealand.....	5.2				85	Russian Federation.....	3.5			
12	Netherlands.....	5.2				86	Colombia.....	3.5			
13	Lebanon.....	5.2				87	Poland.....	3.4			
14	Germany.....	5.1				88	Kazakhstan.....	3.4			
15	United Arab Emirates.....	5.1				89	Bolivia.....	3.4			
16	Iceland.....	5.1				90	Bulgaria.....	3.4			
17	Sweden.....	5.0				91	Turkey.....	3.4			
18	Norway.....	5.0				92	Malawi.....	3.4			
19	Malaysia.....	5.0				93	Hungary.....	3.4			
20	Costa Rica.....	4.9				94	Nepal.....	3.4			
21	Denmark.....	4.9				95	Vietnam.....	3.4			
22	Hong Kong SAR.....	4.8				96	Liberia.....	3.4			
23	Australia.....	4.8				97	Croatia.....	3.4			
24	Austria.....	4.8				98	Bangladesh.....	3.3			
25	United States.....	4.6				99	Romania.....	3.3			
26	United Kingdom.....	4.6				100	Tanzania.....	3.2			
27	Jordan.....	4.6				101	Benin.....	3.2			
28	Sri Lanka.....	4.6				102	Suriname.....	3.2			
29	Gambia, The.....	4.5				103	Iran, Islamic Rep.....	3.2			
30	Taiwan, China.....	4.5				104	Argentina.....	3.2			
31	Seychelles.....	4.4				105	Georgia.....	3.2			
32	Brunei Darussalam.....	4.4				106	Kuwait.....	3.1			
33	India.....	4.4				107	Nicaragua.....	3.1			
34	Luxembourg.....	4.4				108	Ethiopia.....	3.1			
35	Montenegro.....	4.4				109	El Salvador.....	3.1			
36	Indonesia.....	4.3				110	Morocco.....	3.1			
37	Mauritius.....	4.3				111	Serbia.....	3.1			
38	Zambia.....	4.3				112	Greece.....	3.1			
39	Saudi Arabia.....	4.3				113	Nigeria.....	3.1			
40	Philippines.....	4.3				114	Azerbaijan.....	3.1			
41	Bhutan.....	4.3				115	Moldova.....	3.0			
42	Zimbabwe.....	4.3				116	Sierra Leone.....	3.0			
43	France.....	4.2				117	Madagascar.....	3.0			
44	Kenya.....	4.2				118	Namibia.....	3.0			
45	Trinidad and Tobago.....	4.2				119	Mexico.....	3.0			
46	Ghana.....	4.2				120	Uruguay.....	3.0			
47	Estonia.....	4.1				121	Brazil.....	3.0			
48	Bahrain.....	4.1				122	Mali.....	2.9			
49	Guyana.....	4.1				123	Kyrgyz Republic.....	2.7			
50	Japan.....	4.1				124	Timor-Leste.....	2.7			
51	Rwanda.....	4.1				125	Myanmar.....	2.7			
52	Albania.....	4.0				126	Gabon.....	2.7			
53	Oman.....	4.0				127	Burkina Faso.....	2.7			
54	China.....	4.0				128	Venezuela.....	2.7			
55	Slovenia.....	4.0				129	Mozambique.....	2.7			
56	Israel.....	4.0				130	Slovak Republic.....	2.7			
57	Lao PDR.....	4.0				131	Chad.....	2.7			
58	Portugal.....	4.0				132	Bosnia and Herzegovina.....	2.7			
59	Lithuania.....	4.0				133	Algeria.....	2.7			
60	Cameroon.....	3.9				134	Peru.....	2.7			
61	Cape Verde.....	3.9				135	Guatemala.....	2.6			
62	Ecuador.....	3.8				136	Mauritania.....	2.6			
63	Puerto Rico.....	3.8				137	Mongolia.....	2.6			
64	Korea, Rep.....	3.8				138	Paraguay.....	2.6			
65	Botswana.....	3.7				139	Guinea.....	2.6			
66	Jamaica.....	3.7				140	Dominican Republic.....	2.5			
67	Czech Republic.....	3.7				141	Honduras.....	2.4			
68	Latvia.....	3.7				142	Haiti.....	2.3			
69	Armenia.....	3.7				143	Burundi.....	2.3			
70	Macedonia, FYR.....	3.7				144	Angola.....	2.2			
71	Tunisia.....	3.7				145	Egypt.....	2.2			
72	Italy.....	3.6				146	South Africa.....	2.1			
73	Lesotho.....	3.6				147	Yemen.....	2.0			
74	Chile.....	3.6				148	Libya.....	1.9			

SOURCE: World Economic Forum, Executive Opinion Survey

เกิดอะไรขึ้น ?

กับคุณภาพการศึกษาของไทย

	กัมพูชา	อันดับ 6
	เวียดนาม	อันดับ 7
	ไทย	อันดับ 8

ถึงเวลาเปลี่ยนแปลงหรือยัง ?

ข้อมูลจากการประชุม
World Economic Forum (WEF) 2012-2013

Thammasat University Official
facebook.com/thammasat.uni

Thammasat University Official

Like This Page August 31

คุณภาพการจัดการศึกษาของประเทศในกลุ่ม
อาเซียน

ระดับอุดมศึกษาของไทย อยู่อันดับ 8...

สถาบันวิจัยของสำนักพิมพ์ตำรา Pearson จัด
อันดับ อาเซียนกับการศึกษาไทย อยู่ในกลุ่ม
สุดท้าย ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีคะแนนต่ำที่สุด โดย
สถาบันแห่งนี้ได้วิจัยและมีข้อสรุปว่า เงินทุน
ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่สุดของการมีระบบการศึกษา
ที่ดี และการที่ครูอาจารย์มีเงินเดือนสูงก็ไม่ได้
หมายความว่า จะมีความสามารถทางการสอนสูง
ตามไปด้วย สำหรับประเทศไทยในช่วง 2-3 ปีที่
ผ่านมา เราผลักดันเรื่องเงินเดือนครู ซึ่งเป็นสิ่งที่
ดี แต่เราก็ต้องเร่งรัดครูในเรื่องประสิทธิภาพใน
การสอนควบคู่กันไปด้วย

เรียบเรียงโดย KERO เว็บไซต์ uAsean.com
เนื้อหาอ้างอิงจาก ไทยซ่า ,youtube

ความคาดหวังกับคุณภาพของบัณฑิต

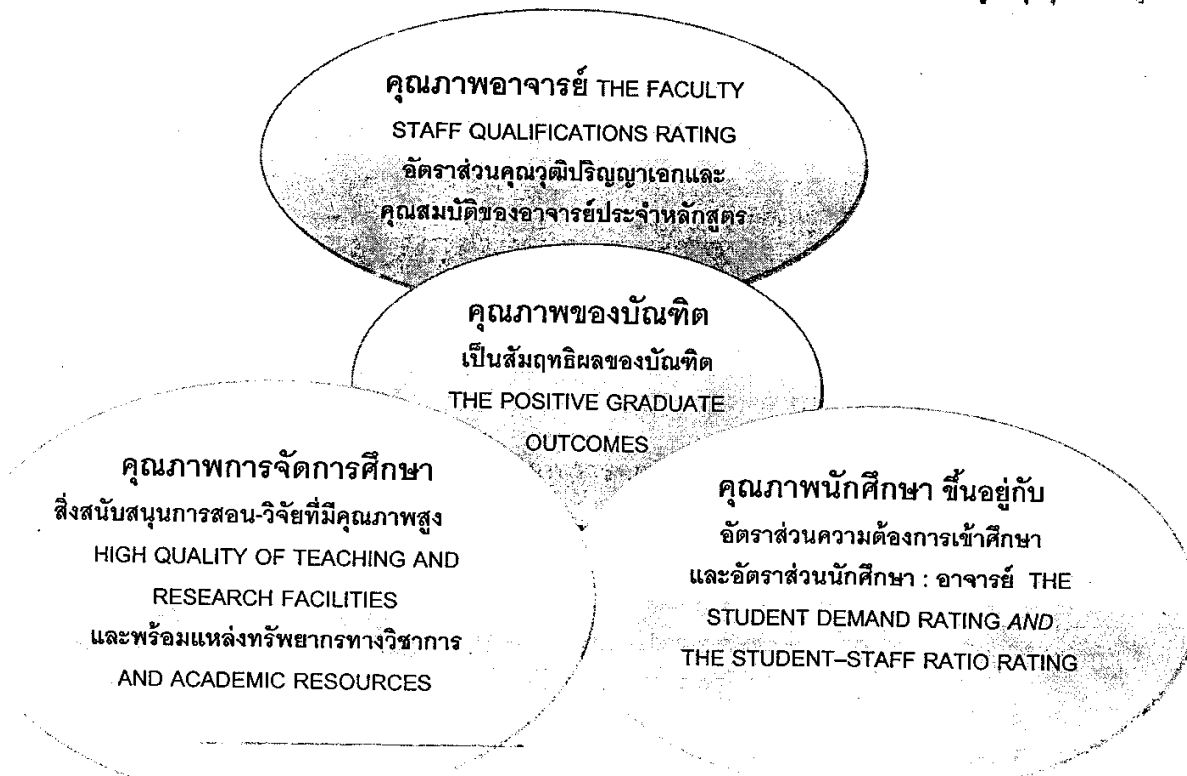
สัมฤทธิ์ผลของบัณฑิต(GRADUATE OUTCOMES)ที่พึงประสงค์

ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552

ปัจจัยในการเลือกมหาวิทยาลัยที่ดี(Australia's The Good Universities Guide)ในประเทศออสเตรเลียที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลของบัณฑิต(Graduate Outcomes) อย่างน้อย 3 ด้านคือ (1) อัตราส่วนการได้งานทำสูง (The Getting a Job Rating) (2) อัตราส่วนการได้เงินเดือนเริ่มต้นสูง (The Graduate Starting Salary Rating) และ (3) อัตราส่วนของสัมฤทธิ์ผลของบัณฑิตในด้านบวกสูง (The Positive Graduate Outcomes Rating) ในระดับ 5 ดาว (*****) ซึ่งจะได้แก่สถาบันอุดมศึกษา/มหาวิทยาลัยในกลุ่มบนสุดร้อยละ 20 (Top 20%) ของสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมดของประเทศ

สัมฤทธิ์ผลของบัณฑิต(Graduate Outcomes)ที่พึงประสงค์ บัณฑิตต้องได้รับการเรียนการสอนจากองค์ประกอบที่ดีที่สุด(Learning from The Best)ของมหาวิทยาลัย เช่น (1) อัตราส่วนคุณสมบัติและคุณวุฒิสูงสุดของคณาจารย์ประจำ(The Faculty Staff Qualifications Rating) (2) ความพร้อมของสิ่งสนับสนุนการสอนและการวิจัย และแหล่งทรัพยากรทางวิชาการที่มีคุณภาพสูง(High Quality of Teaching and Research Facilities and Academic Resources) และ (3) อัตราส่วนความต้องการเข้าศึกษาและอัตราส่วนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำ(The Student Demand for Entry to this University and The Student-Staff Ratio Ratings) ที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันดังนี้

[ประมวลความคิดสู่แนวการปฏิบัติในการตรวจประเมินผลการจัดการศึกษาโดย รศ.ดร. อานนท์ เทียงตรง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิใน กกอ.]

สำรวจบัณฑิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 5 คณะตั้งได้งานทำทุกคน

“ภาวะการมีงานทำของบัณฑิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รุ่นปีการศึกษา 2554”

จัดเก็บข้อมูลในเดือนสิงหาคม 2555 และติดตามภาวะการมีงานทำต่อเนื่อง จนถึงเดือนพฤษภาคม 2556

ผลการสำรวจภาวะการมีงานทำของบัณฑิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รุ่นปีการศึกษา 2554 พบว่า “บัณฑิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติสำเร็จการศึกษาทั้งสิ้น 5,693 คน และตอบแบบสำรวจภาวะการมีงานทำ 5,107 คน (ร้อยละ 89.71) ในจำนวนนี้ มีงานทำแล้ว 3,643 คน (ร้อยละ 71.33) ยังไม่ได้ทำงาน 78 คน (ร้อยละ 1.53) ศึกษาต่อในระดับปริญญาโทในประเทศ 1,064 คน (ร้อยละ 20.83) และศึกษาต่อในต่างประเทศ 307 คน (ร้อยละ 6.01) และอื่นๆ 15 คน (ร้อยละ 0.29)

ก.ข้อมูลการมีงานทำของบัณฑิตในรายละเอียด เรียงตามลำดับของร้อยละการมีงานทำ

Graduate Outcomes : The Getting a Job Rating (อัตราส่วนการได้งานทำสูง)

อันดับที่	คณะที่มีผู้สำเร็จการศึกษาที่ได้งานทำสูงสุด 5 อันดับแรก	ร้อยละการมีงานทำ
1	คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะแพทยศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะพยาบาลศาสตร์	100.00 เท่ากันทุกคณะ
2	คณะสาธารณสุขศาสตร์	98.57
3	สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติสิรินธร	98.54
4	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง	98.26
5	คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	97.92

ข.ข้อมูลบัณฑิตได้งานทำ และได้รับเงินเดือนเฉลี่ยของคุณวุฒิปริญญาตรีใน 19 คณะ

Graduate Outcomes : The Graduate Starting Salary Rating (อัตราส่วนการได้เงินเดือนเริ่มต้นสูง)

อันดับที่	คณะที่บัณฑิต ได้งานทำและได้รับเงินเดือน	เงินเดือน เฉลี่ย (บาท)	อันดับที่	คณะที่บัณฑิต ได้งานทำและได้รับเงินเดือน	เงินเดือน เฉลี่ย (บาท)
1	คณะแพทยศาสตร์	46,477.74	11	คณะรัฐศาสตร์	18,450.84
2	คณะทันตแพทยศาสตร์	38,030.85	12	คณะพยาบาลศาสตร์	17,977.80
3	สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติสิรินธร	23,577.91	13	คณะนิติศาสตร์	17,577.93
4	คณะวิศวกรรมศาสตร์	23,532.06	14	คณะสถาปัตยกรรม/การผังเมือง	17,026.53
5	คณะพาณิชยศาสตร์/การบัญชี	22,902.01	15	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	16,722.40
6	คณะเศรษฐศาสตร์	20,142.02	16	คณะสาธารณสุขศาสตร์	16,638.21
7	คณะศิลปศาสตร์	19,813.05	17	คณะสังคมวิทยา/มานุษยวิทยา	16,561.64
8	คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารฯ	19,112.01	18	คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์	14,552.77
9	คณะศิลปกรรมศาสตร์	18,826.75	19	วิทยาลัยสหวิทยาการ	13,482.53
10	คณะสหเวชศาสตร์	18,693.14		เฉลี่ยเงินเดือน 19 คณะ	21,059.69

ประเภทงานที่ทำ พนักงานบริษัท/องค์กรธุรกิจเอกชน 2,503 คน (ร้อยละ 68.71) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ 471 คน (ร้อยละ 12.93) ธุรกิจอิสระ/เจ้าของกิจการ 288 คน (ร้อยละ 7.91) ประกอบอาชีพอื่นๆ 181 คน (ร้อยละ 4.97) พนักงาน/ลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ 65 คน (ร้อยละ 1.78) พนักงานองค์การต่างประเทศ/ระหว่างประเทศ 42 คน (ร้อยละ 1.15) ไม่ระบุประเภทงาน 93 คน (ร้อยละ 2.55) จากบัณฑิต 19 คณะได้งานทำ 3,643 คน

แหล่งข้อมูล X-Cite ไทยโพสต์ NO.4814 ฉบับที่ 6120 วันที่ 7 - 8 สิงหาคม 2556 จัดทำโดย รศ. ชานนท์ เทียงตรง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ